UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

2649

Світлець

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 35 У ГАЛЕНДОРФІ

РІК II. 15 КВІТНЯ 1948. Ч. 7 (31).

Хмельниччина.

Польський король Володислав намовляв козаків в участі їх у війні з турками, за що обіцяв їм повернення попередніх прав і збільшення козацького війська. Заходам короля протидіяла польська шляхта, не давала грошей на витрати та перебивала зносини і заключення умов з іншими країнами в війні проти турків.

По смерті короля козаки кипіли гнівом помсти на польських панів і чекали слушного моменту і ватажка, щоб підняти нове повстання проти польської шляхти.

Ватажок з'явився. Це був чигиринський сотник Зіновій-Богдан Хмельницький. Крім загального гніву українського народу і приборкання козацтва поляками, у Хмельницького було ще особисте ворогування з пансько-польським правлінням на Україні.

Не знаходячи правди в законі та жалобі королеві, Хмельницький тікає на Запоріжжя і там підготовує повстання. Це діялось 1647р. На Запоріжжі обрано Хмельницького гетьманом. Весною 1648 р. він з військом козаків і 4 000 татар вирушає проти авангарду польського війська Потоцького і Калиновського. Зручним маневром під Жовтими Водами Хмельницький знищив польські війська, реєстрові козаки перейшли на його сторону. Решту ж польського війська розгромив під Корсунем, захопивши обох гетьманів - Потоцького і Калиновського в полон.

Блискучий успіх Хмельницького викликав бурю народніх повстань і за кілька тижнів Київщина і ціле Лівобережжя було очищене від поляків. Хмельницький після перших своїх успіхів посувався вперед дуже помалу і дійшовши до Бі-

В ДЗЕРКАЛІ ПРЕСИ

Український тижневик "Чеділя" з дня 11 квітня ц.р. містить статтю Т.Боровця - Бульби під заголовком "Де українська демократія?". На початку автор доводить, що демократія мала своє місце в Україні ще в добу феодалізму. Утративши свою державу, український народ без перервно провадить боротьбу за свою державу і демократію.

Висвітлюючи боротьбу укр.народу за демократичні засади в усіх її етапах, він пише:

"Ось де я знайшов українську демократію. В Україні. Тільки там існує українська демократія, де без перерви за її ідеали провадиться безкомпромісова боротьба проти свого антипода!"

Далі він твердить, що цієї демократії не було в кругах нашої еміграції після першої а також після другої світової

лої Церкви, почав переговори з королем, але тут довідався про смерть короля і чекав на польських комісарів, які мали вести з ним переговори. Але [illegible] уряд замість комісарів вислав [illegible] збірне військо, яке Хмельницький розгромив під Пилявою і переслідував його аж польської землі.

Одержавши обіцянки від нововибраного короля Яна Казимира, Хмельницький почав відступати на Україну. В місяці січні 1649 р. прибув до Києва, де вітав його народ і духовенство з митрополитом на чолі, як визволителя з лядського ярма.

Тут же, в Києві єрусалимський патріярх Паїсій намовляв Хмельницького порвати стосунки з Польщею і відновити українську державу, як була колись при князях. Тим то переговори з польськими комісарями не мали успіху і обидві сторони готувались до війни.

Під Зборовом Хмельницький розгромив польську королівську армію, але через зраду кримського хана, що воював по стороні козаків, Хмельницький заключив з поляками умову /так зв. зборівську/, за якою реєстрового козацького війська мало бути 40 000. Реєстрові козаки мали вільно проживати разом з родинами в воєвідствах Київському, Чернигівському і Брацлавському /сучасна Київщина, Чернигівщина, Полтавщина і східнє Поділля/ і підлягати лише козацькій владі. Польське військо не мало права бути в тих краях. Всі державні установи були обсаджені православними українцями. Ні єзуїти, ні жиди не мали права мешкати в тих сторонах.

Так повстала після довгого польського панування Українська Козацька Держава.

війни. Поза межами України опинились рештки наших організацій і установ і вони не спромоглися, щоб гідно репрезентувати українську бойову демократію, [illegible] лише він, - наші демократичні кола на еміграції мали колосальне поповнення молодих сил з України. Одначе вони знов не спромоглися тих сил впорядкувати, оформити, влити в прудку організацію та дати їм належний напрям до дальшої боротьби за свої ідеали поза межами рідної землі. Ці сили марнуються в розпорошенні та безділлі. Деморалізуються на очах.

Чи за таких умов доводиться говорити про ділову українську демократію поза межами рідної країни? Ясно, що ні! З тих власне причин, я тієї демократії на еміграції й не бачу.

Дарма, що існує аж кілька "урядів". Дарма, що існує КУК та багато інших демократичних установ. Дарма, що "існує" безліч демократичних партій. І навіть дарма, що майже кожна емігр. газета обов'язково має підзаголовок "демократичний часопис". Не зважаючи на всі ці дуже поважні атрибути, що ними диспонує наша емігр. демократія, ділової укр. демократії на еміграції, як не нема й сьогодні. Дальше

було після першої світової війни, так її він накидається на українську пресу, чим вона "годує" своїх людей, як "репрезентує" українську справу перед світом. Він пише: "Коли, нарешті та преса стане трибуною не заляканих "біженців", з хламом таборових "трагедій" та "камінних аргументів" а виразником волі великої політичної еміграції з твердим ідеологічним хребтом та конкретно окресленою програмою політичної дії?"

Оцінюючи консолідацію наших розпорошених політичних сил, як передумову нашої успішної боротьби, він пише дальше:

"Коли на це все еміграційна демократія не здобудеться, то тим самим вона вже зараз сама перекреслює всяку доцільність " репрезентації" нею нашої героїчної боєвої демократії поза межами рідної землі".

НАЦІОНАЛЬНА ФОРМОЮ - СОЦІЯЛІСТИЧНА ЗМІСТОМ.

Написав проф.М.Барановський.

Десять років не могли греки здобути Трої. І тільки хитрощі допомогли їм. - Одного разу побачили зраділі троянці, що ворог відступив, а натомість з'явився великий дерев'яний кінь. Вважаючи коня за бога-визволителя, захисники міста поставили його у храмі і, хвалячи небо за успішний кінець боротьби, покидали зброю. Але в череві коня сиділи вороги. Вночі вони запалили місто, відкрили брами і в такий спосіб знищили славну Трою.

Ця трагічна історія стародавніх часів аналогічно добре висвітлює й сучасну хитроумну витівку східніх "Одисеїв", що впершись до храму національної культури української під гаслом: "Національна формою - соціялістична змістом", заплили її найдінніший скарб. І те, чого царська тюрма народів не могла досягнути століттями, проводиться десятками років. І не відверто, як то запроваджувала царська Росія, напр., наказом міністра Валуєва: "Української мови не було, нема й бути не може", та зниженням значення мови, загальною настановою до неї як неповноцінної "мужичої". Ні, тепер це проводиться прихована, під зовнішним виглядом "визволення", під національною формою ховаючи смертельну загрозу змісту національної духовної культури.

Реставратори нової тюрми народів, ураховуючи попередній досвід системи національного поневолення, прекрасно розуміли, який то тяжкий удар наносять вони визвольному національному рухові українському своїм вигаданим гаслом що до мови. Бо мова народу, як найбільший його скарб, найбільша об'єднуюча сила, як матеріяльне зумовлення мислення, якраз єдністю форм та змісту й зумовляє духовний розвиток нації, зростання до найвищого щаблю розвитку. Силу рідної мови ніяка чужа мова замінити не може. Рідна мова пов'язана з природніми властивостями народу, поняття, життьовий досвід, якого й зберігає змістом своїм за допомогою подразників - слів. Цей зміст породило тисячелітнє сумісне життя людей одної нації, спільне економічне й географічне положення, специфічне сприймання природніх і соціяльних явищ, специфічний характер думання /ідіоми та фразеологічні особливості, тощо/. І не так зовнішній формальний бік української мови непокоїть східніх загарбників України своєю специфічністю дозрілої й цілком розвиненої мови /порівнально до російської мови, м'якість звуків, що характерна східньо-европейським мовам, повноголосність та милозвучність, конкретність у визнаванні понять, гумористичне офарблення тощо/, як зміст її. Бо він є виняв душі народньої, скутої національною неволею. Він є й буде загрозою загарбницьким плянам деспотичного сходу. Візьмім для прикладу хоча б складені тисячеліттям народні пісні українські. Не про клясову ненависть, що розбиває національну єдність, не про майбутнє нереальне "райське" життя людей у комуні, що до нього начебто скеровуються " звільнені " нації, а насправді відвертаються від природнього національного шляху розвитку й знесилюються цим. За чудовими звуками українських пісень стоїть глибоке почуття, що скріплює, з'єднує й обумовляє життя й справжній розвиток нації. То є любов у всіх її людських проявах: чи то закоханих молодих, чи то любов до батька й матері, чи то велика материнська любов та любов до рідної землі, политої кров'ю батьків, її боронивших. То є прославлення своїх національних героїв. То є глибоке релігійне почуття. То є почуття ненависти до насильства та неволі, ненависти до кріпацтва та царської рекрутчини. А зміст української клясичної літератури, уже починаючи, зі славного "Слова о полку Ігоревім" - пам'ятка глибокої культури, розкриває духовну силу нації в боротьбі за

її єдність і моральну силу. А гнівні слова геніяльного Шевченка, чи не розкривають вони морального загнивання основ Єдиної Неділимої, закликаючи до боротьби за справжню Правду й Волю? Соціялістичний же зміст вигаданої теорії, що заперечує основним науковим положенням і навіть твердженням самої марксистської діялектики, подібно до троянського коня приховує у собі страшних ворогів. Бо за цією теорією таїлись наміри: підірвати невсипущу працю українського селянина й віками виховану в нього любов до землі, як моральну основу національного українського життя, а національну єдність розбити догматичною теорією клясової ненависти. Для цього й фабрикується відповідний літературний "зміст" як напр. страшний образ "куркуля" в тисячних варіянтах. Замість справжньої літератури, що служить Правді, Добру й Красі з'являються такі гидоти як " " Яблоневий цвіт" /опера/, "Любов Ярова" та "Тропа шпіона" /драма/, тощо. Зміст же клясичної української літератури та Історію України за новим тлумаченням: "Історія є клясова боротьба" відповідно перекручується, підпорядковуючись завданню - викликати зневагу нового покоління до кращих своїх людей, національних героїв, викликати почуття огиди й страх до понять: "самостійник", "мазепинець", "петлюрівець", тощо. Нищення "куркуля" як кляси, нищаться кращі хлібороби, а як підкуркульник і краща інтелігенція - живий носій національного духовного життя. Таке вилучення національного змісту, підсилено страшним терором, викликало нечуваний страх громадян " Вільної України", до всього рідного, до своїх кращих традицій, до національного. І не дивно, що в ново-відкриті школи з рідною викладовою мовою батьки боялись віддати дітей своїх, прохаючи відкривати нові російські школи на Україні. І не дивно, що офіційна догана за недоліки в рідній мові для українського вчителя була конче потрібною для його дальшої кар'єри.

Вдало зробивши перші кроки: викликавши й виплекавши страх до національного змісту рідної мови, недовір'я слабодухих до Правди, що за неї кращі люди віддали своє життя, Виховавши кадри зрадників національної справи - підлабузників, русифікатори нової системи національного гніту пішли далі. Треба було якось прикривати брехливість вигаданої "соціялістичного змісту" мови, бо учинено ним матеріяльне й духове спустошення у знову поневоленій країні, що дуже кидалось у вічі й заважало дальшій "діяльності" в цьому напрямку. Отже логічним продовженням гасла "національна формою - соціялістична змістом" став так зв. "соціялістичний романтизм". Мову, літературу уже відверто примушено служити брехні. Так, щоб показати, наприклад, збір урожаю "щасливих" колгоспників у вимираючому селі, відряджається група відгодованих артистів, що й показують працю колгоспників для кіно та всього світу. А здивованим громадянам України розтлумачується: "Хіба ви не знаєте, що панівна течія літератури тепер є "соціялістичний романтизм" з його засадою: говори, пиши й показуй не те, що є, а те, що повинно бути"? І так брехня, вдершись до змісту мови, запанувала повністю, виносячи на поверхню нові кадри письменників - підлабузників. І брехня почала нищити душі. Говорити й писати можливим стало лише те, що підказували нові пани та вгадувалось за виразом обличчя їх. І не може бути сумніву в тому, що незабаром прийде час і "успішного" закінчення "українізації" коли зтеоризовані й напівзрозкладені морально громадяни "вільної" України за ініціятивою своїх же земляків-підлабузників благатимуть остаточно прилучити Україну до культури "великої батьківщини світового пролетаріяту", а насправді остаточно русифікувати їх та поневолити нарід, бо, ніколи повністю не зможуть опанувати чужу мову без культивування своєї рідної, нарід навіки має посісти місце людей нижчої категорії, без відповідного почуття своєї національної гідности та повного духовного зброєння. Властиве українцям почуття національної повноцінності якраз і ховає свою причину в недооцінці своєї рідної мови. Чи не дивні такі розмови серед українців: " Я пішов би до українського табору, та боюсь попсувати російську мову". Або розмови навіть серед вчителів українських: " Помилки в мові це не ва-

/Докінч. на стор. 7. /

Справи скитальців.

ФРАНЦІЯ І СКИТАЛЬСЬКА ПРОБЛЕМА.

Французька готовість прийняти до себе переселені особи й політичних емігрантів, доказана пропозицією стягнути з вигнанщини жидів, зумовлена фактом, що саме політична еміграція в очах французів є одним з трьох джерел, з яких плянується черпати чуже населення для краю.

Франція терпить, як це відомо, на брак чоловічих сил. Край ніколи не вилікувався з втрати 1 300 000 убитих у першій світовій війні, методичне ж німецьке винищування французів в час окупації цю втрату ще поглибило. В добавок до всього, останнє десятиріччя виказало значне обниження природнього приросту населення. Цей останній процес в частині зупинений законами про охорону родин, але ж відсоток смертности залишився таки по-старому високий.

Французи, які вже від догого часу звикли до чужинецьких емігрантів, сьогодні відчувають потребу їх напливу гостріше, ніж колинебудь перед тим. Франція потребує доповнення сил і глядить через кордони, шукаючи способів, щоб стягнути до себе здоровий людський матеріял.

У висліді такої політики, в останніх роках Франція переповнилася чужинцями. В самому Парижі нараховується сьогодні 400 тисяч чужинців, а в цілій державі кожний сімнадцятий мешканець - це чужинець. Треба зазначити, що не береться тут під увагу чужинецьких туристів, яких число оцінюють на 300 000.

Та це було давніше, що Франція притягала до себе своїм добробутом чужі людські сили. Сьогодні обставини значно змінилися, перспективи переїзду до Франції стали менше приманливі: і ціни на товари високі, і харчів мало, і з помешканнями стало куцо.

Французький попит великий головно на вуглекопів, рільників, індустріяльних робітників. Доплив таких з Польщі припинений, бо Польща сама потребує робітників, з уваги на розріст державної території в сторону заходу. Не можна таких чекати також з Чехії, коли Чехія викинула за свої межі 3міл. судетських німців. Подібно малі надії на доплив робітників з інших країв, байдуже чи то з російської полоси впливів, чи з Зах. Европи, чи навіть з Малої Азії й арабських країн.

Вільний тоді залишається що доплив німців, італійців і скитальців. Договором з США встановлено, що б. вояки німецьких армій, захоплені американцями в полон і передані французькій адміністрації, можуть залишитися в державі на контрактових роботах. Затримуючи німців у себе Франція переслідує дві цілі: найперше посилює свій потенціял, з другої сторони послаблює східнього сусіда, що загрожує її кордонам від 1871р. Французький уряд поробив усі можливі полегші для італійських робітників, встановлюючи їх квоту на 500 000.

Врешті, немає сумніву в тому, що і скитальські маси з таборів у Німеччині й Австрії будуть радо прийняті до Франції, головно коли мова про здоровий хліборобський та робітничий елемент. Виринає тільки питання чи для скитальців, переважно протикомуністично наставлених, не буде перешкодою для переїзду загрозлива ситуація в краю.

За "Укр.Думкою".

50 000 ЧУЖИНЦІВ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ОКУПАЦІЙНІЙ АРМІЇ.

Польський тижневик "КРОНІКА" за 4 квітня 1948 р. подає вістку, що сенатор Генрі Кабот Льодже запропонував, щоб прийняти до американської армії 50 тис. чужинців, які повнили б службу в окупаційних теренах. В цей спосіб можна б зміцнити американські відділи. Н бувби то "чужинецький легіон", бо чужинці не будуть служити в окремих частинах. Цей проєкт апробують міродайні чинники армії США.

Бельгія, Голяндія Франція прийняли приблизно 49 000 втікачів. Англія, Канада й Австралія 35 000. Південна Америка біля 10 000.

Чужинці про нас.

УКРАЇНА ПІД НІМЕЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ.

"Українське Слово", часопис, який виходить в Аргентині подає, що в Парижі появилася книжка у французькій мові, яка з'ясовує боротьбу українського народу проти німецьких окупантів в рр.1941-44. Ця книжка складається з таких розділів:

I.розділ /Українсько-німецькі взаємини у минулому/ це немов би історичний вступ, який розвіває легенду українського германофільства /так зв. фаворизовання українців в Австрії, планів Бісмарка і т.д./,дає справжнє тло Берестейського миру та доказує традиційні русофільські напрямні німецької політики.

II.розділ /Від підпілля до повстання/ дає історію протинімецької революційної боротьби, починаючи від 1941 р.

III.розділ /Німецька реакція/ знайомить з методами німецького терору та з нездатними німецькими зусиллями замирення з українським підпіллям.

IУ.розділ / Хроніка протинімецького повстання/ дає хронологічний перегляд боїв Української Повстанської Армії.

У.розділ / Україна - осередок протиімперіялістичного фронту/з'ясовує відношення до поляків і румунів, " пакт неагресії" з мадярами та творення чужонаціональних частин при Українській Повстанській Армії.

УІ.розділ /Нарід без Квіслінга/доказує,що на Україні не було ніякої коляборантської партії ані уряду та розглядає справу УЦК і участи українців у німецькій адміністрації, поліції та армії. є там згадка і про участь українців у французькій партизанці 1944 р.

Передмову до цієї книжки написав відомий французький публіцист Андре П'єр.

Ця книжка є першою в чужій мові про протинімецьку боротьбу українського народу.

АНГЛІЙСЬКА ГАЗЕТА ПРО БОРОТЬБУ УПА І ПРО АБН.

/УПС/- "Ліверпул Дейлі" приносить ширшу статтю про дії партизанських армій на терені Европи.

"В цю хвилину - пише газета - 100 тисяч чоловіків бере участь в активній боротьбі на терені Европи. Вони зорганізовані в арміях,які хоч не розпоряджають важкою зброєю, але мають велику кількість легкої зброї - крісів, кулеметів, мінометів, мен та ручних гранат.Вони мають свої розвідувальні відділи звязку та транспорту. Вони переводять скорі військові операції, рейди і зводять багато правильних боїв.Часом мають вони важкі втрати, хоч вони радше застосовують тактику несподіваного нападу і скорого зникнення. Їхні провідники мають воєнний досвід, є фаховими командирами, які вивчили своє ремесло.

Це не є репортаж, виписаний з призабутих паперів старої дати. Це репортаж про дійсний стан, написаний у вересні 1947 р. Армії, про які говориться і яких в цю пору є найменше чотири, є найчастіше партизанськими арміями. Було б божевіллям недоцінювати ту небезпеку, яку вони собою представляють. Справа в тому, що їх піддержують деякі управління.

НІМЕЦЬКА ПРЕСА ПРО УКРАЇНЦІВ.

Німецький часопис "Раїн Некар Цайтунг", що виходить в Гайдельбергу, пише:

"В українських таборах совітська пропаганда звертає на велику скалю. Коли совітський офіцер силував наклонити мешканців табору до повороту, прибрали вони таку ворожу поставу, що тільки при помочі МП запобіжено інциденті.Рівнож українці витали німців,як освободителів. В короткому часі однак вони відчули дітклиі методи Ґештапо. В повстанських групах боролись вони проти німецької окупаційної влади, котра не дала їм сподіваної незалежности. Вони хочуть вернутись на батьківщину, але тоді, "як їхній край буде вільний. Длятого вони бажають війни, бо вірять, що війна забезпечить їм спокій і свободу.

"За "КРОНІКОЮ"

Вістки з рідних земель

ЗАПОВІДАЮТЬ ПРОЦЕС ЧЛЕНІВ УПА.

Варшавські часописи заповідають в короткому часі судовий процес проти вояків УПА. На лаві підсудних мають засісти 28 членів Української Повстанської Армії з загону "Гриня" посужених у побратві ген.Сверчевського в м. році. Буде покликано около 100 свідків.

"РЕАКЦІЙНІ" КОМПОЗИТОРИ КАЮТЬСЯ.

10.2.ц.р. на засіданні ЦК ВКП/б/ винесено постанову:

1. Осудити формалістичні ухили в совєтській музиці, як природні і як такі, що в висліді ведуть до занепаду музики.

2. Поручити відділові пропаганди й агітації при ЦК ВКП/б/ та комітетові для справ мистецтва: ввести поправку в совєтську музику, усунути осуджені ухили і запевнити розвиток совєтської музики в реалістичному дусі.

3. Поручити совєтським композиторам усвідомлення високих вимог совєтського народу в відношенні до музичних творів. Викорінити всі елементи, що послаблюють нашу музику, спиняють її розвиток, запевнити ріст у творчій праці, що негайно піднесе совєтську музичну культуру і поведе у всіх ділянках музики до творення речей цінних, високоякісних, гідних совєтського народу.

Осуд впав у першій мірі на твори таких композиторів, як: Прокофієв, Шостакович, Хачатуріян, Шабалін, Попов, Мураделі, Мясковський, а відтак на Храбченка, предсідника партійного комітету мистецтва, як на відповідального за розвиток цього роду музики.

Партійна постанова та шалена нагінка в пресі спричинила те, що двох осуджених, Хачатуріян і Прокофієв, склали вже свої "заяви каяття". Славний Прокофієв, творець У-ої симфонії, пише про себе: "Хоч як це мені тяжко, признаюся, що я опинився між тими, які в своїй творчості виявили формалістичні ухили. Я переконаний, що совєтський народ і совєтська музична публіка поможуть мені в поборенні тих ухилів. Маю надію, мої майбутні музичні твори будуть гідні мого народу і моєї великої батьківщини. Буду намагатися сконцентруватись на багатстві народніх мелодій".

Вірменський композитор Хачатуріян кількакратно повторює, що догана партії була справедлива, прирікає поправу. Крім того, він "осуджує" "звиродніле музичне мистецтво сучасної Західньої Европи й Америки, що є відбиткою упадку буржуазної культури". За словами Хачатуріяна, "совєтський народ є гідним спадкоємцем усіх висот у музиці всіх часів, всіх клясичних композиторів у всіх країнах"

"Укр.Думка".

ЛІС ДЛЯ ДОНБАСУ.

"Радянський Селянин" з дн.4.II. повідомляє, що лісоруби Львівщини заготовили й вивезли 80 тис. куб.метрів лісу. Донбасо відвантажено вже понад 900 вагонів доброго кріпильного дерева.

ДОСЯГНЕННЯ ПРОМИСЛОВОСТИ М.КИЄВА.

"Радянська Україна" з 10.II. про успіх промисловости м. Києва. "Фабрики і заводи, - пише вона, - добились нового успіху в соціялістичному змаганні за виконання післявоєнної сталінської п'ятилітки за 4 роки".

Промисловість м. Києва виконала січневий плян випуску валової продукції на 103,9 %.

НАЦІОНАЛЬНА ФОРМОЮ - СОЦІЯЛІСТИЧНА ЗМІСТОМ.

/Докінч.з стор. 4./

важно, важливо щоб виховати українця". Чи не є це свідоме чи підсвідоме здійснення тієї ж теорії, про яку іде тут мова? Але не всі є слабодухі і несвідомі. Основна група нашої еміграції є глибоко переконана в перемозі Правди. І як ті троянці, що втікли з запаленої ворогом Трої під проводом героїчного Енея, після важких перепітій заснували Рим і пізніше подолали ворога, так і наша Правда, завоювавши свідомість культурного Заходу, переможе брехню. І наші стиснені неволею груди зітхнуть легко і покажуть світові, що ми маємо здоровий національний організм, здібний розвиватися як для свого, так і для загально людського щастя.

Малий фейлетон.

ВІДМОЛОДЖУЮТЬ СТАЛІНА.

ВІДЕНЬ. - 69-літньому Сталінові вже від деякого часу дають уколи винайдені покійним Богомольцем сиропу "АСК", що мав би продовжити життя людини до 150 років.

"Н.Ш." 25.3.1948.

"Батько народів" Йосиф Вісаріонович став дуже підупадать на здоров'ю. Душила астма так, що й знаменита сталінська люлька часом мала відпочинок. Мучило безсоння, а коли й задрімає було на пів години, то в сні верзлося таке, що ввесь тремтячи з жаху - прокидався і кликав когось із тих, що так пильно берегли його "дорогоцінне" життя. Снилось йому, що усі ті, хто був виселений за межі Совєтського Союзу до райських висот або на "відпочинок" до Сибіру, Колими і т.д., приходили з вимогою дати відповідь, за що він позбавив їх "щасливого" життя під "сталінським" сонцем. А дехто навіть дякував йому, що цього життя позбавився.

Найбільше вражало "батька народів" те, що він від деякого часу втратив здібності повновартісного гірського ішака. А кругом стільки привабливих мавок та русалок, що своєю вродою та жіночими принадами так вражали його "батьківське" око і збуджували властиві йому почуття павіяна.

"Поїду в Сочі. Там під теплим сонцем та від морського повітря може й відновляться втрачені здібності. А тут, де лише чекають на мій наказ, щоб сумлінно його виконать /хай би хто наважився не виконати/, ніякі пляни та стахановські методи не поможуть", вирішив Йосиф Вісаріонович і негайно чкурнув у Сочі.

Але минуло два тижні і, не дивлячись на сонце № 3, що вигрівало старече тіло "сонця № 1", на морське повітря та безліч гарненьких жінок, здібності не поверталися.

В розпачі Вісаріонович послав телеграму -блискавку:

"Негайно вислати професора Х. з сиропом "АСК".

Йосиф І.

На другий день Вісаріонович мав перший застрик. Спеціяльна комісія пильно слідкувала за станом хворого.

Минуло ще два тижні, але покращання не було. Лише одного разу приснилося йому, що всі красуні Сов.Союзу стоять в убрані пра-пра-пра...бабки Єви в чергу до "побачення" з ним, а він відмолоджений готувався до їх "прийняття". Але це був лише сон.

На другий день покійний професор Богомолець був оголошений "зрадником народу", а той нещасливий для всього СССР день, коли "сонечко" перестало "огрівати" кремлівських красунь наказано рахувати днем жалоби.

Сотан Скиталець.

Веселий куток.

ж ж ж

- Пане капраль! - говорив мужик до генерала.

- Я генерал! - відповів тойже.

- То нічого! Коли ви ще не капраль, то дасть Бог, що і ним колись будете.

ж ж ж

- Пане начальнику! Та хто видів так упиватися, щоб аж в рові лежати?

- А ви як хотіли ? Щоб я тверезий в рові лежав?

ж ж ж

Один священик вінчав 60-літного чоловіка з 70-літною жінкою. При цій нагоді виголосив проповідь, яка починалася від слів: "Господи, відпусти їм, бо не знають що роблять.

ж ж ж

Учитель: - Чому на землі повстає роса?

Учень: - Земля обертається довкола своєї осі скоро, тобто на протязі 24 годин, тому вона мучиться і на неї виступає піт.

ж ж ж

Петро (д товариша, який недавно оженився): - Ну, Степане, і якже ж тобі живеться?

Степан: - Нічого собі - цікаво. Підчас заручин говорив я, а моя наречена слухала, по весіллю почала говорити вона, а я слухав. Тепер вже ми обоє говоримо разом, а сусіди слухають.

В ТРЕТУ РІЧНИЦЮ.

Квітень 1945 року - це найбільш емоційний час в житті українських політичних в'язнів німецького-гітлерівського режіму, що кинені в далеку чужину за дроти концтаборів, очікували остаточного воскресного дня свободи.

З поза дротів долітали до нас многонадійні радісні вісті: Франкфурт упав! Кістрин обсадили большевики! Аліянтські війська посуваються в напрямі Мінхена! Гітлер не живе !... Кожний з нас ловив жадібно ці новини та подавав далі, ділився з знайомими й незнайомими та радів що от-от прийде великий день воскресення, день довгожданої свободи. І воскреснуть ті, що були приречені на певну смерть, смерть від голоду, смерть від побоїв, смерть у жахливій газовій камері. Назовні вони не люди, а концтаборові нумера з червоним трикутником. Вони тіні, що як примари снувались між таборовими бараками чи в темних штольнях підземелля. Людські маски, що під пасястим ганчіррям скривали палку ненависть до ворога і жажду та тугу за тим, щоб знати, що діялось за дротами та ланцюгом стійкових, мріяли про свободу, задля якої вони попали тут. Їх очі горіли вірою в цей великий день. Надія, тільки вона держала їх при остатках життя. Віра скріплювала духово й фізично, а скупі вісті, мов цілючий бальзам, чи лікарський застрик, піддержували й давали надію вірити. І ми вірили. Ми вірили в одну воскресну Правду, що розпята була націонал- соціялістичними ідолами. Ми вірили в правдивий шлях змагань українського народу, якого дороговказом є наші великі історичні Дати та змаг нашої Української Повстанської Армії за Самостійну Українську Державу. Ми вірили в життєвість цієї Ідеї, бо вона сама була життям. Ми вірили, що ці жертви, що їх несе український народ - це посів, на якому зродяться нові сили, що обраним шляхом вестимуть до повної побіди, до нового воскресення, до величного народнього дня свободи. Ми вірили, що прийде цей час, коли з воскресенням нашої свободи воскресуть і ці, що їх пам'ять потоптана, а їхньою кров'ю нашу волю освячено і що на їх святі гроби підемо та зложимо врочисту присягу пам'яти і помсти. Ми вірили, і ця віра спасла нас. Той день, день національної радости прийшов. Не в один час вітали ми його, - дехто скорше, а дехто пізніше, але діждались стрічати його. Правда не всі, тільки скупе число вибранців, щасливців.

Розсміяні й повною свобідною груддю вливались волею, летіли на крилах щастя, тільки питання було - куди? Прощались на розстання з собою, вдивлені в далеку рідну далечінь і бажали собі стрінутись у Рідному Краї, так як це бажали собі за дротами в таборі при нагоді наших рідних свят.

Свобода індивідуальних одиниць прийшла та повнота її в національному завершенні була далеко перед нами. Розставались з нами тисячі друзів неукраїнців. Деякі. Деякі раділи з нами й рівночасно співчували нам. Іншим, яким доля була ласкавіша, стелився шлях повний, розгорнутий індивідуального й національного завершення. На цей шлях не вступили ми, українці політичні в'язні, в пам'ятні дні місяця квітня 1945 року, бо нам приходилось і приходиться це рувати його. Доля місяця квітня була ласкава тим, що дозволила нам визволитись з оков людини і включитись знову в нашого народу, що чекай того дня - дня національного воскресення.

І знову квітень 1948 р. За нами 3 роки свобідного життя. Майже всі ми, що остались живими, опинились далеко від рідних сторін нашої батьківщини. Охочих вертатись до рідного краю, вертатись туди, де під оглядом режіму нічого не змінилось, тільки форма, а в суті речі лишились давні методи поневолення та експлоатації, розуміється, охочих немає. І ми змушені шукати мачушиної долі на чужині.

І сьогодні, згадуючи дні нашого звільнення, згадуємо й про тих, яким доля не судила стрічати днів воскресення в квітні 1945 р., а лишились вони тільки в пам'яті друзів, що сьогодні на волі. Одні з них, не перенісши твердого концтаборного життя, спалені в крематоріях, а інші в передодні звільнення погинули по

дорозі підчас транспорту чи від кулі ґештапівців, чи від виснаження, і не мають хреста з написом, хто там спочиває. Свідком одиноким є хиба висипані могили з пропам'ятною таблицею, що можна стрінути по цілій Німеччині, як одинокий свідок жорстокого панування німецького нацизму.

І сьогодні, в день звільнення, ми лічимо наші жертви. Провади ф статистику. Стільки й стільки крови пролитої: Лисоня, Маківка, Крути, Базар... Львів, Броди, Чорний Ліс... Колима, Соловки, Казахстан...., Монте-Касіно, Дюнкерка, Дьєпп..., Аушвіц, Майданек, Бухенвальд, Дора, Мавтгавзен...

А скільки це буде?

О. Р.

-- oo ooo oo --

ГЕН. СУМОВСЬКИЙ І ПОЛК. ТАТАРСЬКИЙ В ТАБОРІ 25.

Дня 8 квітня ц.р. відвідали наш табор Голова Управи Союзу Українських Ветеранів ген. Сумовський та Організаційний Референт полк. Татарський.

Після загального огляду табору вони завітали до домівки нашої Філії СУВ, де перед авдиторією, що складалась з членів СУВ, СУМ і інших, генерал Сумовський виголосив промову, в якій висвітлив значіння організації СУВ та закликав до єдности навколо загальної української справи.

Полк. Татарський подав історичні дані організації з часу її заснування на еміграції.

Сходини закінчив горячою промовою Голова Філії сотн. др. Мелешко.

Дня 9 квітня достойні гості виїхали з табору в дальшу дорогу.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ В ДЕВ'ЯТІ РОКОВИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ САМОСТІЙНОСТИ КАРП. УКРАЇНИ.

Заходами Комітету Середка Спілки Української Молоді влаштовано дня 30 березня ц.р. святочну академію присвячену 9-им роковинам проголошення самостійности Карпатської України.

Реферат виголосив Голова КО СУМ і Культ.-осв. Р-т Краєвої Управи СУМ-у на брит. зону - проф. П. Клименко.

Таборовий хор під мист. керівництвом арт п. М. Тагаїва виконав такі пісні: "Живи Україно" - марш на слова О. Олеся, муз. Назаренка, "Ми не дамо", "В Карпатах сум і жаль настав". Акомпанувала на фортепяні п. І. Левицька. З декламаціями виступали члени СУМ-у. Академію закінчено Укр. Нац. Гимном.

ЩОДЕННИК ҐЕБЕЛЬСА ПРО УКРАЇНЦІВ.

"Ню Йорк Таймс" у числі з 15 березня почав передруковувати щоденник Ґебельса, бувшого гітлерівського міністра пропаганди. В дні 25 квітня 1942 р. він, між іншим, написав і про Україну:

"Населення України було спершу більше ніж схильне вважати Гітлера за спасителя Европи та найбільш сердечно привітало німецьку армію. Це наставлення цілком змінилось протягом місяців. Росіян, а головно українців, ми занадто сильно вдарили по голові нашим способом поведінки з ними. Удар по голові не завжди є переконливим аргументом, а щодо українців і росіян це вже пішло задалеко".

Це твердження не було призначене для пропаганди, бо це була його інтимна думка. Вона потверджує два факти: 1/ що українці в своїй боротьбі схильні були визнати союзником кожного, хто проти большевизму; 2/ Українці переконавшись в правдивих намірах Німеччини відносно України, не тільки не визнали її за союзника, але також приступили до активної боротьби проти німецького імперіялізму, борючись одночасно й з большевизмом.

За "Н. Ш."

Видає КУЛЬТ.-ОСВ. ВІДДІЛ Виходить на правах рукопису Ціна
Редагує КОЛЕГІЯ 2 рази в місяць 1 н.м.

Світлиця

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ

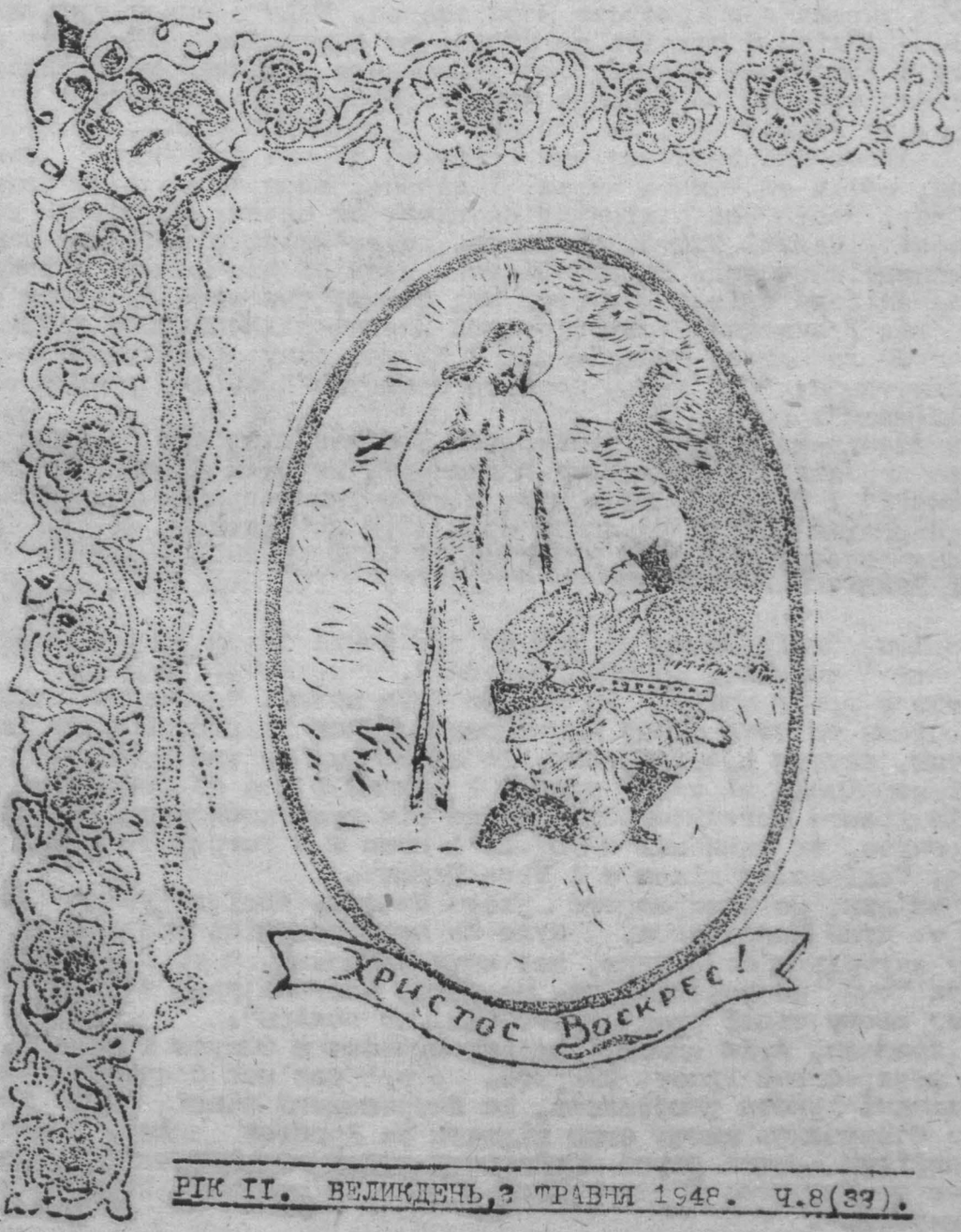

РІК II. ВЕЛИКДЕНЬ, 3 ТРАВНЯ 1948. Ч.8(39).

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ 2649

ВЕЛИКДЕНЬ — Христове Воскресення

"Сей день, що його сотворив Господь, радуймося в нім і веселімся" /Пл.117./

Написав о.Осип Каменецький.

В дні Христового Воскресення всі християни поспішають до Божих храмів. Ідуть жінки з Марією Магдалиною до порожнього гробу, щоб довідатись від ангела про Христове Воскресення. "Він воскрес так, як це предсказав. Прийдіть і глядіть на місце, де лежав Господь". Ідуть мужчини разом з Петром та Іваном, щоб прослідити правдивість Христового Воскресення так, як це побожні жінки представили. Радіють всі серця, торкнені свідомістю, що Господь направду воскрес.

Якою радістю наповняється вся Христова Церква з нагоди свята Воскресення, свідчать тексти стихир і пісень, зложені на це свято.

І дійсно, годі щось радісніше сказати, як слова: "Христос Воскрес!" Веселі Різдвяні Свята, ті свята, що зв'язані з чудовими нашими старовинними звичаями. Веселі Зелені Свята зі замаєними нашими хатами. Але як нема світла яснішого від сонця, так нема празника радіснішого від Великодня. Тому сьогодні вповні відповідають дійсності слова Апостола Павла: "Радуйтеся! і це раз кажу: радуйтеся!" та слова псальмотвиця: "Сей день, що його сотворив Господь, радуймося в нім і веселімося".

Та ми святкуємо празник Христового Воскресення, але одночасно самі дальше переживаємо "страстну п'ятницю". Чи вцій мішанині "страстної п'ятниці" і Воскресення можуть наші серця направду радуватися? Так, коли сьогодні Церква закликає свої діти до радости, то це має свою глибоку основу. ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ - ЦЕ ПРАЗНИК РАДОСТИ, БО ДОКАЗУЄ ПРАВДИВІСТЬ НАШОЇ ВІРИ ТА СПІЛЬНОТУ НАШОЇ ДОЛІ З ДОЛЕЮ ХРИСТА.

Є правдою, що Христос, що жив на цій землі перед 19 століттями, правдивий Бог і чоловік, що жиди замучили, а приятелі зложили до гробу, встав з гробу живий, щоб навіки бути живим. Його тіло лежало в гробі, опісля те тіло знову злучилося з душею і Христос став жити новим життям, життям прославленим, до якого вже не має приступу ні смерть, ні терпіння, ні земна нужда. І кожний з нас це розуміє, що для ворогів Христа Його Воскресення, це річ дуже невигідна, бо коли Христос воскрес, то тимсамим є Богом. А коли ж є Богом, то Божою є Його наука. Тоді Божим ділом є і Його Церква.

Були свідки, що воскресного Христа бачили, своїми руками Його доторкали та чули Його голос. А були це люди не якісь химерники, що вірили б'у якубудь нісенітницю, але люди розважні, а то й уперті, як Св. Апостол Тома, що казав: "Коли не вложу свого пальця в рани від цвяхів і не вложу своєї руки в Його бік, не повірю".

Всі Апостоли, крім одного, вмерли мученичою смертю і раділи, що можуть за воскресного Христа вмирати. Що зробило тих боязливих учнів, що по схопленні Христа розбіглись, як затривожені вівці, а по воскресенні не завагались життя своє віддати за Христа? Апостол Петро, що з боязні виріксся Христа перед жидівською радою, по Христовому воскресенні відверто заявляє: "Того Христа, якого ви розпяли, Господь воскресив з мертвих".

Що перемінило тих боягузів на героїв, на ревних Апостолів, слабих людей на великанів? Правда Христового Воскресення!

Сотки міліонів людей до нинішнього дня опирають всю свою надію, все своє життя на правді Воскресення. Чи дасться подумати, щоб ті люди від початку ах по сьогоднішній день вірили безкритично? Чи ті міліони мучеників за глупоту віддали своє життя? Чи Христова Церква,

що існує вже майже двадцять століть, може голосити брехню і ту брехню вважати за свій фундамент? Чи в історії є такий факт, за яким промовляло б стільки доказів, як за Воскресенням?

Чого б не говорили вороги Христові, є незаперечний факт, що тому дев'ятнадцять сотен літ був на землі Бог-чоловік Ісус Христос, що за наші гріхи був прибитий до хреста і власною силою третього дня воскрес. І це правда повсякчас, як грім лунатиме по світі та кликатиме разом з Апостолами: "Справді встав Господь / Лука 24.34/.

Ось тут [illegible] положить перша причина нашої радости з нагоди Христового Воскресення. Радіємо, бо Христове Воскресення свідчить, що ми не обдурені, що наша віра правдива, що Церква Христова, що її оснував Христос, є єдиноспасенна і її наука непомильна. Нині один одному повинен повторяти слова Св.Апостола Павла: " Радуйтеся... і ще раз кажу: радуйтеся".

Правда Христового Воскресення ще з іншого погляду є для нас причиною радости й потіхи. Різно на це ми звертаємо увагу, що наша доля тісно пов'язується з долею Христа. Та що те, що переживав Христос, переживаємо і ми. З ним маємо веселитися і сумувати, бо з ним лучить нас усе. Через Св. Хрещення ми злучились з ним так нерозривно, як віти і галузка. Тому каже Апостол Павло: "Вже не я живу, але живе в мені Христос".

Цю правду бачимо наглядно в житті Апостолів. Була ніч з четверга на п'ятницю, як їх Учителя схопили, а вони розбіглися та усвідомили собі трагізм свойого положення. Настали тяжкі години. Треба було рішатися: або з Ним терпіти, або Його зовсім покинути. Те перше було прикре, а друге морально неможливе. Завеликий вплив мав на них Христос, щоб можна від нього відірватися. І вкінці хоч би Його й покинули, то куди підуть? Їхня доля пов'язується з Христом. Коли він програв, програли й Його учні.

Але настав третий день. Тріскають печатки опечатаного гробу, валиться камінь, що ним був завалений вхід. Христос воскрес,Христос скатований, побитий являється в слові. Славне Воскресення Христове сповнює радістю серця Апостолів. Так мусіло бути, бо доля Христа - це доля Апостолів.

Доля Христа - це доля наша, бо ми віти, а Він галузка. Ми члени тіла, а Він головою. Оце повинно бути потіхою для нас у часі тої "страстної п'ятниці", що її наш народ тепер переживає. У боротьбі за перемогу нашої правди вже довгий шлях терпіння за нами. Але так мусить бути, бо доля наша є долею Христа. Без терпіння нема слова, без Голгофти нема воскресення. Тому й по нашій страстній п'ятниці мусить прийти наше воскресення.

Оце друга причина, чому ми повинні радіти з днем Христового Воскресення.

Сьогодні наші гадки летять у наш Рідний Край, що його ворог перемінив у пекло. І вважаються нам наші церкви, і довгі ряди жінок з повними кошиками, що очікують посвячення, і розмолений народ, що виповняє церкву. І серед нього хотіли б ми побачити лиця наших найблищих. Здається нам, що чуємо голос великодніх дзвонів, що дзвонять так мило і любо, так добирається до нашого серця.

Годі! "Страстна п'ятниця" має своє невблаганне право. А всеж таки, пам'ятаючи на спільноту нашої долі з Христом, піднесім в гору наші серця, отрім наші сльози, нехай пройде всякий смуток і з радістю друг друга обнімім!

О.Осип Каменецький.

В САМОПІЗНАННІ НАШЕ ОБ'ЄДНАННЯ.

Написав Др.Ф.Меленко.

В 1948 р. наближається Великдень,День Воскресення Христа.На хресті розпятий помер і в третій день смерю смерть поправ - світ переконав, що Він є безсмертний.Через пізнання Бога-Чоловіка народи приходять до об'єднання.

Всі живі явища з волі Божої сили під ясним весіннім сонцем стремляться до пізнання свого роду,до об'єднання,до обновного життя. Різні тварини на весні паруються, об'єднуються, гуртуються, щоб одночасно несвідомо виконувати волю Пославшого їх на землю. В тваринний світ, у його духове життя людина остаточно не може проникнути і по належному його пізнати. Знаємо одне, що кожній живій тварині Бог дав стільки розуму,щоб вона могла виконувати свій життєвий обов'язок і продовжувала своє родове життя, при потребі боротьби його об'єднаними силами.

Вищу істоту - людину Бог обдаровав високими умовими мудрощами.Ми, українці, як і кожний народ, маємо можливість пізнати не тільки свій народ, але й інші народи,що є на світі.До нашої свідомости і відомости давно вже дійшло,що Бог наділив нам землю під своїм ясним сонцем, одну з найбаратіших у світі,з таким підсонням,що ми могли б найдоцільніше й наймудріше виконувати його волю в світі. Але ніодин народ у світі не живе в останні роки в такій біді, як наш. І якби ми не виправдувались, велика доля вини є в нас самих,що воно є так. І все це тому, що досі це ми по належному не потрудилися,щоб пізнати самі себе, хоч майже всі наші великі мудреці на протязі цілої історії нам про це пригадували. А ми маємо вуха і не слухаємо, маємо розум і не сприймаємо мудрощів,знаємо,що ми себе ще не пізнали і пізнати не хочемо. Самопізнання ж для нас таке потрібне, як є потрібним повітря для живих, як сонце,хліб... Ми перестанемо бути самі собі ворогами тільки тоді, коли самі себе пізнаємо. Об'єднання,про що ми безперестанку пишемо, говоримо,сваримося за нього,не настане до того часу, поки ми не пізнаємо самі себе. Як можна надіятись на об'єднання,коли ми навіть і не думаємо про пізнання об'єднання - про пізнання самих самих себе.Ми з усіх сил намагаємось відгородити одні від одних,замкнутись у своєму вузькому зачарованому колі, де далі,то все більше та щиріше "пестуємо" злощасний поділ на "східняків" і "західняків",одні одних ображаємо,не навидимо.До цього часу в нас на скитальщині провадилась не партійна боротьба,а прямо націожерство.Ми не шукаємо правдивого пізнання, не шукаємо національної рації і говоримо,що чим більше одні одних пізнаємо,тим більше розвивається ненависть.

Ось ми маємо свої дві національні українські церкви. Обидві на рідній землі однаково сьогодні гонені червоною сатаною.Московський червоний Нерон наказує однаково [illegible] мучити християн обох українських церков.А чи багато в нас зроблено для того, щоб одні одних, віруючі обох церков,самопізнались? Чи належ[illegible] в основу пізнання любов Христову? А вонож одна і друга церква борятся на вірі єдиного Бога-Чоловіка. А якби напирювалось таке [illegible] пізнання, то певно б воно нас вело до об'єднання. Одна віра, а два обряди тільки збагачують нашу націю, нашу культуру, не кажучи вже про політичну вигоду в цім, і коли б ми пізнали це,то тільки б возвеличили самі себе,наблизили б одні до одних як самі себе, бо ж і нація є тільки тоді дозрілою,коли вона в народі,а народ у ній, коли загал є в одиниці,а одиниця в загалові.

Ми мусимо зупиняти нашу увагу на тому,що в нас є спільного, високого й величного, на чому можна порозумітись,а не звертати увагу на дрібниці,різниці в характері,в вимові,в церковних обрядах,у територіяльному походженні,тощо.Нашою повинністю є пізнавати свою велич, на ній зупиняти всю увагу,її це возвеличувати і на тому об'єднуватись,щоб спільними силами досягати нашого останнього - мети, головної мети в житті одиниць,звідкіль би вони не походили і де б вони не перебували,

/Дскінчення на стор.13./

ЩО ЧУВАТИ ІЗ СХОДУ?

Український тижневик, "Українська Думка", що виходить в Англії, подає цікаві вісти з поза"залізної куртини" на підставі зізнань людей, які прибули звідтам недавно до Лондону.

Між іншим вони розповідають:

"Про те, що діється в СССР, в Польщі знають рівно стільки, коли не менше, що знають й тут. Східня границя герметично замкнена й отримати вістку з-за неї так само важко, як з другого світу. Туди дозволено писати, дозволено навіть висилати харчові пачки до 2 кг. Але з цього дозволу майже ніхто не користає, бо відповідей на листи і так не буває, а вислати пачку - це означає зробити ведмежу прислугу адресатові: податок і митна оплата за посилку набагато перевищають вартість самої посилки.

В останній час з СССР прибувають валки з вояками Армії Крайової, захопленими червоною армією в полон. Ті розказують про нестерпну біду в країні совєтів. Населення в гірших нераз злиднях, ніж полонені. Полонений хоча має запевнений сякий-такий денний пайок, цивільні ж і того не мають. Народи СССР, згідно з оповіданнями полонених, жахливо ненавидять режім і... нетерпеливо чекають приходу американців.

Звільнення від большевиків - це загалом мрія цілого сходу. Хвилини, коли вибухне війна, там чекають уже не днями, а годинами. Таке вичікування пособляє розстові цілої маси поголосок, нераз нічим необоснованих. Їх люди шепчуть собі з вуха до вуха і підтримують чи лякають ними один одного. Поговорюють, що на випадок війни большевики влаштують масовий вивіз молоді на схід. У відповідь на цю поголоску, молодь розпочала готування до виходу в підпілля.

Українці в Польщі.

На корінних українських землях українців майже нема. Остання акція польського уряду в минулому році була дуже основно переведена. Залишилися хіба тільки ті, які визнали себе поляками, і мала горстка старих людей, нездібних до транспорту та праці на новому місці поселення. Польська вулиця обвинувачує українців у знищенні Варшави. Наклеп вміло підтримують також урядові чинники. Протиукраїнські настрої часто переростають польське ґерманофобство. Українці змушені скриватися зо своєю національною приналежністю. Заголюкані, бояться навіть вживати рідної мови. Переселені на новоприлучені землі мають ще привілей називати себе власним національним ім'ям, але ж вони призначені на асиміляцію: українські колонії на Поморі і в Східній Прусії не мають ані своїх шкіл, ні теж рідної церковної опіки.

Понад місяць тому польська влада взяла під домовий арешт митрополита Діонісія. Причини арештування не подано, але ж її догадуються. Ходить чутка, наче митрополит отримав пропозиції виїхати до Москви на переговори в справі ліквідації автокефалії та підчинення православної церкви в Польщі московському патріярхові. Митрополит Діонісій мав початково пропозицію відкинути, потім погодився на неї, але це вже не встерегло його, як видко, від попадення в число"неблагонадійних", а відтак і під арешт. Настрої, особливо серед варшавського православного духовенства дуже підупали. Загалом ціле православне життя в Польщі опинилося під знаком непевности.

Вісток про діяльність УПА в Польщі останніми часами не було ніяких, зате приходили відомості про живу партизанську діяльність на територіях на схід від Бугу, особливо в околицях Рівного. Правдоподібно, ця молодь з Холмщини негайно по переселенні за Буг пристала до УПА.

ДІЇ УПА ТАКОЖ НА ТЕРЕНАХ ПОЛЬЩІ.

/УПС/- Ми одержали інтересні відомості з Польщі, що відносяться до дальших дій частин УПА, що всупереч сподіванням ворогів дальше діють та до загальної ситуації в Польщі. Відомості походять з початку березня ц.р. Як відомо, літом минулого рок

більші частини УПА із Закерзоння перейшли в Україну, де получилися з головними силами УПА. Частина закерзонських відділів пішла в рейд на Чехословаччину. Тепер довідуємося, що деякі відділи пішли тоді також в рейд на польські території. Вони діють там малими групами і подекуди нав'язують зв'язки з польським революційним рухом. Своєю появою, постанов та працею вони впливають на піддержання революційних настроїв польських мас.

Політична ситуація в Польщі, зокрема по втечі Міколайчика дуже загострилася. На кожному кроці відчувається закріплювання поліційного режиму. Мають місце часті облави, контролі поїздів, провірки, масові арештування і т.п. Також важкою стала ситуація українців на Шлеську. Говориться, що всіх українців з західніх земель Польщі / деякі з них живуть там вже довгі роки/ переселять до СССР.

Далі виявляється, що навіть на Закерзонні УПА не ліквідована повністю. Раз-у-раз дають про себе чути більші, або менші з'єднання УПА. Польське військо не покидає тих теренів. Недавно відбулася в Ряшеві розправа проти полонених бійців УПА. Деяких засуджено на в'язницю від 5 до 10 років. Інший процес якраз відбувається. В ньому виступають і українські дівчата, якими чомусь заінтересовані органи совєтського МВД. Від Нового Року з польських концентраційних таборів та тюрем звільнено около 3 тисячі українців, головно селян, арештованих у зв'язку з останнім виселенням Закерзоння в 1947 р. Інтелігенції з засади не звільняють, але держать далі, навіть тоді, коли немає доказів про якунебудь революційну працю, чи ворожу поставу до режиму.

В цілі поборювання польського революційного руху на терені Польщі варшавський уряд посилює відділи т.зв. ОРМО /Охотніче Резерви Міліції Обивательскей/.

В Польщі говориться цілком одверто про нову війну. Говорять про це крім населення також польські офіційні достойники і большевики. Вони одначе зазначують, що це буде оборонна війна. Большевики кажуть одверто: "Будем драться - нада хорошо понимать военное дело". Недавно відбувся перегляд та реєстрацію здемобілізованих річників. ВП / Польське Військо/ та мужчин із залізничної обслуги. Відбулися також маневри. Польське військо вишколюється не тільки під оглядом військовим, але також політичним. Усе населення очікує від нової війни великих змін, м.ін. провалу совєтської системи.

ВЕЛИЧАВА МАНІФЕСТАЦІЯ В ГАННОВЕРІ.

Дня 11 квітня українське громадянство британської зони відзначило великою маніфестацією в Ганновері пам'ять мільйонів жертв українського народу, погибших 15 років тому, в часштучно викликаного ворогом великого голоду на Україні 1933 року.

Святочну Службу Божу відправив о.митроф.протоієрей Ю Поліщук в сослуженні о. протодіякона А.Міроценка. Співав хор під кер. Юрія Корсуна.

Після Служби Божої й Панахиди з під церкви на Кльопштрассе розвинувся великий похід, що пройшов з вінками вулицями Подбельскійтрассе, Якобінштрассе до Укр.Катол.Церкви при Ізенгаґерштр., де урочисте Богослуження в наміренні Українського Народу та Панахиду відправив парох Ганноверу о.Ф. Побігушка.

В поході взяли участь українці табору ім.Лисенка, а також делегації більшости укр.таборів англійської зони.

Німці, англійці й інші чужинці з цікавістю приглядались походові та з неменшою цікавістю читали летючки в англійській, німецькій і інших мовах.

Біля Укр.Кат.Церкви зложено на час Панахиди вінки на символічну могилу і народ рушив до церкви. Після Панахиди похід рушив до табору ім.Лисенка, де зложено вінки на виготовлену могилу. Промову виголосив п. Почтар.

Відспіванням Молитви закінчено цю величаву маніфестацію.

Справи Скитальців.

РЕЄСТРАЦІЯ ЕМІГРАНТІВ ФАХІВЦІВ.

Дня 12 січня ц.р. відбулась в Женеві друга з черги конференція спеціяльного дорадчого Комітету ІРО для справ поселення інтелігентів -спеціялістів. Цей комітет був покликаний дня 3 листопада м. р. Ціллю Комітету є уможливлення біженцям-інтелігентам знайти працю, яка відповідала б їх здібностям і кваліфікації. Працю свою Комітет розпочав реєстрацією і верифікацією біженців-інтелігентів на терені Німеччини, Австрії, Італії і Близького Сходу. Комітет студіює можливості поселення.

oo———oo

ПЕРЕГРУПУВАННЯ ДП ТАБОРІВ.

Згідно вісток з Головної Квартири брит. окупаційних військ в Німеччині, усі ДП табори будуть розв'язані. На їх місце будуть створені інтернаціональні табори трьох категорій: 1) табори для працездатних, 2) для непрацездатних/ старих, інвалідів і важко хворих/ і 3) транзитні.

ПЕРЕСЕЛЕННЯ ОСІБ ВІКОМ ПОНАД 60 РОКІВ.

Згідно повідомлення урядових чинників, усі самітні ДП особи віком понад 60 років мають бути переселенні з таборів нашої округи до Госляру.

ж ж ж

Згідно повідомлення урядових чинників ДП особи мають право держати приватні торговельні підприємства після оформлення деяких формальностей з боку німецького уряду.

ВІСТКИ З АНГЛІЇ.

Укр. тижневик "Українська Думка" містить вістку про життя українців в Кіркбі, де працює багато наших колишніх співтаборян. В цій місцевості працює хор під керівництвом нашого бувшого співмешканця П. Антонюка. Працює також балет під. кер. Щоткевича. відбудеться

Дня 6 березня концерт у Кіркбі в англійському гостелі Трейн коледж. Концерт пройшов з великим успіхом. Глядачі склали виконавцям щиру подяку.

Зорганізовано також дружину копаного мяча, якою керує Герович.

Дня 7.3. відбулись змагання з англійською дружиною копаного мяча.

Побідила українська дружина з розрахунком 3:1.

КОНФЕРЕНЦІЯ І Р О В ЖЕНЕВІ.

В кінці місяця квітня має відбутися в Женеві конференція ІРО, яка буде присвячена питанню можливості переселення інтелігенції. На конференції будуть присутні з правом дорадчого голосу представники національних груп ДП.

Українців англійської зони репрезентують пп. Чорний і Григоренко.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ У П. РУЗВЕЛЬТ.

З нагоди перебування п. Рузвельтової в Льондоні, делегація українців в складі пп. сот. Панчука - Голови СУБ-у, А. Яримовича - директора ЦУДБюра і др. Коростовця, від імені зорганізованих українців Великої Британії, склала їй візиту та вручила скромні подарунки.

В розмові з делегацією пані Рузвельтова заявила, що вона, як і досі, надалі буде стояти в обороні тих, які з політичних, релігійних чи інших мотивів вийшли зо своєї батьківщини та не можуть туди вернутися. "Стою на становищі, - заявила п. Рузвельтова, - що кожна людина, коли, вона не вчила злочину, має право на вибір місця під поселення". Розмовниця виявила глибоке знання українських справ і підкреслила труднощі, з якими приходить ся зустрічатися зо сторони совєтської делегації в ООН при полагоджуванні справ біженців.

/"Україн. Думка"/

УКРАЇНСЬКА САНІТАРНО-ХАРИТАТИВНА СЛУЖБА.

Вже більше двох років існує на терені Німеччини Українська Санітарно-Харит. Служба, що переняла на себе обов'язки Українського Червоного Хреста.

Санітарно - Харитативна Служба повстає не з багатства, добробуту і радости - лише з біди, недостачі, горя і сліз. А сьогодні маємо аж забагато і біди, і недостачі, і горя, і сліз.

Оглядаємося на всі чотири сторони світа, чи хто нам не поможе, чи яка милосердна рука не вирве нас із глибин наших страждань. Бувають хвилини - здається нам, що вже бачимо цю милосердну руку, але щож... скоро витягнемо свою, сейчас ця милосердна рука ховається. Подібно як привид в пустині.

Тимчасом уже тепер складне життя широких мас скитальців взиває о поміч. Багато вже зараз не має даху над головою, хліба, сорочки, а як багато потребує ради, вказівок, піддержки на дусі та розради. Звідкіля взяти цей кавалок хліба, з якого джерела черпати відвагу та розраду? Якраз в цьому випадкові для нас "непрошених в світі гостей" Санітарно-Харитативна Служба відчиняє свої двері і каже: "Гість в дім, Бог в дім".

Тому Санітарно -Харитативна Служба, як акція великого діла милосердя є сьогодні більше потрібна, чим коли небудь.

Санітарно-Харитативна Служба не є урядовою установою, а тим самим не є охоплена державним бюджетом, тільки, як вже згадано, є вислідом потреб громадянства, тому то повинна бути удержувана громадянством. Звертатися о фонди до наших українських організацій тут на чужині, недасть пожаданого висліду, тому, що ці організації не мають середників, потрібних до уділення помочі назовні. Отже треба шукати іншого джерела. А це джерело є. Треба тільки, щоб ціле наше українське громадянство було одною Санітарно- Харитативною Службою. Щойно тоді Саніт. Харитативна Служба буде великою і могутньою організацією, забезпеченою морально і матеріяльно.

Ніодин з нас не повинен бути поза організацією, якою є Санітарно-Харитативна Служба. Всі ми українці-скитальці мусимо бути її членами. Санит.-Харит. Службу мусять знати всі. Не лише ті, які потребують помочі, але й передусім ті, які мають можність якими небудь середниками допомогти.

Багато з нас з різних причин попало в біду і стали безрадними, а багато мають можність жити незалежно та самостійно. Ці власне повинні допомогти тим нещасним, а поміч ця напевно нікого не зруйнує.

В цей спосіб станемо активними членами Саніт.- Харит. Служби ратуючи наших земляків, повздержуючи неодного від безправних вчинків, помагаючи неодному зблудженому наново вступити на дорогу властивого життя. Найважніше це, що так одним, як і другим зощадимо сліз, закораємо в серця наших земляків віру в добро, чесність і свідомість, що вони не є здані на свої власні сили. Таким чином збережемо цілість нашого громадянства, що виснажене різними ударами, змучене різними терпіннями, часами заломлюється від болю ударів і паде під тягарем хреста.

Збірний, солідарний дух взаїмного зрозуміння і допомоги зменшить нам наші терпіння та буде заохотою до витревалости.

Працюючи в Санітарно-Харитат. Службі, бачу щодня людську біду-нужду, часом бачу не лише руїну матеріяльну, але нажаль і моральну. Мусимо ратувати, бо це є наші земляки, а цей порятунок мусимо нести самі, бо направду ніхто з чужих нам не поможе. Багато робиться в цьому напрямку, але все це є невистарчальне. Праця наша буде успішною лише тоді, як що кожне українське серце перейметься ідеєю Сан.Хар.Служби, якщо до СХС звернуться о поміч ці, які направду її потребують, а ціле громадянство прийде їм з поміччю. Щойно тоді ввійдуть в діло слова Христа-Спасителя: "Блаженні Милосердні, бо вони будуть помилувані".

С.Раковський.

ПІД КРИЛЬЦЕМ СТАЛІНСЬКОГО ПРАВОСЛАВІЯ.

Від 1654 року, від Переяславського договору, а потім від 1709 року, коли Росія повністю окупувала Україну і знищила її самостійність, іде завзятий бій за душу українця між українцями і москалями. Це бій за "бути, чи не бути" української нації. Цар Петро І відібрав Україні її ім'я Русь і охрестив ним свою імперію. Україні було наказано звати себе Малоросією, а українці мали стати малоросами. В 1917 році, коли Україна з'явилась в міжнародній сім'ї як вільна держава, світ навіть не знав слова Україна. Українська верхівка була зросійщена. Соціяльну революцію сходу повернула була горстка українських інтелігентів в національне русло. Українська держава за кілька років свого існування знівечила була досяги Москви. Тоді навіть переконані малороси стали українцями.

Нова Росія, червона, знищивши українську державу, не могла повернути, хоч бажала, передреволюційного стану і признала українцям державу у формі соціялістичної України. Світ вже не заперечує існування українців як нації. Росія не зрезегнувала зі своєї цілі, створення російського чи тепер совєтського народу з мішанини московського, українського, білоруського та інших народів.

Небезпека для української нації зросла. Поряд з денаціоналізацією веде Росія і фізичне винищення українців всякими способами. Вона не хоче випустити з-під своєї опіки навіть тих, що опинилися як скитальці поза досягами її поліції.

В Німеччині, де скупчилось значне число українців, підривна робота йде по таборах. Вона позначується назовні різними кривавими та безкровними безпорядками, метушнею, роздорами і розколами. Стара Росія використовувала церкву для послаблення української відпорности, нова Росія робить те саме на наших очах, розбиваючи єдність Української Автокефальної Церкви.

Останніми часами множаться факти, які свідчать про те, що вся російська робота на згубу українців і їх дискредитацію в світі у всіх ділянках життя ведеться пляново і з одного центру. Наведемо декілька таких фактів, які народ знає в тій чи іншій версії і які, зібрані в одну цілість, вказують на джерело всього лиха для українців на чужині: на Росію та її різношерстні експозитури на чужині.

Преса подає, що бразилійська поліція викрила протидержавний заговір, в який були вмішані і місцеві комуністи і скитальці-переселенці. Злочинці були зв'язані з комінформом у Білгороді. Москва на те його і створила в Білгороді, щоб самій з усіх темних діл виходити чисто. Між цілями заговірників було між іншим: створити зі скитальців базу для світової революції в Бразилії і, з другого боку, компромітацією скитальців застивити уряд невпускати до себе більше скитальців. Протиставлення тих фактів вказують, якими сірими нитками шита московська провокація. Це бій вже не лише за душу українців, а і за їхнє життя. Робиться все, щоб чужі держави не прийняли до себе скитальців і щоб нарешті вони були змушені вертатися на "родіну". Акція спрямована не тільки проти українців, а й проти всіх інших національностей, що мають відвагу протиставитись Росії.

Невеселі справи доносить преса і з Канади другої країни, що дає притулок скитальцям, а також і з Англії. В Канаді різношерстні червоні русотяпи пробували силою допомагати скитальцям, що виїхали туди на роботи. Скитальці силою позбувались тої непроханої опіки Росії на канадійській землі. Русотяпи бій програли. Відомі з преси і такі факти, що й між скитальцями з Канаді найшлися такі, що в той чи інший спосіб пов'язались з канадійськими комуністами, ба навіть повступали в їхні замасковані під різну фарбу організації. Чому вони так зробили - це їхня таємниця. Мо-

жливо для того вони і на чужині між скитальцями лишались, щоб своїм вступом в компартійні організації Канади дискредитувати українців і змусити Канаду не брати до себе дальших скитальців. Це також бій Росії за душу і тіло українців на чужині.

Газети писали досить широко про містерію з одним транспортом скитальців з півдня на північ. Покищо невідомо, кому скитальці мають завдячувати своє спасіння, що їхній потяг, який їхав манівцями, не попав в совєтську зону Німеччини. Цей факт вказує, що Москва має в керівних органах на чужині свої руки, які помагають їй в бою за душу і тіло українців та інших скитальців.

Найбільш характерні факти стали відомі аж недавно. З них видно, що і російська еміграція біла і червона, однозгідно працюють з Москвою проти українців, а в додатку велику ролю відіграє в тому православіє, як ширма для маскування роботи. Відомо, що російське православіє в Росії, а пізніше і за кордонами, стало на послуги Росії в поборюванні українців. Ось ті факти в такій формі, їх собі розказує народ. Форма суті не змінює.

В Німеччині існує якась російська організація, яку люди звуть по різному: православний центр, російський комітет, комітет бездержавників, православний комітет, а зрештою російський, український, білоруський, югославський та інші комітети, нібито об'єднані в одну цілість. В різних випадках вживаються різні назви, де яку вигідніше. Установа користується ширмою одного російського епископа на чужині, який має досить широкі зв'язки з різними політичними і міжнародніми установами. Відпоручники тої установи, в рясах і без рас вештаються від початку 1946 р. по українських таборах і ведуть записи охочих емігрувати до різних країн світу. Зате беруть вони гроші від 100 до 10 марок і не гребують цигарками, але лише американськими. Хто більше дасть, той попадає в списки між перших. Всіх пишуть як росіян, православних і " безподданих ", вірних синів Росії, без уваги на національність. Відпоручники оперують агітаційними засобами в році 5000 афідавітів до Арґентини і т.ін. Акція ведеться в англійській зоні Німеччини і досі та установа встигла пропхати до Арґентини кількох людей з підмоченою репутацією. І як по їх виїзді встановлено, зі зв'язками поза залізну куртину. Тепер стало відомо, що списки українців разом з фотографіями і правдивими даними про кожного опинились також залізною заслоною, замість в Арґентині. Подібно стоїть справа зі [illegible] до Марокко. З однією групою справа пішла так далеко, що мали виїздити. Але в останньому моменті виявилось, що скитальці мали переїздити до Марокко совєтським кораблем з призначенням до Одеси. Обережність скитальців врятувала життя тисячам українців. Православний центр вмив руки від справи і на тому справу замнято, а акція, ніби нічого не сталось, ведеться далі. Ба навіть більше. В одному таборі англійці викликали українців і запитали, чому не виїжджають до Марокко. Відповіли їм, що вони ж від благ Росії втікали з України і тепер виявилось, що записи на переселення вело ІРО, а якимсь чином списки попали в російський комітет. І ось через те люди відмовились їхати, не хотять мати з москалями нічого спільного. Таким оборотом справи англійці були заскочені й обіцяли приглянутись до тієї справи ближче. Бій за душу українських скитальців ведеться на широку скалю при помочі замаскованих совєтських установ на чужині.

При тому варто буде згадати ще й той факт, що недавно арештовано відомого російського епископа, який признався в шпіонажі на користь совєтів. Він для кращого маскування роботи навіть перейшов був на католицизм. Нитки від нього вели до згадуваного "православного" центру. В останньому була з того приводу велика паніка і також якісь арешти і переслухання.

Під крильцем сталінського "православія"

/Докінчення на ст.13./

Сторінка Молоді

Під звуки дзвонів Воскресення Христового.

І знову прийшлося нам, хоч вже не такій чисельно великій громаді, як торік, зустрічати великий ... празник Воскресення Христового на чужій німецькій землі. І знову воскресла з ласки Всевишнього Правда. Лунає могутня пісня, сповіщаючи світові важливу подію. Весь християнський світ з повним ентузіязмом вітає надзвичайне торжество Воскресення Христового. Мельодія милозвучного "Христос Воскрес" рознеслося хвилястим гомоном по всіх усюдах. Звуками великодніх дзвонів прославляється перемогу Правди над злом.

Але сучасні дні, живими свідками яких являємось і ми, є теж ріжноманітні своєю сукупністю, вони дозволяють нам бачити правдивий, дійсний стан в світі зовсім з іншому вигляді, як це можна було сподіватися.

Як й тоді, так і сьогодні мають ще місце на існування аналогічні злі сили, сили виродка Юди та жорстокого людожера Ірода. Вони сьогодні без вагань заперечують перед світом існування правди та своїми антирелігійними й антиморальними вчинками, незрівняною брехливістю частогусто довершують найжахливіших інцидентів в історії народів. Середовищем, в якому проявляються і діють в найжорстокіших формах і виявах, ці протилежні Західному Світові й антагоністичні сили є - Совєтська Росія. Мотором, що керує всіми діями та акціями, являється комуністична партія та відомий всьому світові модерний сталінський витвір - політбюро.

Ця людожерна потвора зруйнувала все, що найсвятіше було кожному народові, який тільки попався в її імперіялістичні лапи. Вона завжди нищила й нищить до тла нашу вимріяну святиню - Українську Державу. Нам ходить зараз про нашу святу Правду. Деж вона? Хіба вічно закопана у могилу? Ні! Ми впевнені й твердо віримо що вона, наша свята Правда воскресне з мертвих, як воскрес Христос. Ми

15-ТИРІЧЧЯ СТРАШНОГО ГОЛОДУ НА УКРАЇНІ ОРГАНІЗОВАНОГО КРИВАВОЮ БОЛЬШЕВИЦЬКО-КОМУНІСТИЧНОЮ МОСКВОЮ.

Року Божого 1948 все українське громадянство на чужині відзначає чорні 15-ті роковини жахливого голоду на Україні.

Півтора десятиліття минуло з того часу, але перед кожним українцем і досі стоїть живий образ вимираючих сіл і міст хліборобної, богатоврожайної України. Наче бачимо сьогодні, як по селах, містах і хуторах, по шляхах і роздоріжжях, по левадах, ярах і вибалках родючої землі лежать сотні й тисячі голодних українців, опухлих і обдертих, напівживих і мертвих... Вся Україна вкрита міліонами трупів українців, старих і молодих, жінок, дітей, немовлят... Наче сьогодні бачимо той проклятий рік, рік 1933-й. Близько 8 міліонів українців померло тоді з голоду.

Хто ж був виновником цього новітнього страхіття?

БОЛЬШЕВИЗМ, ЧЕРВОНИЙ, ЛЮДСЬКОЮ КРОВЮ ЗАЛИТИЙ, КРЕМЛЬ, КОМУНІСТИЧНІ ДИКТАТОРИ З ЦК ВКП/б/!

Це вони, канібали XX сторіччя, щоб силою примусити українське село піти в ненависні йому рабські колгоспи, пограбували весь український хліб і відправили його московському диктаторові - ненажері, кинувши українців на голодну смерть.

Відзначаючи ці чорні роковини, звертаємось з молитвами до Бога і з проханням до цивілізованого світу:

свято переконані в її воскресіння, бо знаємо, що її нікому й нігде не заховати, вона завжди залишатиметься незнищимою, вона завжди буде вічно жити, її не знищить ніхто.

Коли сьогодні весь християнський світ пригадує муки й страждання Христа Воскресщого, то нам, українській спільноті на чужині одноразово стають перед нашими очима дійсні факти найжорстокішого терору, насилля, нечуваної в світі мученичої смерти міліонів невинно вимордованого українського населення. В цьому ж моменті пригадується найсумніша дата 1933 р., коли то оцей зненавиджений і остогидний московсько-большевицький молох назмисне зорганізованим голодом знищив понад 7 млн. невинного українського населення. Перед нашими очима проходять тіні сотень і тисяч мучеників, яких знищив і нищить ще сьогодні по тюрмах і засланнях оцей варвар. Весь світ тоді мовчав, дивлячись зовсім спокійно на муки, які переносив наш народ.

А сьогодні... Сьогодні ще ясна й переконлива небезпека, яку несе зі собою советський кат. Світ розуміє її вже добре, вже добачає навіть такий момент, що могло б статись з ним, коли б не протиставитись затіям сталінського "сонечка". Чам, українцям, ці методи, якими руководиться московський сатрап наскрізь відомі. Він не переконає нас ніколи. Ми віримо свято, здаючись на свої сили і на допомогу Всевишнього, що шлях по якому йде зараз український народ, кровавий шлях терпіння, знущання і терору наш народ перенесе, як переносив Христос Всевишній та що вже недалекий час, коли нам всім радісними піснями доведеться вітати воскресну нашу святу Правду.

М.Палцан.

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ ПЛАСТОВИХ ВИХОВНИКІВ В ЛОНДОНІ.

Дня 3 і 4 квітня ц.р. в Лондоні відбулась Перша Конференція Пластових Виховників. При участи 31 пластунів і 12 гостей, наради розпочав о. дек. Жан. Після вступного слова, що виголосив уповноважений Головної Пластової Ради на Велику Британію - п.Атаманюк. Від імені англійських скавтів конференцію вітав керівник скавту на район Скарледж, п.Томас, і - письменно - п.Додсворд керівник скавту із Мальверн. Від імені українських церков і організацій конференцію вітали промовами пп.: о.Жан - Голова Гр.Котол. Церковної Ради, мітр. прот. Губаржевський - Голова Церковної Ради УАПЦ, сот. Богдан Панчук - Голова СУБ, Б.Литвинович - від імені був. пластунів-вояків.

Вечером дня 3.4. в домівці СУБ пластуни в присутності гостей та представника скавтів влаштували святочну пластову Ватру. Дня 4.4. закінчено наради. Пластова організація нараховує на сьогодні 110 членів.

- Допоможіть гнобленій большевизмом, воюючій нині Україні позбутися комуністичного ярма! Зверніть свої погляди туди, де сьогодні ллється кров, де сьогодні гинуть тисячі й мільйони українців по советських концтаборах Сибіру, Колими, Самари, Забайкалля. Глянете туди, на Україну, що під свободоносними прапорами героїчної УПА бореться за своє визволення!

Пам'ятаймо, що сьогодні жертвою большевицького варварства є Україна, завтра цією жертвою може стати весь світ!

Жертви мільйонів загиблих українців з голоду в 1933 році кличуть весь український народ і весь світ до боротьби проти комуністичних імперіялістичних загарбників, за волю, щастя і правду Христову!

Молимось до Тебе, Боже, і віримо, що Ти, як і весь свободолюбивий світ, почуєш нас і допоможеш нам!

Центральний Комітет
Спілки Української Молоді.

УКРАЇНЦІ ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ!

ВІТАЄМО І ПОЗДОРОВЛЯЄМО ВАС З СВЯТОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ. БАЖАЄМО ВАМ УСПІХІВ, ЩАСТЯ І РАДОСТИ В БОРОТЬБІ ЗА ЗДІЙСНЕННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКИХ ІДЕАЛІВ - ЗДОБУТТЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВОЛІ І ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ. ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ ПОЧУТИ ПЕРЕМОЖНІ ДЗВОНИ СВЯТОЇ СОФІЇ ВІЛЬНОГО ЗОЛОТОВЕРХОГО КИЄВА.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

КОМІТЕТ ОСЕРЕДКА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

II. КОНГРЕС СПІЛКИ УКР. МОЛОДІ.

В днях 24-26 квітня в Авґсбурзі провадив працю II Конґрес Спілки Укр. Молоді.

В урочистій обстановці Конґрес відкрив Голова ЦК СУМ-у інж. Сердюк. Привітання та благословлення Конґресу склали Пан-отці Греко-Католицької і Православної Церков.

Конґрес привітали з побажаннями успіху в праці Голова ЦПУЕ п. Василь Мудрий, Ректор УНТШ - др. Мірчук, від КоДУС-у - проф. Зайцев, від Пласту - др. Фіґоль.

Привітання надійшли від ЦПУЕ, СХС, СУЖ, Козацької Асоціяції, Укр. Студ. Громади в Авґсбурзі, Видавн. "Пу-Гу" та інших організацій та політичних діячів, м. ін. від полк. Андрія Мельника і Степана Бандери.

В Конґресі взяло участь 59 представників з правом рішаючого голосу і 31 з дорадчим голосом, які заступали 71 осередків та 6330 членів СУМ-у.

Голова ЦК СУМ-у в своїй звітній доповіді доклав Конґресові про працю СУМ-у між Першим та Другим Конґресом. Звітували референти та різні комісії.

Конґрес уділив абсолюторію Центральному Комітетові та його органам.

Обрано новий Ценрт. Комітет на чолі з інж. Сердюком та його органи/Педагогічна Рада, Товариський Суд/.

Дальше заслухано реферати проф. Ваценка і Стебельського.

Заслухано та схвалено резолюції.

Ф.Р.

В САМОПІЗНАННІ НАШЕ ОБ'ЄДНАННЯ.

/Докінчення з ст. 4./

бо мета одиниць має бути метою цілого народу.

Ні одного завдання людина не може виконати, коли вона до нього повнолжному не підготується. Ніяка спільнота не може прийти до одної мети, коли вона наперед не пізнає себе і не об'єднається. Самопізнання ж і об'єднання ніяким насиллям досягнути не можна. Насиллям можна досягти часового успіху, але не вічних цінностей. Тільки в згоді, тільки з доброї волі з пізнання одного спільного інтересу можна досягнути того, до чого стремляться народи цілого світу - свого вільного, ні від кого незалежного життя. Останнім часом у нашій скитальській спільноті та взагалі по цей бік залізної заслони все настерливіше висувається прояв самопізнання, але остаточного наслідку, обєднання, ще не має. Однак, хочеться врешті вірити, що в День Воскресення Христа, року Божого 1948 сповістять нам наші часописи, що мети досягнуто, самопізнання принесло нам об'єднання!... В День Воскресення всім нашим провідникам Бог розум повернув і вони остаточно зрозуміли, що тільки об'єднаними силами прийдемо колись до Воскресення нашої Самостійної Соборної Держави!

Др. Ф. Меленко.

— —
—

ПІД КРИЛЬЦЕМ СТАЛІНСЬКОГО ПРАВОСЛАВІЯ.

/Докін. з ст. 10/

ведеться протиукраїнська робота на широку скалю. Той же самий центр відіграв не останню ролю ролю в розколі української церкви. А русотяпи та русофіли старого й нового стилю по таборах помагають вести ту роботу.

М. С.

/За "Новим Шляхом"/

УСІМ МЕШКАНЦЯМ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ З НАГОДИ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО УПРАВА ТАБОРУ ЗАСИЛАЄ ПОБАЖАННЯ У ДОБРОМУ ЗДОРОВЛІ ТА У СПОКІЙНОМУ РОЗПОЛОЖЕННІ ДУХА ПЕРЕЖИТИ ЦЕ НАШЕ НАЙБІЛЬШ РАДІСНЕ ВЕСНЯНЕ СВЯТО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО І ДІЖДАТИСЬ ВОСКРЕСЕННЯ НАШОЇ ЗАПЕЧАТАНОЇ У ГРОБІ ПРАВДИ, ЯК ТАКОЖ ЩАСЛИВОГО ПОВОРОТУ НА ВІЛЬНУ РІДНУ ЗЕМЛЮ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЗА УПРАВУ ТАБОРУ:
/-/ І.КОРОМЕЦЬ.

ВП.ПАНУ ГОЛОВІ І ПРЕЗИДІЇ ТАБОРОВОЇ РАДИ, УСІМ ЧЛЕНАМ ТАБ.РАДИ І УПРАВИ, ТАБОРОВОМУ СУДОВІ, РЕДАКЦІЇ "СКИТАЛЕЦЬ", ОБОМ НАШИМ ПАН-ОТЦЯМ, ГІМНАЗІЇ, НАРОДНІЙ ШКОЛІ, КЕРІВНИЦТВУ ДИТЯЧОГО САДКА, ТАБОРОВІЙ ПОЛІЦІЇ, УСІМ УЧИТЕЛЯМ І ВИХОВНИКАМ, ВП. П. ЛІКАРЯМ, КЕРІВНИЦТВУ ТА АРТИСТАМ ТЕАТРУ, ВП.ПАНАМ ПРАЦІВНИКАМ ТАБОРОВОГО БЮРА, КООПЕРАТИВІ "ЄДНІСТЬ", КЕРІВНИЦТВУ ПЛАСТОВОГО КУРІНЯ, СУМ-ові, СУЖ, СУВ-ів, БЮРО і ПРАЦІВНИКАМ ТАБОРОВИХ ВАРСТАТІВ І МАЙСТЕРЕНЬ ТА ВСІМ ОРГАНІЗАЦІЯМ І УСТАНОВАМ НАШОГО ТАБОРУ ЗАСИЛАЄ ПОБАЖАННЯ ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

КОМАНДАНТ ТАБОРУ
/-/ І.КОРОМЕЦЬ.

З нагоди свят Воскресення Христового Управа Станиці Санітарно-Харитативної Служби в Галендорфі оцею дорогою складає Управі таборy, всім Українським Громадським Установам, всім Шановним Членам СХС та мешканцям табору щирі та дружні побажання Всього Добра

ХРИСТОС ВОСКРЕС

ПРЕЗИДІЇ ТАБОРОВОЇ РАДИ, УПРАВІ ТАБОРУ, ОБОМ НАШИМ ШАНОВНИМ ПАН-ОТЦЯМ, УСІМ ОРГАНІЗАЦІЯМ І УСТАНОВАМ ТА ВСІМ МЕШКАНЦЯМ ТАБОРУ, БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО.

РЕДАКЦІЯ.

УПРАВІ ТАБОРУ, ЧЛЕНАМ ТАБОРОВОЇ РАДИ, ПАН-ОТЦЯМ Ю.ТАТОМИРУ І О.КАМЕНЕЦЬКОМУ, ДИРЕКЦІЯМ НАШИХ УЧБОВИХ ЗАКЛАДІВ, ОРГАНІЗАЦІЯМ І УСТАНОВАМ ТА ВСІМ МЕШКАНЦЯМ НАШОГО ТАБОРУ БАЖАЄМО БАГАТО ЩАСТЯ І УСПІХІВ В ПРАЦІ НА КОРИСТЬ НАШІЙ ВЕЛИКІЙ СПРАВІ ТА РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ПРЕЗИДІЯ ТАБОРОВОЇ РАДИ.

З нагоди свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Таборовій Раді, Управі табору, всім таборовим організаціям і інституціям, співпрацівникам Кооперативи "ЄДНІСТЬ", своїм членам та всьому громадянстві табору 25 бажаємо всього найкращого.

Надзірна Рада
і Управа Кооперативи "Єдність"
в Галендорфі.

В ДЗЕРКАЛІ НАШОЇ І ЧУЖОЇ ПРЕСИ.

"УКРАЇНСЬКА ДУМКА",

тижневик, що виходить в Англії подає в ч.15. звідомлення Голови СУБ про долю українських полонених - хворих і калік, яких британська влада постановила відіслати в Німеччину. Насьогодні, такої категорії людей начисляється до 500 осіб.

Обговорюючи питання активної допомоги цим людям, часопис пише:

"Але самопоміч полонених, хоч яка вона щира і гаряча, далеко не вистарчає на забезпечення кількох соток хворих та калік у все необхідне. Одностайне рішення полонених взяти [illegible] своїх хворих на власне утримання ледви чи зможе зупинити владу від виконання постанови висилки їх до Німеччини. Щоб не допустити до висл[illegible] [illegible] чим всесторонню поміч, на це треба ширшої підтримки й більших фондів.

Деж ті фонди лежать?

Ті фонди - це, покищо, почуття кровної спільноти всього українства, це почуття солідарности між всіма галуззями української еміграції, де добра воля української людини помогти братові. В них віримо й до них відкликаємося тепер, як перед трьома місяцями при заснуванні Українського Фонду Взаємна Поміч".

"Тільки постійна поміч усього суспільства може забезпечити життя соткам людей. Ця збірна поміч покаже також світові, що український народ - великий своїм духом і культурою, здібний виконати всі свої завдання".

"КРОНІКА",

польський тижневик в ч. 17. подає за " Неділею " інформацію про переговори між полк. А. Мельником і С. Бандерою.

Щоб докладно інформувати польського читача про українські внутрішні взаємини, він пише:

"Для вияснення польському читачеві, хочемо додати, що внутрішньо - політичні поділи в українському суспільстві на еміграції є дуже глибокі і не знаходять жадної аналогії в якімнебудь іншим суспільстві на еміграції, які відзначаються загальною скоординованістю при існуючих, але не засадничих партійних розбіжностях. Українську суспільство, а передусім його партії діляться - беручи загально - на табор націоналістичний, центрум і лівицю. Націоналістичний табор складається з двох частин, які провадять між собою запеклу боротьбу о примат, при чим наслідник першого провідника цього табору, добре відомого нам, полякам полковника Коновальця, є полковник Мельник, а Бандера уходить за узурпатора.

Легальним державним чинником української еміграції є президент Укр. Нар. Республіки Андрій Лівицький і існуючий при ньому уряд визнаний через центрум і лівицю. Натомість націоналістичні круги, а передусім Бандера і утворена ним УГВР не признають през. Лівицького. Ворротьба на цім тлі іде від давна, а в останніх часах прибрала на силі в звязку з намаганням, щоб уряд обняв усі політичні відлами в українському суспільстві. На підставі курсуючих інформацій протягом останніх кілька місяців справа ця здавалась бути на добрій дорозі, однак остаточно завжди доходило до розбиття пертрактацій. Останньо утворення уряду на широкій платформі унеможливила несподівана інтервенція Бандери, радше його представників, котрі на руки президента Лівицького зголосили подібно готовість визнання президента і уряду під умовою, що зверхництво над УПА буде переказане Бандері. В практиці означало це визнання через легальний уряд УГВР як другого середовища диспозиції. Трудно передбачити, який оборот візьмуть ці справи в дальшим ході подій, в кожному разі польська публична опінія не тільки пильно слідить за подіями у внутрішнім житті української еміграції, але висловлює рівнож переконання, що остаточно дійде в ньому до узгіднення поглядів і можливо створення центрального осередка одної диспозиції спертого о традиційні форми легалізму репрезентованого президентом Лівицьким".

"НЮ ЙОРК ТАЙМС"

з дня 14.3.ц.р. пише з приводу державного перевороту в Чехословаччині:

"Це була дійсно надія на вдячність і обіцянки зі сторони Сталіна, якому ці два / Бенеш і Масарик - прим. Ред./ в році 1936 врятували життя. Цього року вони довідалися, що прогерманська і антисталінська кліка Червоної Армії була готовою до скинення Сталіна. Посланіє було передано через старшину амбасади в Празі до Москви. Це й було причиною чистки в Червоній Армії в 1937. Після цього Сталін обіцяв Бенешові, що він не буде вмішуватися у внутрішні справи ЧСР".

"ПРОМІНЬ"

український тижневик, що виходить в Австрії, містить статтю Віктора Низового-Чумака п.заг. "Перед черговим етапом". Стаття написана з нагоди 4-ої річниці заснування Всеукраїнської Національної Ради.

Обговорюючи значіння і заслуги ВУНР в українському політичному житті автор пише:

"Тільки вона, що не замішана була в еміграційні порахунки останніх років, може стати поєднуючим чинником для всіх. Лише вона [illegible] круглого стола українських республіканців з монархістами, які сперечаються між собою вже 30 років. Лише вона, а не відірвані від краєвої дійсности еміграційні групи, може дати основи для консолідації всіх здорових українських сил. Їй буде легше, ніж іншим, знайти спільну мову з патріотичними та ідейними елементами бандерівського середовища".

-- ooo0Ooo --

ОГОЛОШЕННЯ

ВЕЛЬФАРЕ-БЮРО В БАРУМ.

Починаючи з 19.4.48. старі картки з пунктами стратили своє значення. Ви отримали на всіх мешканців табору нові одягові картки разом з вказівками що до їх розцінки.

Одягові картки будуть видаватися особам за підписом Вельфаре АІД.

Щоб досягнути справедливого розподілу взуття, у осіб, що два останніх розподіли взуття отримали, були вирізані пункти "Е". А тому кожний, хто взуття не одержав, по можливості повинен одержати по парі черевиків. Не повинно з цього робитись будьяких винятків, тому, що майже всі ДП, працюють і потрібують взуття і одягу.

Окремі клопотання цілих груп або окремих осіб, що до одержання взуття чи одягу перед С. Оф. або нами - даремні.

Через брак відповідної [illegible] кількости одягу та взуття, розподіл їх буде переводитись лише в таборах.

Згідно розпорядження від 11.3.48. що Ви вже отримали, ще раз нагадуємо, що черевики та одяг будуть видаватися лише по здачі старого взуття та одягу.

Учні та мешканці табору, що перебувають в санаторіях та лікарнях або ж на курсах, також повинні отримати з табору взуття та одяг. Лише в тому разі не отримують, коли вони остаточно вимельдовані з табору. Картка пунктів дійсна лише в тому разі, коли вона не зіпсована. Окремі пункти - не дійсні.

Особи, що зовсім вибувають з табору, - повинні здати картки з пунктами, які повертаються нам.

Народжені та ті, що прибувають до табору отримують від Супляй Оффіцер 105 ДПАКС-у нову картку, але лише за посвідкою Вельфар АІД.

Вельфаре-Бюро.

ДО УПРАВИ САНІТ. ХАРИТАТИВНОЇ СЛУЖБИ в Галендорфі.

Нище підписані учні місцевої гімназії, складають отсим Управі Станиці СХС в Галендорфі сердечну подяку, за виєднання нам із Централі Українців Католиків Канади - допомоги в формі кер-пакетів в числі 10 штук.

Підписало 10 учнів.

ДО УПРАВИ СТАНИЦІ СХС В ГАЛЕНДОРФІ.

Оцим складаю щиру подяку Станиці СХС в Галендорфі за грошеву допомогу в сумі 20рн.м. котру я одержала дня 13.3.48 р.

Допомога ця стала мені великою поміччю в лічені моєї тяжкої недуги.

[illegible]ідас Ірина.

ВИДАЄ КУЛЬТ.- ОСВ.ВІДДІЛ
Редагує КОЛЕГІЯ
Виходить на правах рукопису 2 рази в місяць.
Ціна 2 нм.

229

СКИТАЛЕЦЬ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 35 У ГАЛЕНДОРФІ

РІК II. 15 ТРАВНЯ 1948. Ч. 9 (33).

УКРАЇНСЬКА ... МУЗЕЙ
2649

О. Мирон.

"ГЕТЬ ВІД МОСКВИ!"

/До 15-их роковин смерти Миколи Хвильового/

"Кінець прийшов не тільки малоросійщині, українофільству й просвітянству, але й задрипаному москвофільству..."/М.Хвильовий/

"Самостійницька боротьба українського народу, здавлена у партизанських формах і в конспіративному СВУ, проявила себе в третій формі, а саме у формі боротьби за культурно-політичне відродження української ідеї, за її новий зміст і за повний розвиток українського народу в умовах нової большевицької дійсности. Це був період знаний пізніше під одною збірною назвою ХВИЛЬОВИЗМУ, що, поставивши собі у початках лиш завдання культурного відродження, переродився скоро в могутню революційну течію, що охопила собою не тільки культурне, але й політичне та господарське життя народу та кінчила наскрізь політичним гаслом "Геть від Москви", в розумінні боротьби проти ворожого для народів Сходу імперіялістичного центру"./ Радович: "У спільному революційно-визвольному українському фронті боротьби"/.

Це був час посиленого тиску большевицької Москви в напрямі ліквідації самостійницьких стремлінь українського народу. З нахабною відвертістю Москва розкрила карти і перед провідними українськими одиницями станулo в повний ріст питання: що дальше? Ясним вже стало, що спільна дорога з Росією є рівнозначне національній смерті.

І в той критичний момент з уст колишнього мятежного партизана, комуніста - революціонера, який в партизанських відділах боровся зі зброєю в руках за Українську Радянську Республіку в союзі з Москвою, - падуть тверді слова: "Геть від Москви". З повною свідомістю відповідальности за долю української нації кидає Микола Хвильовий це гасло, розуміючи весь трагізм ситуації. А коли стає перед ним дилема, - або відкликати ці слова, або згинути, - Хвильовий вибирає це друге і власною кров'ю стверджує слушність своїх думок і кличів. Його ім'я стало символом боротьби за повну національно-політичну незалежність України від Москви.

"Хвильовизмом" охрестили самі большевики цю боротьбу України з Росією, даючи тим самим найкраще свідоцтво значення Хвильового для українського народу.

Хвильовизм став опірним центром всього нового українства в його змаганні з Москвою і проявився у всіх ділянках нашого суспільно-політичного і культурного життя.

Основні заложення хвильовизму це:

1. Орієнтація української культури на "психологічну Европу" під гаслом "геть від Москви".

2. Провідна роля інтелігенції у відродженні українського народу.

3. Піднесення рівня української культури, а передусім літературної творчости /боротьба з язуцтвом та примітивною просвітянщи-

ною/.

4. Україна колискою "азіятського ренесансу", який у розумінні Хвильового є "европейське відродження - плюс незрівнане, бадіоре, радісне грецько-римське мистецтво".

Справа зірвання з Москвою була для Хвильового зовсім ясна і зрозуміла. Девізом його стало: станути на власні ноги у всіх ділянках національного життя. - Особливий натиск кладе він на те, щоби літературу вирвати зпід московського впливу.

"Росія є самостійна держава, - пише Хвильовий, - "Самостійна! - Ну! Так і ми самостійна! Одже оскільки наша література стає врешті на свій власний шлях розвитку, постільки перед нами стоїть таке питання: на яку із світових літератур вона мусить взяти курс. У всякому разі не на російську/автор/. Це рішуче і без всяких застережень.... Від російської літератури, від її стилів мусить українська поезія як мога швидше тікати. Справа в тому, що російська література тяжить над нами у віках, як господар становища, який привчав нашу психіку до рабського наслідування.

Одже вигодувати на ній наше молоде мистецтво - це значить затримати його розвиток. Наша орієнтація - на західньо-европейське мистецтво, на його стиль, на його прийоми".

Не дивним є, що за такі думки, совєтська критика зустріла Хвильового гострими нападами і лайкою та визначила його як українського націоналіста.

На X. З'їзді партії 1927 р., Лазар Каганович, тодішній перший секретар КП/б/У, - заявив на адресу Хвильового: "Підголоском тих шарів, які покладають свої надії на реставрацію буржуазної влади на Україні силами чужоземного збройного імперіялізму, мимоволі виявив себе письменник і критик, член партії Микола Хвильовий з його проповіддю орієнтації на захід української культури, що зростає на психологічну Европу, все одно, буржуазну чи пролетарську і під гаслом "геть від Москви". А Сталін, розуміючи небезпеку "хвильовізму"", - писав: "в той час, коли західно-европейські пролетарі і їх комуністичні партії повні симпатії до Москви - цитаделі міжнародного революційного руху і ленінізму, втой час, коли західньоевропейські пролетарі з захопленням дивляться на прапор, що вітає у Москві; український комуніст, Хвильовий, не має нічого іншого сказати на користь Москві, крім того, як закликати всіх українських діячів до втечі від Москви і то "якомога швидше", і це називається інтернаціоналізмом.".

Вслід за своїми "вождями" пішли і рідні земляки, які щиросердечно допомагали "розоблачать" Хвильового.

А "Вальдшнепи", де Хвильовий виступав гостро проти комунізму, дали до того ще сильнішу притоку. Андрій Хвиля, підсовєтський український критик у статті: " Куди ведуть дороги шведських могил", - пише: найвиразніше Хвильовий висловив свої думки й погляди у "Вальдшнепах". Устами Карамазова /герой роману/ - Хвильовий характеризує гасла пролетарської революції, як фарисейство і матеріял для спекуляції. Його то Аглая /героїня роману/. Вона розуміє, якими шляхами повинна повертати історія України. Аглая повинна життя, юности, рішучости і кличе до побідних боїв проти большевизму. Ось такі жінки, на думку Хвильового, потрібні українському народові".

Повищі цитати вказують настільки діймаючий був удар по Москві, вимірений Хвильовим. Московсько-большевицькі "вожді" знали, які це матиме наслідки, бо знали, якою популярністю серед мас а передусім серед молоді втішався Хвильовий.

До боротьби з ним змобілізувала Москва всі сили. Зліквідовано всі літературні організації і видавництва, які повстали за ініціятивою Хвильового.

"Гарт", "Вапліте", "Літературний Ярмарок" мусіли заперестати існувати, а дальше прийшло і до фізичної ліквідації поодиноких членів.

Безпосередно бритись за Хвильового було ще пока небезпечно. На нього почався натиск, щоби він сам відкликав всі ті гасла і думки, які кинув у маси. Це змусило вхопити його за револьвер і покінчити зі собою, щоби чистими і несплямленими оставити свої ідеї.

Це прекрасно зрозуміла українська молодь, для якої недосяжним ідеалом був "Микола"- і це прекрасно зрозуміли большевики, які похорони Хвильового зарядили на звичайному дні, коли всі були при праці - і не могли взяти участі.

Та всі спроби розвіяти легенду, яка творилась довкруги Хвильового остались без успіху; бо занадто великою є він індивідуальністю, занадто яскравим є він виразником українського духа, української національної ідеї.

Думки Хвильового є тепер особливо актуальні, коли совєтська Росія стоїть на вершинах своєї "могутності" - і коли вглибині душі неодного слабодуха зроджується сумнів в абсолютну відрубність і живучість української національної ідеї. Не забуваймо, що в неменш критичному моменті існування нашого народу виступив Хвильовий, неменше критичний момент переживаємо сьогодні.

Життя і існування нашої нації залежить від того, чи зуміємо ми відорватись від Москви - цього кривавого молоха, який розкладає і нищить нас, - жертвою якого впав Микола Хвильовий і тисячі та міліони найкращих синів України.

Тому, не з Москвою, а без неї і проти неї - наш шлях.

Хай же пламенне, тверде й мятежне Хвильового "геть від Москви!" - стоїть палаючим дороговказом на нашому шляху у боротьбі за власну незалежну державу.

О.Мирон.

ЩЕ ОДНЕ ВИТТЯ ШАКАЛА.

"Радянська Україна" з 18 березня ц.р. ч.65. зі[illegible] продовжує бризкати гнилою слиною шакала на Український Визвольний Рух та його провідників. Обурює її те, що французька судова влада з відома Міністерства Внутр. Справ викинула з приміщення в Парижі комуністичну організацію " Український Народний Фронт", а замість того поселила туди "профашистську" Українську Національну Спілку".

Далі, як звичайно, йдуть брехливі (як і все совєтське) закиди на адресу керівників Української Національної Спілки: ген. Капустянського, Бойка, Цвікули та Гузара. Не будемо виправдовувати наших кращих людей, бо хіба хто виправдовується перед псом, коли той гавкає?. Але ще раз звернемо увагу на те, чому так турбує совєтських шакалів те, що наші передові люди живуть і продовжують провадити боротьбу проти всіх гнобителів демократичного світу на зразок Гітлера і Сталіна. Причина цьому всім порядним людям зрозуміла. Ці гнобителі всього людського прагнення до вільного демократичного життя почувають де їх загибіль. Вони знають, на чийому боці правда і почувають, що ця правда їх переборе і знищить, а правду вони більш за все ненавидять і бояться. І цей час скоро настане.

Тому ці шакали безсило гавкають з єдиною метою отруїти своєю гнилою слиною декого з легковірних людей.

Чергове гавкання торкається утворення Української Національної Ради, яке передається совєтським радіо, при чому висловлюється надія, що це об'єднання українських національних сил закінчиться новим розпадом, дослівно "гризнею". Цілком зрозуміло, що це було б найбільш бажаним цим шакалам з совєтського "раю", але ми вповні переконані, що ці, які хотять мати визиск на чиїсь "гризні" - помиляються, бо ніхто з українців не піде на руку своїм ворогам, пам'ятаючи, що розбити з такими труднощами досягнуте об'єднання, це значить послужити совєтському молоху в [illegible] знищити весь демократичний світ.

КОЛГОСПНА "ДЕМОКРАТІЯ

Замість фільетону.

"Радянська Україна" з 24 березня 48.ч.70. з обуренням коментує "лист наших читачів" про порушення колгоспної демократії(?), яке полягає в тому, що якийсь тов. Цима привіз до колгоспу ім. Чапаєва" "тов. Роздобутька" і заявив: "Я привіз у ваш колгосп нового голову тов.Роздобутька, якого рекомендують райком партії і райвиконком. Зараз ви повинні обрати Роздобутька на голову правління..."

Колгоспники відмовились обрати на го-

лову незнаного Роздобутька, а обрали Йосипа Замулка. На це Цима дав розпорядження Замулкові не приймати справ колгоспу, бо приїдуть секретар районому Бондар та заступник голови райвиконкому Матвеєв і провадитимуть перевибори знову.

На слідуючих зборах Бондар і Матвеєв з 11 год. ранку до 5 вечером уперто "роз'яснювали" колгоспникам, що треба обрати Роздобутька. Це не допомогло і районові "верховоди" заявили: "Ми Замулка не затвердимо, і т.д, і т.д. ціла низко обурення за порушення колгоспної "демократії".

Але справа не в порушенні т.зв. " колгоспної демократії, бо за все існування совєтської диктатури не було не тільки в колгоспах, а й усій совєтській неволі, а в тому, що районові верховоди занадто розкрили карти, а не вжили рецепту, який совєти приписують у всіх подібних випадках, а саме: "На (таку то посаду) райком та виконком рекомендують тов. (ім'ярек). Ставлю на голосування. Хто проти?" І все було б гладко .. " по демократичному", бо хай би хто наважився бути проти, то зразу ж на своїй шкурі відчув - би наслідки совєтської "демократії".

Наслідки цього " порушення колгоспної демократії" не трудно передбачити. Вони будуть такі: тов. Цима, що не зумів обдурити колгоспників, одержить по заслугам. Колгоспники, що осмілились виступити проти пропозиції райкому та райвиконкому, теж дістануть і в хвіст і в гриву, а повіл, совєтська демократія" знову набере вигляду невинятка.

Отак побудована вся совєтська "демократія", що ганебними засобами: брехнею, підступством, провокацією, заляканням і т.д., і т.д. простує до пригноблення і поневолення людства.

Остап Сливка.

З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇН ВЕТЕРАНІВ.

В днях 8 - 9 травня ц.р. в Етлінгені на американській зоні відбувся імпозантний З'їзд українських ветеранів. У З'їзді прийняли участь понад 100 уманданованих членів, окрім того було багато почесних гостей. В почесній президії засідало пість генералів. Участь же приймали представники від усіх українських земель та різних армій, по рангах і літах від найстарших до наймолодших. Цілий перебіг з'їзду переходив у піднесеному настрої. Всі відчували, що переживається надзвичайної ваги час. Скоро можуть настати великі події. Ми мусимо до них якнайкраще підготовитись, щоб заняти в належне нам становище. Всі члени з'їзду як один гарячими оплесками та оваціями засвідчили свою відданість Українській Народній Республиці та її правному Урядові з Президентом Лівицьким на чолі.

Імпозантним було також посвячення Прапору СУВ на таборовій площі, в якому приняли участь священики Української Автокефальної Православної і Греко-Католицької церков. Обидва священики виголосили надзвичайно змістовні проповіді. При цьому було багато прапорів філій СУВ. Стояли вишикувані комбатанти, молодь СУМ - у, Пласт та мабуть були присутні всі мешканці табору. Багато [illegible] і [illegible] втирали сльози. А ясне травневе сонце всміхалось з неба.

Всі подробиці про цей з'їзд, резолюції, відозви і т.ін. принесуть нам наші часописи американської зони.

ЧОРНА СОТНЯ ДІЄ.

За повідомленням преси, російські монархісти, що об'єднані ідеєю поневолювання народів, на своєму збіговиську обрали російський уряд, а також призначили губернаторів для України і Білорусі.

Видно, московський імперіялізм, в якому вигляді він би не був, чи то в вигляді комуністичної диктатури, чи самодержавної монархії, чи демократії на зразок республіки Керенського, все одно не відмовиться від зазіхань на чужу власність та свободу народів.

Москаля хоч медом мах, а він буде лаптями смердіти.

ВІСТКИ З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ.

МАСАКРА УКРАЇНЦІВ У ЛЬВОВІ.

"Дзєннік Жолнєжа" часопис що виходить у Великій Британії містить оповідання одного втікача по національності латвійця, що перебував у Львові. Втікач цей оповідає:

"В лютому і березні ц.р. відбулися нові депортації рештків українського населення Львова. В час депортації з потягу, до якого нагружено в'язнів у Бруховичах, втекло близько 500 українців. Більшість із них большевицька сторожа виловила й на місці розстріляла. Тепер совєтська влада у Львові не відрізняє галицьких українців від поляків і трактує їх усіх, як одну народність - галичан".

За "У.Д."

КОСТЕЛЬНИК НА ЗАСЛАННІ.

НЮ ЙОРК. - Українська католицька преса подає вістку зо Львова, що при кінці минулого року совітські чинники вивезли з того міста багато українців, між ними й о.д-ра Костельника. Як відомо, Костельник найбільше причинився до ліквідації української греко-католицької церкви та переходу її духовенства до московської церкви.

"Н.Шлях".

КОНЦТАБОР НА ЗАМАРСТИНОВІ.

ФРАНКФУРТ. - Утікач із сов.України подає, що на львівськім передмісті, Замарстинові, є тепер великий концентраційний табор. Цей табор є пересильним пунктом засуджених на каторгу. Між каторжниками найбільше українців із Львівщини. Умовини в таборі жахливі. Багато вязнів гине з голоду й різних пошестей.

"Н.Шлях"

МОЛОДЬ ЗАКАРПАТТЯ ЇДЕ НА ДОНБАС.

"Радянський Селянин" з 19 березня подає вістку з життя Закарпаття. Там проходить призов до шкіл ФЗН вугільної промисловости Донбасу. Захоплення шахтярською справою велике, особливо серед сільської молоді.

З ужгородської округи мало виїхати 500 чол. Перша група в числі 300 чол. вже виїхала на Донбас.

Після вишколу вони будуть працювати в шахтах Закарпаття.

НОВА КАТЕДРА В ВИЩИХ ШКОЛАХ.

"Правда України" з дня 17 березня подає, що в вищих наукових закладах Києва, Москви, Ленінграду і Львова вводиться виклад нового курсу - історії науки і техніки. Першим вводить цей курс Київський політехнічний інститут.

Завданням нового курсу дати будущим інженерам глибоке знання розвитку науки і техніки. При викладі цього курсу особливу увагу звертається російській науці і техніці.

Звичайно, що крім фахового знання треба ще й вщепити переконання о вищости російської культури. Інакше й бути не може.

З ОСТАННЬОЇ ХВИЛИНИ.

В четвер, дня 13. 5. група родин в числі 18 осіб виїхала до Австралії.

ДО ШАНОВНОЇ РЕД. "Скиталець" в таборі 25 Галендорф.

В 2-гу річницю смерти мойого мужа

СЕРГІЯ ДМИТРОВИЧА

І В А Н О В А

дипл. архитекта, що упокоївся дн. 16 травня 1946 р., прошу на сторінках Вашого часопису помістити цих кілька слів на спомин по Йому.

Ми зістали приняті до українського табору в Галендорфі в місяці жовтні 1945 р. Мій покійний муж брав активну участь в громадському житті табору, працюючи в Червоному Хресті, при виготовленні дитячих іграшок, при будові і прикрашенні церкви, а також в театрі як співак.

Після Його смерті, Управа і всі мешканці табору співчували мойому великому горю і помогли мені влаштувати похорон. Особливо місцева УАПЦ приняла живу участь в похоронах та відправляла протягом 2-ох років панахиди по покійному.

Дозволяю собі ще раз зложити мою найсердечнішу подяку Настоятелеві і Церковній Раді УАПЦ, Управі табору та всім мешканцям українського табору 25 у Галендорфі.

Надія І.Іванова.

УКРАЇНЦІ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ З ІНШИМИ НАРОДАМИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПЕРЕД ООН.

Дня 15 квітня ц.р. в Лондоні відбулася конференція представників і визначних політичних діячів народів з-за залізної куртини, які у висліді проведених нарад рішили вислати на руки чілійського делегата до ООН (відомого з інтерпеляції в чехословацькій справі) амб.Г.Санта Круз телеграфічну протестаційну ноту. В цій ноті представники болгарів, білорусинів, естонців, лотишів, литовців, поляків, румунів, словаків, українців, чехів і югославян, нав'язаючи до декларації визначних діячів західньої демократії про потребу поборювання сов. комуністичної небезпеки у світі, - урочисто протестують проти накиненого народам східньої і центральної Европи режиму, який під назвою народньої демократії є знаряддям поліційних держав, що спрямовані на знищення всіх підставових прав людини. Західню Европу - говориться у ноті, - можна вирятуватися тільки усуваючи з Східньої Европи, совєтів, які кількакратно порушили постанови Карти ООН, вживаючи сили і терору супроти вільних народів.

З уваги на те, говориться в ноті, - підписані вірять, що Рада Безпеки не обмежить своїх заходів до прослідження ролі Союзу в чеській справі, але негайно поведе слідство в справі подібної діяльности російського комунізму в усіх інших країнах Центрально-Східн. Европи.

Відозву підписали: голова Білоруського Союзу проф. Глишкевич, від Болгарської Селянської Партії - Матцанків, проф.Орас від естонців, Байорінас - від литовців, Розідіс - від лотишів, амб.Філіповіч - від поляків, мін.зак.справ Мікулеску-Буцесті - від румунів, П.Підавок - від словаків, ген.Прхаля - від чехів, др.Гавріловіч - від югославян.

Від українців у Великій Британії - ноту підписав голова Союзу Українців у Великій Британії, сот.Б.Панчук.

"Укр.Думка"

ПРАГА ДОМАГАЄТЬСЯ ВИДАЧІ ВОЯКІВ УКРАЇН. ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ.

Український часопис "Новий Шлях" що виходить в Канаді за 24.3. подає вістку, що чехословацький міністер оборони повідомив, що його представник при Контрольній Раді союзників в Берліні, звернувся 3 березня офіційним листом до Ради, щоб вона виплинула на американську окупаційну владу Німеччини в справі видачі вояків УПА, які підчас свойого рейду по Чехословаччині нібито мали вбити 8 чеських жандармів. Згідно з офіційним повідомленням, чехи домагаються видачі сот. УПА Грибельського-Бродича, Буркуна, Марка, Чумака, Білого, Оленя, Медведя, Степового і Мартина. Чеська комуністична ґазета "Руде Право" цю листу доповнює це іменами: Дорош, Палій, Кора та Грізний.

--ooooOoooo--

СПРАВИ СКИТАЛЬЦІВ.

РОЗСЕЛЯТЬ УСІХ СКИТАЛЬЦІВ ЗА РІК.

Український часопис Канади "Новий Шлях" подає, що згідно з пляном ІРО, до 1 липня 1949 скитальча проблема має бути зліквідована. До того часу 840 000 скитальців з Европи будуть переселені до заморських країн, 670 000 будуть посені в европейських країнах, а 170 тисяч вишлеться в їхню батьківщину.

200 ТИСЯЧ ДП ПЕРЕЇДЕ ДО США.

ВАШІНГТОН/УП/. Правнича Комісія Палати Репрезентантів прийняла проект устави, на підставі якій протягом двох років може виемігрувати 200 000 ДП. В майбутніх річних і [illegible] квотах ДП мають мати 50 % уділу.

Пропозиція уряду США передбачує іміграцію 400 тисяч ДП протягом чотирьох років.

За "Кроніком"

З ПЕРЕХОДВОГО ТАБОРУ У ФАЛІНҐБОСТЕЛЬ.

На сьогодні Фалінґбостель являється одиноким переходовим табором, через який мусять перейти всі ті, що виїзджають до Канади, Австралії, а також до держав Південної Америки.

Засадничо із цього табору не формується транспортів на місця призначення, для цього є інші табори, тут тільки належить переходити формальності, яких вимагають від іміґрантів заінтересовані держави. З цим завданням справляється окремий відділ ІРО т.зв. Рєджіональ Професінґ Центр. Від цього відділу в ніякому разі не залежить скільки і яких людей запотребовується, чи радше потребує заінтересована країна. Всі ці справи залежать від переселенчого відділу при при Головній Кватирі ІРО в Женеві, бо ж туди звертаються із запотребуванням всі країни і то на найменшу кількість ДП.

Знову всі формальності, які мусять переходити ДП перед виїздом, не залежать від ІРО, але від країни-контрагента. Тому то й не до всіх країн переходиться однакові комісії.

Згадуючи про комісії, доцільним буде згадати те, що останніми часами канадійська комісія більш пристосовується до вимог ДП. Не помічається сьогодні так багато людей не здібних, як було раніш. Залежить це мабуть від того, що остаточне рішення про допущення дає "Консуляре Оффісе". Всі умови докладно нотуються рештою членів комісії на супровідних паперах. З тих нотаток про особу, залежить власне про її допущення. Але також не є виключеним при остаточному рішенні про недопущення до вибраної праці, переведення в іншу ділянку праці. Наприклад, коли хтось не надається до копальні, то він може дуже добре надаватись до праці в сільському господарстві. Тут не входять люди, які не можуть з дуже важних причин іміґрувати, тобто під оглядом безпеки і поважних хворіб.

Чи так само діятиме тепер австралійська комісія, поки це не відомо. Правдоподібно, люди, які вже раз покинуть свої місця в таборах і переїдуть в Фалінґбостель, не будуть ніколи повернені назад. Вони чекатимуть на свою чергу, хоч часами може й дуже довго.

Сам табір був колись військовими касармами. Адміністративно поділений він на дільниці і бльоки. Безпосереднє відношення до еміґрантів у всіх справах має управа і адміністрація цього табору та місцевий ДПАКС. Вся адміністрація табору є польська. Однак всі інші національні групи мають своїх офіційних представників, які разом творять так зв. " Міжнаціональний Комітет ". Такий представник заступає свою групу тільки у громадських справах. Створено спільну читальню, де сходяться усі еміґранти, там читається преса на всіх мовах.

Українці в цьому таборі є мабуть найчисленнішою групою. Дня 14.4.48. в цьому таборі засновано осередок СУМ-у, який на день 25.4.48. вспів вже був зорганізувати свято в пам'ять жертв штучно викликаного голоду на Україні в1933 році. В святі цьому брали активну участь навіть чужинці. Довкола цього свята було досить співчутливих висловів зі сторони чужинців та багато шуму зі сторони урядових місцевих/ССДК/чинників, які про нашу справу не мають мінімального уявлення. Наприклад, були запити, чи цей похід не має щось спільного з святом 1 травня, та чому сумівці ходять в зелених сорочках і чорних краватках.

Порівнюючи життя в цьому таборі з життям у звичайних таборах, треба ствердити, що під матеріяльним оглядом тут є багато краще, дякуючи добрим приміщенням і більшому приділові харчування. Кожний еміґрант має карту "Й". Часто висвітлюють тут кінофільми та влаштовують чисельні імпрези.

Еміґрант.

Короткі вісті з табору

Дня 23.5. представниця ІРО п. Леонард переводила записи до Австралії. Загально записалось 18 осіб.

Відновила свою діяльність УСТ "Калина". Дня 9.5. відбулись змагання коп.м'яча з польською дружиною таб. 11. з Ватенштедту.

Вполід 0:0.

З ТАБОРОВОЇ ХРОНІКИ

від 30.III.
до 15. V.

ДНЯ 30.3. заходами Комітету Осередка СУМ влаштовано святочну академію присв'ячену 9-им роковинам проголошення самостійности Карпатської України.

ДНЯ 31.3. відбулись Загальні Інформаційні Збори мешканців табору.

ДНЯ 8. 4. відвідали наш табору Голова Центр.Управи СУВ генерал Смовський- Раєвський і Орган.Референт полк. Ген.Штабу Татарський.

ДНЯ 15.4. відвідали наш табор - Голова УЦДК проф.Яловий і Реф.Сусп.Опіки мгр.Фаринич.

ДНЯ 1. 5. група самітних мужчин в числі 9 осіб виїхали на працю до Вел. Британії.

ДНЯ 3. 5. відбувся концерт Капелі Бандуристів ім. Леонтовича з Ґосляра під мист. керівництвом п. Г.Назаренка.

ДНЯ 4. 5. театральна група нашого табору під кер. артиста Михайла Тагаїва виставила п'єсу на 4 дії В. Чубатого під заг."Воскресіння".

ДНЯ 3. 5. група родин в числі 30 осіб виїхали до збірного табору в Фелінґбостель, щоб звідтам виїхати до Канади.

ДНЯ 9.5. театр табору під керівн. артиста М.Тагаїва подруге виставив п'єсу " Воскресіння.

--ooo oOo ooo--

ВЕЛИКДЕНЬ В НАШОМУ ТАБОРІ.

Цьогорічні Великодні Свята проходили в нашому таборі, як звичайно серед Українців, в атмосфері традиційної врочистости. І погана погода, і мінімальні матеріяльні ресурси не перешкодили нам по старому українському звичаю відсвяткувати це величаве Свя Весни. Святкували його всі, як кому випало, - хто за нашою "консервативною" паскою, а хто, попросту, за "модерними" кальоріями. Головне, що кожний мав нагоду до певної міри заспокоїти бодай свої душевні потреби слухаючи імпрез, які влаштовано протягом свят.

І так, дня 3.5. на другий день Великодніх Свят виступила з концертом відома Капеля Бандуристів ім.Леонтовича з Ґосляру під мистецьким керівництвом п.Григорія Назаренка. На концерті був присутний командант ДПАКСу кп. Пралле з своїми співробітниками. Концерт пройшов з великим успіхом. Публика з задоволенням слухала українські козацькі і побутові пісні, нагороджуючи кобзарів щирими оваціями.

Дня 4.5. театральна група табору під керівн. артиста Михайла Тагаїва з успіхом виставила п'єсу В.Чубатого на 4 дії під заг. "Воскресення".

В неділю, дн. 9 травня повторено п'єсу "Воскресіння".

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Згідно розпорядження 105-ДПАКС-у,кожний мешканець табору мусить бути забезпечений фотознимками, які будуть потрібні для виготовлення різних документів на випадок еміграції поза межі Німеччини.

У зв'язку з тим заряджується:

1.Усім мешканцям віком від 16 р.вгору придбати по 12 шт.знимок.Дітям віком від 0 до 16 р. по 6 шт.знимок.

2.Знимки повинні бути однакового розміру.Не може бути так,щоб 6 знимок були інші від других 6 і і.п.

3.Щоб оминути небажаних труднощів в останній хвилині/мається на увазі еміграцію/,всі мешканці мусять бути повністю забезпечені згаданими фотознимками до дня 30 травня 1948 р.

Управа табору.

Видає КУЛЬТ.- ОСВ.ВІДДІЛ Виходить на правах рукопису Ціна
Редагує КОЛЕГІЯ 3 рази в місяць 1 нім.м.

Скиталець

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ.

РІК II. 31 ТРАВНЯ 1948. Ч.10 (34).

УКРАЇНСЬКИЙ
Ч. 3061
МУЗЕЙ-АРХІВ

x x x

На тихім цвинтарі в далекій чужині
Спокійно спиш Ти по житті бурхливім
І мариш у довічнім сні
Народ свій змучений побачити щасливим.
Щоб він, звільнившися навіки від кайдан,
опрощував вперед шляхами слави
Й замість раба, господар став і пан
Своєї власної потужної держави
Щоб гідно героїчний чин
Свого улюбленого героя-сина.

Великая, священная мета
Нам дасть запал, дасть духа творчу силу,
Прийдуть дні радості – і воля золота.
Сяє, Батьку наш, твою святу могилу
І, осягнувши долі височин,
Відроджена, щаслива Україна

Борис ЛИСЯНСЬКИЙ

ДНЯ 25 ТРАВНЯ 1926 РОКУ в ПАРИЖІ ВПАВ ВІД ВОРОЖОЇ РУКИ ГОЛОВА ДИРЕКТОРІЇ І ГОЛОВНИЙ ОТАМАН ВІЙСЬК УКР.НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ

СИМОН ПЕТЛЮРА

ДНЯ 23 ТРАВНЯ 1938 РОКУ В РОТТЕРДАМІ ЗАГИНУВ ВІД ТОГО САМОГО ВОРОГА ВОЖД-І ОСНОВОПОЛОЖНИК УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ - ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ, ПОЛКОВНИК ВІЙСЬК У Н Р.

ЕВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ.

СИМОН ПЕТЛЮРА - ПРОВІДНИК НАРОДА.

"Великикий чин наших лицарів вчить вірності ідеалам і вмінню підпорядковуватись. Тільки вірність і слухняність творять [illegible] успіху національної боротьби".

СИМОН ПЕТЛЮРА.

Всі революції є явище масове, але ніколи саме так не висуваються поокремі особи, претенденти на провідників, вождів, чи захопників володарства, як то буває під час революцій. Скажемо для прикладу: Велика Французька Революція висунула на верх Дантона, Робеспьєра, а врешті використав цю революцію Наполеон Бонапарте; березнева російська революція висунула особливо яскраво Керенського, цього гастролера від революції. Однак у його розагітованому гнилому запіллі почали висуватись нові претенденти на вождівства - від соціялістів-революціонерів їх провідник В. Чернов, а від воюючого большевизму на кон революції висунулись дві яскраві постаті: Уляновлонін та Бронштейн-Троцький. Про мізерну постать Джугашвілі- Сталіна тоді знала тільки комуністична верхівка. Широкі маси в Петербурзі в "медові" дні "безкровної революції" нічого не знали, що є на світі другий тиран "всія Русі" - Йосип Джугашвілі. Що потім зробила та мізерна постать, і що зараз робить окаянний Йосип, нема потреби пригадувати. Всі добре знають цього вхопителя влади в часі революції.

В нас на Україні революційний процес проходив майже з тими "законами", що й в наведених прикладах. До революції 1917 р. бодай свідома частина інтелігенції знала, що ми маємо духового провідника професора М. Грушевського та видатного письменника В.Винниченка. Про Симона Петлюру і свідомі ширші маси інтелігенції мало що знали. В перші дні революції, в дні нашої національної весни, лунали імена двох осіб- Грушевського та Винниченка. Постать Петлюри раптом почала рости з першого військового з'їзду в Києві. Тут він заговорив найсучасніш мовою для вояцтва і народу. На цьому з'їзді можна було почути репліки під час виступів С.Петлюри: "О, це наш Керенський!" А в відповідь: "Ні, це наш справжній українець, Симон Петлюра!" Однак тоді ще мало хто відважився б твердити, що в найближчому часі Симон Петлюра затьмить своєю постаттю Грушевського, Винниченка, яскравого самостійника-трибуна Міхновського, не кажучи вже про різних партійних "вождів". І треба пам'ятати, що в революційні часи не так то воно легко висунутися, особливо ж що в нас, на провідні пости, бо ж тоді кожна егоцентрична особа починає особливо хворіти на мінію величности, пнеться і має можливість пнутись на провідну височину. В дійсності до влади приходять у два способи: а) виборно-висувний широкими народніми масами - і б) в спосіб повжиття грубого та підступного насилля. В цей, другий спосіб, прийшов до влади Наполеон. Російські большевики, а відтак Сталін, Муссоліні, Гітлер, недавно Ґотвальд і т.ін. При цім способі окрім насилля прийнято вживати (большевицька школа) пособного способу - пропаганди, не вкладаючи внеї правди, а тільки доцільність, користаючись для того в широких розмірах брехнею. Симон Петлюра прийшов до влади тільки в спосіб висування його широкими народніми масами і

і таким робом став провідником народу. І не зразу це сталось. Спочатку посувався на чільні місця по партійній лінії, пізніше висували його військові вибранці, врешті на Головного Отамана висунув його Національний Союз, що було пізніше затверджено Трудовим Конгресом. В скорому часі потім перебірає головство в Директорії, а то тоді, коли В.Винниченко банкротує як політик і національний провідник. М. Грушевський тратить свій авторитет, висуваючи на Трудовому Конгресі радянську систему і малопомітне обстоювання української самостійности та соборности, чого врешті цілком зрікається і повертається до Києва під большевицький режім. Симон Петлюра залишається непохитним у раз занятій правильно державно-національній лінії.

Симон Петлюра ніколи не оточував себе якоюсь своєю "кліко", котра б спеціяльно агітувала за нього. І ми мабуть не маємо такої особи, яка б сказала, що Петлюра повживав віддеклями, неправди, різних обіцянок для народа і т.ін. з метою, щоб триматись на провідному посту. Симон Петлюра імпонував кожному своєю простотою, щирим відношенням до кожного члена своєї нації, вірою в правоту свойого діла. Він був цілим своїм єством відданий своєму народові, вірив народові, в його силу, в справедливість його стремлінь, а тому народу вірив в йому і безкомпромісово полюбив його. Ніколи ні кому навіть у голову не приходило в часи активного Петлюрового діяння, попробувати піддати його під всенародній плебесцит. Кожний без того добре знав, що проти Симона Петлюри в Україні виступлять тільки вороги Українського народу, вороги української державности, вороги вільного, ні від кого незалежного розвитку Української Нації. І ворог наш одвічний північний дуже добре простудіював українські визвольний рух і провідника народу Симона Петлюру. І коли вже давно замовкли гармати, припинились бої Української Армії, не стояв уже на її чолі Головний Отаман Симон Петлюра, але ворог знав, що він однак залишився для нього небезпечним. Ворог за ним слідкував, не спускав з свойого Каїнського ока, бо боявся його правдивого голосу з мирового політичного центру -Парижа, і знайшов ворог жидівського виродка, свойого плаченого агента, який пустив п'ять стрілів у Велике Українське Серце. Не стало фізично Провідника Українського народу, але живе і розвивається петлюрівство, живуть його чисті ідеї. В них не влучать не то кулі, але й атомова бомба не поцілить... А слова Симона Петлюри, Провідника Українського Народа, що й сьогодні свіжі, ніби тільки оце ним висловлені: "Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань до національного включно".

Др.Ф.МЕЛЕШКО.

ВІЗИТАЦІЯ АПОСТОЛЬСЬКОГО ВІЗИТАТОРА ПРЕОСВ.КИР ІВАНА БУЧКА.

В другій половині місяця травня відвідав британську зону Нім. Апост. Візитатор українців - гр.-католиків Західної Европи Високопреосвященний Владика Др. Іван Бучко. Візитації, що відбулися в більших українських таборах стрінулися з великими маніфестаціями укр. громадянства. Численні привіти, що їх складали Госпеві Вічного Риму представники наших церков та організацій, були висловом великої любови і симпатії, якою втішається наш Високодостойний Архиєрей.

Проповіді, що їх виголошував Високопреосвященний Владика в часі Архиєрейської Служби Божої, робили на вірних велике та сильне враження. Про взаїмну любов між українцями двох віровизнань м.ін. говорив, що немає в нас причини до непорозуміння, бо не ми себе поділили на гр.- католиків і православних, але розділила нас горда Візантія та цей роздор закріпила хижацька Москва. Свою проповідь кінчив Високопреосвященний Владика підкресленням, що він хоч католицький епископ і офіційний представник Св. Отця Папи Римського приїзджає до всіх українців, як гр.-католиків, так і православних і для всіх уділяє благословення Св. Отця.

Незабутнім моментом була зустріч Владики з Митрополитом УАПЦ Полікарпом в Гайденау. Зустріч обох Владик дає надію віру й надію, що незабаром укр. народ обєднається під одним Верховним Пастирем.

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН ПОЛКОВН. ЕВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ.

23.У.
1938 - 1948.

ЕВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ 1891 - 1938

23-го травня 1938 року не стало з нами нашого Вождя.

Вожд. Це велике, повне глибокого змісту поняття. Це втілення Ідеї, яка могучою вірою в себе та єдиною правдивістю, органічним виявом даного відтинку часу історії поривае за собою здорові, життєві одиниці Нації і масу.

Тверда сила волі, що зроджується для незламної боротьби проти всіх перешкод во імя утвердження Ідеї - робить людину великою і виносить її на найвищий щабель спільноти. Осв'ячує її покликанням Вождя.

В час тяжкої, у виключних умовах боротьби стає Вождь тою духовою силою, яка поривае за собою людей, що стають носіями його Віри, до присяги й абсолютної відданости справі. Невідступно тримає з ними контакт, координує, веде прямим й невгнутим шляхом до перемоги.

Постать Вождя, що знає своє посланництво, є пересякнута самопосвятою, вмінням в кожний момент та в кожній ситуації знайти вчасно прямий шлях, по якому іде сама веде нарід. Нарід, що є з природи мінливий, легко переконливий в чімсь, але тяжко в цих переконаннях ведений.

Вождь - це відважна, сильна й великодушна Постать, що вміє далеко бачити й передбачати, щоб вчасно запобігти й тим небезпекам, які лише надходять. В тяжких, невідворотніх моментах, де мусить прийти рішучість та відпор, вміє не лише послати людей на смерть, але й сам стати в перших рядах.

Вождь живе й координується єдиним прагненням - вести свій нарід в перемогах творчим, сміливим життям, яке дає нації тої моральної, культурної й господарської висоти, що підносить та зміцнює силу й велич держави.

23 травня 1938 року впав в чужому місті Ротердамі на шляху боротьби за волю України наш Вождь.

. . . . . .

По зломленню збройних визвольних змагань, опинившись на рідних землях, окупованих Польщею - Сл.Пам. Полк. Евген Коновалець не складає зброї й бачучи шлях боротьби й визволення в Ідеї Націоналізму, стає її творцем й Вождем.

Пересякнутий вірою в Неї й конечністю її перемоги - розпочинає нову фазу звільнення від окупантів Держави. І стоячи на чолі, невтомно працюючи, твердо веде розкиданих по цілому світі своїх вірників.

Але підла ворожа пекельна машина перериває життя в найбільш напруженій світово-політичній хвилині.

Десять років тому не стало з нами нашого Вождя.

Збуджені його невмирущою Ідеєю, чуємо все його з нами і незламно та твердо йдемо шляхом, яким вів нас до Перемоги наш Вождь.

С.

НЕ ЗАБУВАЙМО
ПРО МЕЧ
УЧІМОСЯ МІЦНІШЕ
ТРИМАТИ ЙОГО В РУКАХ

С.ПЕТЛЮРА

О.Стефанович.

Вони злилися в єдину гаму,
Єдиний витворили гуд -
Гух з-під Базару і з-під Крут,
Гук із Парижа й Роттердаму...
Не треба слів. Хай встане тиша
І д'горі здіймуться серця -
І хай завмре напруга дня,
Як обря стать архистратижа,
Коли стоїть перед престолом,
Вся-харалужна, і горить,
І більше мовить кожна мить,
ніж можна вимовить глаголом.

ІВАН ФРАНКО

Мова - душа кожної національности, її святощі, її найцінніший скарб.

Поки живе мова - житиме народ, яко національність. Не стане мови - не стане й національности: вона геть розпорошиться поміж дужчим народом.

Вороги наші завжди старанно пильнували, щоб заборонити насамперед нашу мову, щоб звести та знищити її доценту. Бо німого, мовляв, попхнеш, куди забажаєш.

Напади на нашу мову почались дуже давно - ще майже з самого приєднання України до Москви. Але не спроможна була Москва задушити цей живчик українського народу, що нашу національну ознаку, нашу культуру, ступінь нашої свідомости, бо на сторожі цих віковічних досягнень стояли українські патріоти, які не давали шматувати цього найяснішого виразу нашої психіки, цього найпершого сторожа нашого психічного "Я". Та й не тільки не давали шматувати, а навіть розпочали тріюмфальний хід української народньої мови. Цей хід відкрив Іван Котляревський ще в кінці XVIII - ого століття.

Одним із послідовників цього ходу був Іван Франко.

Ніхто з українців від смерти Кобзаря не здобув собі більшого імени на всіх просторах української землі й такого широкого розголошення між чужинцями, як Іван Франко.

Велике ім'я здобув Франко своїм небуденним талантом і багатством різнорідної своєї діяльности та творчої праці

На свою працю Франко дивився, як на твердий життєвий обов'язок.

На своєму ювілейному святі 25-ліття літературної діяльности в 1898 році він так говорив: "я

син селянина, вигодуваний твердим мужицьким хлібом, я почував себе до обов'язку віддати працю тому простому народові". І він віддав. У своїх творах Франко виливав страждання своє й свого народу; вслухувався у гомін українських народніх пісень, поринав у глибінь народніх приказок і разом з тим намічав людські типи й характери та виводив їх у своїх повістях.

Іван Франко був тим "що серед найдикіших хащів пробивав шляхи для інших, був тим каменярем, що довгі літа лупав скалу безідейности, байдужности, тим ковалем, що клепав серця і сумління свого громадянства, був тим ідейним провідником, що вів народ в обітовану країну народнього щастя і впав на тім шляху.

На тому ж ювілейному святі, коли дякував за слова признання з боку громадянства, характеризуючи свою народньо-творчу працю. Франко говорить: "Цуруючи стіну, муляр кладе в неї не тільки самі гранітні квадри, але, як випаде, то і труск і обломки й додає до них цементу. Так само і в тому, що я зробив, може й знайдеться деякий твердий камінь, але певно найбільше буде того труску і цементу, яким я заповнював люки і шпари".

Так. Твори Івана Франка дійсно з'явились цементом, який скріплював, скріплює і буде скріплювати ідею, яка в недалекий час виллється в дійсність і буде зватись "Самостійна Соборна Україна".

Юрій Ягодський.

В ОГНІ ЗМІНЯЄТЬСЯ
ЗАЛІЗО В СТАЛЬ.
В БОРОТЬБІ НАРІД
У НАЦІЮ.

Полк. Е. Коновалець
Голова Проводу СУ

А.Д-ъ.

ДЕЩО ПРО ФРАНЦІЮ.

(Відібрані інформації від українця, що працює в Франції).

Дня 25.У.ц.р. мав я розмову з українцем Дмитром Галущаком, який після короткого побуту в Франції, приїхав останньо до нашого табору, щоб забрати туди з собою дружину з малою дитиною.

Між іншим розповідав він речі, які безпосередньо цікавлять кожного того скитальця, якого першим бажанням є - раз на завжди виїхати з німецької землі.

Нижче подаємо в скороченні зміст цих інформацій про життя нових емігрантів у Франції.

Виїхав він з переходового табору у Пардеборн дн.14 квітня, а 17 квітня прибув на місце, до міста Форбах у Лотарингії. Група емігрантів, в склад якої входив мій співрозмовник начисляла 19 осіб, з того 15 поляків і 4 українці. Цього ж самого дня/ була це субота / перейдено всі формальності городського і поліційного характеру. Цікавий зміст оповідання був, коли він розповідав перебіг полагодження поліційних формальностей. Так, напр., поліцай, даючи запити /в німецькій мові/, чому не вертаються вони домів, чого приїхали до Франції і т. д. спитав, чи не думають вони часом тут, на новому місці поселення шкодити французькій спільності. При цьому поліцай підніс в гору правицю з затисненим кулаком /комун. привіт- прим. автора/. Коли одержав відповідь, яка повинна була його задовільнити, він усміхнувся та запропонував їм додержуватись правопорядку, в противному разі... - тут він ударив себе по гумовій палиці.

Відпочивши трохи через неділю, в понеділок пішли до праці. Був це звичайний іспит випробування фізичної сили, справности та витревалости. З оповідання його видно, що цей короткий час іспиту найбільше дався їм в знаки. Опісля пішли вони на кілька день до школи, де мали набути елементарного знання про закони, які обов'язують в копальні.

Після іспиту приділено їх до копальні вугілля. Тепер п. Галущак працює в шахті на глибині 480 м.

Початки праці важкі, тим більше для новиків, які не мають про неї найменшої уяви та не знають майже нічого про так зв. " неписані закони ", яких треба строго додержуватись в товаристві "старих" гірників, серед яких панує любов і товариська атмосфера, а часто навіть побратимство.

Я дуже вдоволений, - сказав він мені, - що працюю в шахті. І цієї роботи не заміняв би на іншу.

На перших початках кожному, хто немає місцевих грошей, приходиться трошки важко відносно харчів. Харчуються робітники в кантині, за що стягають кожному по 900 франків денно. Відчувається особливо за мало хліба. Однак, коли одержите зароблені гроші, маєте змогу купити харчі дуже легко без карток поза кантиною. Карткова система охоплює тільки такі споживчі артикули, як хліб, масло, цукор, сир і бон-каву. Натомість м'ясо, смалець і інші споживчі артикули можна купувати, скільки хто забажає.

Заробіток на шахті високий. "Старий" гірник, працюючи 6 годин на добу /4 зміни/ може заробити місячно від 80 000 до 86 000 франків. Новикам до 3-ох місяців праці виплачують 75 % загальної платні. Від 3-ох до 6-ох місяців праці виплачують 92 % загальної платні. По шести місяцях початкуючої праці робітник іде до гірничої школи, після закінчення якої одержує звання фахового гірника. Наука в цій школі триває 6 неділь. З першого дня навчання в цій школі виплачують вже 100 % або інакше кажучи цілу платню. Крім того, хто відпрацює повністю цілий місяць, одержує ще й премію.

Мій співрозмовник приступив до праці 19 квітня і повність відпрацював норму до кінця місяця, за що одержав премію в висоті 677 франків.

Чесна праця, гарна товариська поведінка улегшують на багато життя нашим скитальцям. Мій співрозмовник за місяць солідної праці одержав 10-денний відпуск і дозв-

/Докінч. на стор.18/

ВІСТКИ З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ

ЗАСУДЖЕНО ПИСЬМЕННИКІВ.

З за залізної куртини доходять вістки, що письменника і редактора Юрія Шкрумеляка засуджено на 10 років тюрми.

Засуджено також композитора Бориса Кудрика і письменника Дениса Лукіяновича.

НАГІНКА НА УКРАЇНСЬКИХ УЧЕНИХ.

ЛЬВІВ. - У газеті "Вільна Україна", що виходить у Львові, появилася стаття в якій автор ганьбить твори українських письменників та вчених із західних українських земель.

Осьтак історикові Терлецькому дісталося за те, що він в своїй "Історії України" змальовує козаків як "безкласну" верству, хоч автор статті каже, що між козаками і старшинами була сильна боротьба.

Крипякевич провинився знову тим, що висловлявся прихильно про напад німців на Совіти, о. проф. Кордуба закидають пропаганду національних ідей Грушевського.

Поетам Пачовському, Маланюкові та Карманському закидають " пропаганду національної отрути", а Богдан Лепкий провинився тим, що вихваляв у своїх творах "проклятущого зрадника Мазепу".

/"Новий Шлях"/

З ЖИТТЯ ЛЬВОВА.

На 80 депутатів обласної ради є 10 росіян. Між ними є 22 жінки. Головою Ради вибрано Козиреву, заступниками: Бойка, Миргородського, Стефаника та Мусійчука. Секретарем обрано Бриля, а головою обласного суду Юркова.

Недавно відбувся у Львові в Університеті виклад Михайла Возняка "Іван Франко і наші дні".

За "УС".

ВІСТІ З СТАНИСЛАВОВА.

У Станиславівській області зорганізовано 80 колгоспів.

Між учительством Станиславівщини вибиваються на перше місце вчительки: Василишин, Карпинець і Бойко. Завдяки їхній праці учні закінчили перший піврік з добрим успіхом.

За "УС".

ПОМЕР ФЕДІР КРИЧЕВСЬКИЙ.

Журнал "Громада", що виходить у Франції подає вістку, що в Києві помер видатний український маляр Федір Кричевський. На протязі багатьох років він був професором Київського Інституту Мистецтв. Не зважаючи на важкі обставини праці в радянських умовах, Ф. Кричевський умів прищеплювати молоді розуміння справжньої мистецької культури та українського стилю.

ЗАВЗЯТІ БОЇ УПА НА ГРУБЕШІВЩИНІ.

"УПС" повідомляє про завзяті бої УПА з польськими і совітськими військами на українських теренах на захід від лінії Курзона. Особливо посилилась діяльність УПА минулої осени на Грубешівщині. Повстанці мінують дороги і мости, чим перешкаджають рухові ворожих військ. На шосе Варяж - Грубешів польська військова частина в'їхала на заміновану дорогу, наслідком чого загинуло 18 вояків а 30 було поранено.

Недавно розстріляно там 17 українських повстанців.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА.

Польський тижневик "Кроніка" в 31ч. подає на підставі ще підтверджених вісток, що зістала остаточно утворена Українська Національна Рада, яка становить український еміграційний парлямент. До УНРади ввійшло по 6 представників від кожної політичної партії. Пертрактації в цій справі закінчено в Авгсбурзі під головуванням др. Мазепи.

„НЕ МОЖЕ БУТИ ПОЛЬЩІ БЕЗ ЛЬВОВА І ВИЛЬНА".

"Дзеннік Польскі" повідомляє в 114 ч. про з'їзд польських соціялістів. На з'їзді ухвалено резолюцію, як м.ін. стверджує:

"Польща без Вильна і Львова, Польща без нафтового басейну, Польща, випхана за Буг і без західніх земель, спертих на Одрі і Ніссі, окру-

Докінчення ст.13.

ПРОФ.О.ШУЛЬГИН ДОРАДНИКОМ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СПРАВ ІРО У ФРАНЦІЇ.

Українська Громадська Опіка у Франції повідомляє, що делегат ІРО на Францію, Губернатор В.Валентен-Сміт запросив уповноваженого делегата Української Громадської Опіки у Франції п.проф.Олександра Шульгина на технічного дорадника для українських справ ІРО у Франції. П.проф.Шульгин уповноважений видавати українським збігцям посвідки національної приналежности, яку вписуватиметься давнім еміґрантам: " Національте Українен-Нансен", а новим: - "Національте Українен".

журн."Громада".

МОРСЬКА ШКОЛА В ФЛЕНСБУРЗІ.

Морська школа в Фленсбурзі розпочинає свій шкільний рік від червня. Учнів приймає тільки з британської зони. Учні одержують категорію виживлення як працюючі особи. Мешкають в таборі недалеко школи. Навчання триває 6 місяців. Школа одержала повідомлення з Англії, що Товариство "The General Steam Navigation Company Ltd" всіх учнів, що закінчуть один курс тієї школи прийме в характері практикантів на свої кораблі.

Кандидати мусять мати закінчених 17 років. До вступної кляси навігаційного або механічного відділів вимагається 4 кляси гімназії. Кандидати до кляси 6-ої мусять мати закінчених не менше 6 кл.гімназії. або освіту набуту в іншій школі. Особи, що вже мають морську практику, або практику в механічних варстатах будуть мати першенство, але приймається також осіб без практики.

Учні після закінчення вступної кляси навігаційного відділу отримують свідоцтво шипра, а механічного відділу-асистента механіка та перехід до 1 кляси відповідного відділу. По закінченні 1 кл., учні навігаційного відділу отримують свідоцтва другого офіцера далекого мореплавства, а учні механічного відділу - третього машиніста. Право до повнення цих обов'язків на кораблях учні отримують після закінчення морської практики.

Наука є безплатна і відбувається в німецькій мові. Викладовці є балтійських національностей. Кандидатів до школи проситься о негайне зложення подань на адресу: Seefahrschule, Flensburg, Munketoft 1.

В прохнні належить подати: дату народження, № індекс карти, докладну адресу табору, № ДПАКС-у, освіту і практику, оскільки їх має.

По одержанні прохання школа висилає 3 формулярі в англійській мові, які треба виповнити і дати до потвердження комендантові табору. Один формуляр належить вислати до школи, а другий скерувати до місцевого відділу ІРО з проханням о дозвіл переїзлення до Фленсбурґу.

"Кроніка".

x x x

Польський часопис "Кроніка" в ч.30. містить за одною латвійською газетою короткий зміст листа одного латвійця, що виїхав на працю до Франції. Він вважає Францію ідеальним краєм для поселення та висловлює жаль, що більшість переміщених осіб орієнтується на заокеанські країни.

Описуючи умовини свойого життя, він каже, що дістав для себе і своєї родини дім з двома кімнатами і кухнею, денно заробляє він стільки, що може купити 2 1/2 кґ. сала або 17 коробок сигарет, або 3 кґ.шинки чи 5 кґ.помаранч.

ЕМІГРАЦІЯ ДП ДО БРАЗИЛІЇ.

Гол.Кватира ІРО в Бад Кіссінґен повідомляє, що в Женеві підписано договір між ІРО і Бразилією в справі допущення ДП до Бразилії. Президент Бразилії др.Енріко Дутра передав бразилійському парляментові конституцію ІРО з до[illegible] цього документу.

Коли парлямент ратифікує цю угоду, то конституція ІРО буде визнана 15 державами.

Дотепер Бразилія прийняла і затруднила 5000 скитальців разом з родинами. Вони працюють переважно в промислі і сільгосподарстві. Існують проєкти, щоб нових емігрантів поселювати на теренах, де можна набути землю на власність.

Міжнар. Організація для біженців ІРО задумує відправляти еміґрантів до Канадади літаками.

СХІДНЯКИ ТА ЗАХІДНЯКИ.

Вже два роки в українській пресі можна спіткати такі страшні вирази: "Партійна боротьба між галичанами та наддніпрянцями вже незносима, чи не мало має в нас людей, які б приборкали цю політичну анархію й усунули згадану ворожнечу? Це доведе нас до прірви, до катастрофи".

Як подають деякі газети, ніби в таборах ворожнеча між східняками та західняками набрала розмірів аж расової ненависти.

Не хочемо сказати, чи дійсно в таборах є така велика ворожнеча. На нашу думку, це перебільшення, яке ми робимо всюди. Це вже наша національна вдача, ми все перебільшуємо. Починаємо висловлюватись у високопарних словах: "Катастрофа, прірва і т. д. і т.д., і оцими високопарними словами так запаморочуємо свої голови, що не можемо правдиво оцінити дійсности. Кожна справа є значно простіша, коли ми відкинемо оці високопарні слова. Це так спростить питання, що кожна сама звичайна людина знайде розв'язку.

Безперечно, існувала й існує різниця між наддніпрянцем і наддністрянцем. Після окупації України Совєтами, а Галичини поляками ця різниця ще збільшилась. Але вона не була й не є такою великою, аби стала катастрофою і прірвою.

В кожній нації, існують ріжниці більш чи менш поміж ріжними провінціями. Південний француз ріжниться від північного, оверня від парижанина. Як не дивно, але існує ріжниця поміж окремими селами. Це є й було в нас. Це є у Франції та взагалі в цілому світі. Південна Франція мовою так ріжниться від північної, що досить часто південний француз не розуміє північного і навпаки. Але це не головне. Мова, хоч в більшості їй надають домінуючу ролю в житті нації, в дійсності такої головної ролі не відіграє. Існують далеко поважніші чинники в формуванні нації як мова. Але про це сьогодні говорити не будемо. Північний і південний француз ріжниться поміж собою характерами. Коли б ми поставили до якоїсь праці відповідну кількість робітників з південної Франції і до тої самої праці з північної Франції, заборонили їм говорити, то все ж таки ми б легко відріжнили їх всіх: південний француз нервовий, імпульсивний, гарячий; північний - повільний, розважливий. Сьогодні на півдні Франції ви побачите окремі родини північних французів, які поселились на сільському господарстві. Не говорячи з ними, ви можете легко відріжнити їх від південних французів. Не дивлячись на таку велику ріжницю, у Франції не існує поділу на північних і південних французів. У нас же на Україні не існує двох мов, у нас існує тільки ріжниця вимови. Полтавець зрозуміє гуцула і навпаки. Ще більше, ми одноманітніші в характерах. Коли б ми зробили з нашими те саме, що з французами, себто поставили до одної і тої самої роботи людей з ріжних ділянок України, ріжниці ми б не знайшли ніякої: всі будуть однаково спокійні, поважливі, розсудливі. І все ж таки в нас існує поділ на східняків і західняків. На цілому світі існує ревалізація поміж окремими провінціями, та навіть селами. Існує ревалізація поміж полками одної й тої самої армії. На цілому світі оця ревалізація виливається в позитивні явища, бо набирає форм змагань в тих чи інших проявах практичного життя. В нас же ревалізація набирає зразу політичну прикраску і потім виливається в боротьбу. В 1919 р. окремі галичани були в полках наддніпрянської армії і так добре зживались з наддніпрянцями, що найбільш завзятий галицький політик не міг би відріжнити їх від інших. Думаємо, що те саме відбувалось, коли деякі наддніпрянці попадали до галицьких частин. І ми знаємо, що все ж таки в той час існувало дві України. Немає сумніву, що ріжниця поміж наддніпрянцями та наддністрянцями існує, але це є природне та натуральне явище, та що ця

ріжниця зникає сама по собі, без всякої високомовної, катастрофальної пропаганди, наколи ці ріжні спіткаються поміж собою в спільній акції, не тільки на грунті національному, а навіть на грунті економічному.

Немає сумніву, що поділ на дві групи робить не та ріжниця, яка існує поміж галичанином та наддніпрянцем, а ріжні амбіції, або ріжні політичні догми.

Нас закликають боротися з цим, і то в таких страшних виразах, як "катастрофа", "прірва". З чим боротись? З тим, що не існує? Немає ріжниці міх наддніпрянцем та наддністрянцем, яка була б небезпечна для державно-національних інтересів. Такі заклики до боротьби, це просто безглуздя. Він запаморочує голови, коли ми перестаємо бачити реальність. Яка ж абсурдальність: заклик до боротьби проти неіснуючого вже дійсно дає нам боротьбу поміж собою. Розпалюємо його ще більше, і хоч ми катастрофи цим все таки не дамо, але будемо витрачати нашу енергію та розум [illegible] боротьбі проти неіснуючого. А де ж ми знайдемо енергію та розум, щоб боротись з тим, з чим ми мусимо боротись? Це просто дивно, "ніби серйозні" українські організації та часописи переповнені оцією катастрофальною внутрішньою боротьбою і ніде ми не спіткаємо заклику до боротьби проти нашого вічного ворога - Москви.

Яка ж причина, що у нас ніби то існує такий поділ, коли наш нарід зливається цілковито з іншою частиною українського населення, коли він зіставлений сам на себе? Або інакше говорячи, коли ми зіставимо ділати самій натурі, без домішок інших чинників, злиття окремих частин України проходить без жадних непорозумінь, та навіть непомітно. Оця боротьба і оця ріжниця повстає дякуючи тому, що наші політичні угруповання, чи окремі діячі спільної мови поміж собою не знаходять і втягають у свою доктринальну чи персональну боротьбу наш нарід. І оце і дає нам ті наслідки, що й наш нарід починає ділитись поміж собою. В 1918 - 1919 рр. галицькі політики ніяк не могли погодитись з політиками з над Дніпра, але нарід вже в той час бажав Соборної України. Для нас які улягли ріжним політичним доктринам, не існує ані нарід, ані його бажання, та навіть історичні факти. Саме гаряче бажання сьогоднішнього дня - злиття в одне ціле України - нами вшановане не буде, бо обов'язково у нас випливуть чи то доктринальні, чи то особисті перешкоди для такого злиття. Оце всім нам так відоме - наш нарід несвідомий - виправдує всі наші злочини проти нього. Ми навіть не помічаємо, що там, де ми з цілою нашою "свідомістю" та з нашою досконалою теорією ніяк не зможемо найти порозуміння, наш нарід по-простому, без теорій, знаходить ідеальний висновок. Там, де ми ніяк об'єднатись не можемо, нарід об'єднується навіть не помічаючи цього.

Натурально, мусіло б повстати питання: що ліпше - чи ота наша свідомість та ота наша досконала партійна ідеологія, яка ніяк нас не може довести до порозуміння, чи отой простий нарід, без свідомости і без ідеології, який по-простому осягає нашу мету. Для здорово думаючої людини відповідь була б одна: шукати відповіді у нашого простого народу. Ми робимо навпаки: ми хочемо його усвідомити.

Для нас не існують самі недавні історичні факти. Пояснюємо ми їх так, як ми хочемо. Одні для того, аби себе виправдати, другі - аби обвинуватити противника. І навпаки. Треті пояснюють прикрашено: ніби для того, аби створити традицію. Там, де традицій не було, традиції створити не можна. Історичні факти необхідно розглядати такими якими вони були.

Візьмемо історичні факти найближчого минулого. Візьмемо 1918-1920 роки. Бо ці події брались за головну базу для пропаганди, аби поділити на східніх та західніх.

Доречі, мусимо тут згадати новий термін, який повстав для окреслення різних провінцій України, це - східня, західня Україна, Закарпатська Україна. Вже самий цей вираз є абсурдальний. Таких поділів України історія нам не знає. Україна є одна. Є Закарпаття, Галичина, По-

ліся, Поділля, Херсонщина і т.ін. Чому ж ні з сього, ні з того постало аж три України? Та ще такі дивні: Східня, Західня, Закарпатська? Виходить, необхідно ще додати: Кубанська Україна, Далекосхідня Україна, то так повстане в нас десяток різних Україн. Ми ображались, що нам давали назву: "Малоросія", "Малопольська", бо це зменшувало нашу національну гідність, Хоч тут ображатись не було чому. Таку назву давав нам наш ворог, і вже тому образливо для нас бути не могло. В той же час ми цілком не хочемо бачити того абсурду, який ми витворюємо самі. Ми не бачимо, що ці нові терміни повстали в противагу "Велика Україна", коли для кожного здорового українця Велика Україна - це Україна з Кубанню, Галичиною, Закарпаттям і т.ін. Інакшої Великої України немає. Говоримо це не тому, що ми східняки, або великоукраїнці, а тому, що ми тільки українці. Хто вважає за свою амбіцію називати себе великоукраїнцем, або західно-українцем, або закарпатським українцем, хай собі це робить для себе, але ці терміни мусять зникнути з нашої термінології, коли ми маємо національну гордість державника.

До 1918 р. не існувало декілька України, існувало єдино бажання всіх - Соборна Україна. Знову ж це не тому, що ми східняки. Мусимо ствердити, що наддніпрянці виконували це. Це неоспоримий факт, що наддніпрянці вклали великі гроші в галицькі культурно-освітні установи, бо там була можливість майже вільно плекати українську культуру. В 1918 р., коли перед нами стала отвором можливість Соборної України, на ділі, повстали дві України, які ніяк не хотіли злитись.

Коли б ми відкинули ріжні політичні ідеології, та по-просту, без всяких викрутів шукали відповіді, ми мусіли б сказати: злиття мусіло б наступити в перший же день можливости, і все ж таки ще й сьогодні ми будемо обвинувачувати, або оправдувати, ті чи іншічинники, які стали на перешкоді цього злиття, хоч по правдивому мусить бути тільки єдине обвинувачення, а потім шукання правдивих причин, які лягли на перешкоді до цього. Коли ми все ж таким ще й сьогодні по тих чи інших причинах навіть в дискусіях по цьому питанню не прийшли до одного висновку, то це тому, що ще й сьогодні ми соборниками не є, бо на перешкоді до цього є наше або походження - східняк чи західняк, або партійна доктрина. Хто найбільш спричинюється до цього, того й вина, хоч які б ідеологічні причини він для цього не давав. Зло є зло, чи воно убране в красиві слова чи в злі. Ми не хочемо приписувати більшої відповідальности ані наддністрянцям, ані наддніпрянцям, бо тодішні діячі поповнили помилку в однаковій мірі, і причини до цього - короткозорість, куца амбітність та ідеологічні розбіжності.

В 1919 р., завдяки зовнішнім силам, а не нам самим, нарешті ми об'єднались. Цим днем ми гордимось, і слушно. Хоч гордитись немає чим, бо об'єднання наступило з примусу. Отже хто вбачає в цьому дні традицію, такої він не знайде тут, бо об'єднання наступило з примусу та, що ще гірше, об'єднання не було: галичане заздрісно берегли свою окремішність, і, як нам відомо, при першій можливості роз'єдналися. Роз'єднання наступило скоріш, як прийшло до об'єднання. Цей історичний факт таким, яким він був, для нас не існує, бо ми не хочемо його витягти на світло денне, бо інакше нам, так би мовити провідній верстві, необхідно було б осудити самих себе та цілком змінити сьогоднішню нашу діяльність, в якій ми так кохаємось.

Не можна оминути так званого Варшавського договору, по якому уряд УНР зрікся Галичини та частини Волині на користь Польщі. Галичане роблять це й сьогодні закид урядові УНР, що це є зрада. І оце лягло в основу це більшого поділу на наддніпрянців та наддністрянців, який тягся аж до 1939 р.

Такий закид зробити можна було в 1920р., бо, на жаль, ніхто з нас в той час не міг зрозуміти, що дійсність сильніша від мрії. Ми не могли зрозуміти, що підчас підписання договору Галичина дефакто була окупована поляками, решта України - москалями. Уряд УНР не мав силиякщо б вигнала поляків з Галичини, а москалів -

з решти України. Ми не могли зрозуміти - чи підписуй, чи не підписуй, Галичина була в польських руках. Нами так улюблені: право, справедливість в міжнародньому житті жадного значення не мають. Тут закони прості: сила.

За Варшавський договір ми мусимо обвинувачувати не за те, що він був підписаний, а за те, що ми, уряд Петрушевича та уряд УНР, не зуміли оборонити Галичини перед поляками, а решта України - перед москалями. Це є єдине правдиве обвинувачення, і то обвинувачення, яке дасть нам користь, бо з такого обвинувачення є прямий висновок: ми б мусіли шукати причин нашої поразки, знайшли б їх і навчились їх не повторювати. Коли б ми дали таке обвинувачення для Варшавського договору, ми б побачили, що вина Варшавського договору падає в однаковій мірі на того, хто підписав цей договір, і на того, хто витворив обставини для такого договору. Тільки в цей спосіб трактування варшавського договору нам може розкрити причину підпису. Коли ж ми обвинувачуємо осіб, ми не можемо зрозуміти змісту подій, які викликали цей підпис. Таким беззмістовним обвинуваченням ми, як я вже згадував, роз'єднали український нарід це більше, і це роз'єднання тяглося аж до 1939 року.

В сучасний момент роз'єднання ніби ще гострше. Найбільш обвинувачують у цьому бандерівців. Таке обвинувачування це точна копія варшавського договору, або, інакше говорячи, обвинувачують осіб без випукування причин. Це явище має далеко більший зміст, як ми собі уявляємо.

XIX сторіччя це було сторіччя повне ріжних ідей так зв. соціялістичних напрямків, яке охопило майже цілий світ та нас разом з ним. Ці ідеї нам дорого коштували та ще й досі мають вплив на нас разом з ним. Ці ідеї нам дорого коштували та ще й досі мають вплив на нас. Початки XX ст. - це час екзальтації, який прибрав назву динамізм. Большевики, Муссоліні, а потім Гітлер - це зразки цього майстерства. Відомий публіцист Донцов та ОУН захопились цією течією. Муссоліні, Гітлер екзальтували свій нарід у двох напрямках: практично-конструктивний та войовничий. У нас же ця екзальтація була в єдиному напрямкові - у вигляді так зв. активної, революційної збройної боротьби. Для того, аби зрозуміти, які наслідки дає так звана революційна боротьба, мусимо зрозуміти внутрішній зміст такої боротьби. Революційна боротьба - це боротьба проти існуючого ладу не шляхом еволюції, а шляхом силою повалити старий лад і створити новий. На цілому світі революції відбувались під гаслами високо гуманітарними. Всі революції ніби боролись за рівність, братерство, свободу, справедливість. Але на жаль це було тільки на словах. В дійсності революція намагалась змінити одну панівну верству другою, новою. Існуючий лад - новим ладом, відкривала саме широке поле для ревалізації окремих осіб та окремих груп, які свою ідеологію вважали найсправедливішою, в той же час розпалювали пристрасті, які без усяких узглядненнь нищили своїх противників.

Отже, ОУН, яке проповідувало в масі єдину вартість: збройна революційна боротьба, породила відповідну революційну психологію всіх тих, хто брав активну участь у переведенні таких гасел, безперечно, з усіма її від'ємними сторонами. Ця революційна психологія так глибоко вкоренилась в активних учасників цієї організації на наших землях, що коли повстав момент, де цю революційну боротьбу ОУН саме знайшла небезпечною для себе і для цілої української справи, члени організації відкололись від центру, а потім стали навіть поборювати один одного. Ми не хочемо тут звалювати вину ані на ОУН, яке зараз популярно називається мельниківці, ані на бандерівців. Ми хочемо тільки підкреслити, що для всякої революційної організації ревалізація, поділ та боротьба поміж собою - явища натуральні. Ми хочемо тільки підкреслити, що коли ми й надалі будемо триматись революційного способу боротьби, ми будемо завжди наражені на ріжного роду поділи, на східняків, західняків, мельниківців, уенерівців і т.д. Нам

можуть сказати, що революція проти існуючого ладу в своїй державі дійсно є шкідлива, але ми боремося проти чужої держави та що це, є єдиний спосіб боротьби. На наш погляд - що дає злі наслідки, є зле, під якими б гаслами воно не було. Ми мусимо усвідомити собі, що революція є зло, коли вона переводиться на наших теренах. Коли це усвідомлять собі мельниківці, бандерівці, уенеґівці і інші партії, то тоді в натуральний спосіб погодяться всі, що революцію необхідно витворювати тільки у ворога. Унакше говорячи, ми мусимо прикладати всі сили витворити революцію в Москвщині, а наші терени, навпаки, старанно охоронити від революції. Коли ми прийдемо до таких висновків, ворожнеча між нами зникне, бо боротись ми будемо не на своїх теренах, а на чужих. Нам скажуть, що це неможливо. То не називаймо себе героями. Англія робить революцію де хоче і ніколи не в себе. Отже, коли ми хоч поверхово проаналізуємо бувший, сучасний і будучий катастрофальний стан, який ніби завдячуємо поділові на східняків та західняків, ми побачимо, що тут немає жодної катастрофи, та, навпаки, немає жодного поділу. Нарід наш був, є і буде єдиним народом. На жаль, ми ствердимо, що поділ дійсно існує, і то в надзвичай гострій формі, поміж різними угрупованнями, партіями та навіть окремими особами. На наше щастя активну участь у цій боротьбі бере така мала кількість, що правдоподібно не винесе навіть одного відсотка. Народні маси за ним не йдуть, хоч навіть належать до тієї чи іншої партії. Ми знаємо смішний випадок, коли за чаркою східняк побився з західняком по партійним розбіжностям і через дві неділі перепросив один одного і зараз вони такі самі колеги, як були раніше. Отже, коли ми придивимось до дійсного стану речей не в загальних формах, а аналізуючи їх на окремі елементи, ми ствердимо, що з державно-національного боку жадної загрози від поділу у нас не існує. Існуючий поділ та боротьба є загрозою тільки для протягу часу. Це роз'єднання та гризня може віддалити злиття нашого народу в одне ціле, може навіть на десятки років, бо на жаль роз'єднання робить так звана провідна верства. Але фактично вона роз'єднання в собі немає. В.ДЕНИСОВИЧ.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Вміщуємо цю цікаву статтю, хоч Редакційна Колегія не з усіма думками автора погоджується. РЕДАКЦІЯ.

Дещо про Францію.

/Докінч.з ст.6./

їхали на переїзд до Німеччини, щоб привезти свою родину. Інші, нарешті, дехто з поляків, що хотіли застосувати там свій підхід до праці, набутий у ворожій Німеччині, держали замість відпустки цілковите звільнення і безкоштовну подорож назад до ДП таборів.

На початках можна заробити 30 до 35 тисяч франків місячно.

Ціни на харчі і інші речі такі: в кілограмах: сало - 450 фр., смалець - 480 фр., хліб - 35 фр., сир - 150 фр; святочне добре убрання 14000 фр., черевики - 1800 франків.

В цій околиці, де він працює, населення в більшости є ворожо наставлене до комуністів. Всюди, де б ви не зайшли, кидає вас приємно портрет генерала де Ґолля.

В першотравневому святі дуже мало людей брало участь. Коли з трибуни прикрашеної червоними прапорами з п'ятикутною зіркою та серпом з молотом промовляв агітатор і в місцях до він до живого задирав національну гідність француза, раптом підносився крик і свист, що примушувало його оперувати більш пристойними фразами. Натомість день 8 травня відзначено величаво. Тут особливо треба відзначити велику організованість французького суспільства.

Проти комуністів діє сильна пропаганда. Головну місію в поборюванні комунізму несе церква. Французький священник в кожній своїй проповіді присвячує найбільше місця проблемі боротьби з тою суспільною язвою. - Я вдоволений з мого життя, - закінчив він, - і всім бажаю того, що я знайшов там, в країні, до якої що багато ставиться з недовірям.

Не може бути Польщі без Львова і Вильна.

/Докінч.з ст. 7./

жена з півночі і півдня совєтами, - не може існувати як незалежна держава".

Малий фейлетон.

МЕРТВ'ЯК ЗАГОВОРИВ.

"Ред.Дубняк вітав конґрес від головної управи СУМ-у. Він оповів про велику активізацію російських монархічних еміґрантів. На з'їзді російських монархістів, що недодавно відбувся, обрано уряд для майбутньої Росії з вісьмох генералів, а також губернатора для України й Білорусі" "ПУ - ГУ" № 21.

То не чорні круки злітались на падло, то збіглись царські вірні люди "єдіной неділімой" матушкі Расії", яку вони віддали своїм братам, червоним імперіялістам. Збіглись вони навести лад в неіснуючій царській Росії.

Територія "велікой, обпірной родіни" лежала перед ними на столі. Ця неділима родіна з площею понад 20 міл. кв.км. перетворилась на 600 кв.см. на мапі.

Голова збіговиська тикнув пальцем на теперішній Ленінград.

- Це буде столиця славної неділимої, вона буде зватись як і раніше Петроград. Тут буде резиденція "Його імператорсаго велічества"... тут буде сенат, сінод і всі центральні уряди...Ваше сіятельство, дозвольте вашого бичка докурить, - звернувся він до сіятельного крука.

Той вийняв з рота заслинену "козячу ніжку" і передав високому голові.

- Ви, ваше превосходітельство, - звернувся голова до голомозого, трухлявого генерала, - будете градоначальником "матушкі" Москви.

- Превосходітельство утер пальцем краплю під носом, перекривив обличчя на зразок ухмілки, хотів піднятись з стільця, але не мав сили. - Слухаю, ваше превосходітельство, - прогипів і тяжко закашлявся, при цьому присутнім учувся якийсь непристойний звук.

- А ваше превосходітельство призначаєтесь в Тулу, - звернувся голова до другого генерала, що роззявивши беззубого рота, коло якого "пацирували" та підживлялись мухи, спав посвистуючи сизим носом.

Його розштовхали.

- Га, що ? запитав він.

- Ви призначаєтесь градоначальником Тули, - пояснили йому.

- Га, не чув - тіліпаючи головою, озвався генерал.

- Ви градоначальник Тули!!!, - крикнув йому сусід в саме вухо.

- Тули? А де ж вона? - прошепотів генерал.

- Закликаю до порядку, - озвався голова і задзвонив олівцем по кланці з водою.

Тульський градоначальник заспокоївся і знов почав кунять.

- Тепер перед нами стоїть завдання призначити губернаторів на Малоросію та Білорусь. У мене є кандидатура на Малоросію - генерала Порохнявкіна, а на Білорусь - генерала Трухлякова, - вів далі голова, - нехай приборкають цих "хахлов та "білорусов", щоб їм перехотілось " самостейності!"

- Згода!!! - зарипіли, запавкали та захрипіли останки колишніх "велікіх людей" колишньої " велікої матушкі Расії".

- Таким чином, уряд "велікой родіни" обрано. Закриваючи збори, пропоную заспівати "Боже, царя храні", - закінчив голова.

І всі трупи померлої царської Росії за могильними голосами прохрипіли давно відспіваний монархічний гимн.

"Ричі гукнувши "ура" ця мертвечина почала розлазитись скандибаючи, підпираючись патиками та підтримуючи один одного попід руки.

В салі, де відбувалась ця "величезна" подія, лишився лише сморід трупів.

Вічна, хоч і погана, вам пам'ять трухляві, здихаючі останки царської Росії.

Остап ЧЕРЕШНЯ.

Редактор до свого помічника: - Ви повинні писати так, щоби й найдурніший чоловік міг зрозуміти, що ви думаєте.

Помічник: - А в кого котрім же місці ви не розумієте моєї статті.

- - -

Чоловік: - Пане суддя, моя душа чиста як сніг. Суддя: - Як той сніг, що лежав у ровi до Зелених Свят.

ВИДАЄ КУЛЬТ.- ОСВ.ВІДДІЛ Виходить на правах рукопису 2 рази в місяць. ЦІНА 2 нм.
Редагує КОЛЕГІЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ... МУЗЕЙ-АРХІВ 2860

Подвійне число
Ціна 30 фен.

Скитальці

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ.

РІК II. 30 ЧЕРВНЯ 1948. Ч.11-12 (35-36).

НАД МОГИЛАМИ.

Спіть, хлопці, спіть!
Про долю-волю тихо спіть!
Про долю-волю Вітчини
Чи ж мо уть бути кращі сни?

Хто з нас не тямить святочних хресних ходів на кладовища в Зелені Свята? Хоругви мають і тьма-тьменна народу похоронним маршом за ними ступає. На переміну співають хори зворушливі похоронні пісні.

На хвилях споминів линуть думки в давнину, в минуле, в ті гарячі дні серпня 1914 р., коли здавалося ось-ось розкуються кайдани заковані люди, настане суд. На полях замовкли співи женців, клепання косарів, а биті шляхи заповнились громадами людей, що проводили своїх синів в далеке невідоме... Пішли і вони, ті наші соколи! Пішли, бо хотіли жити а не гнити під чужим плотом, вони хотіли бути вільними синами вільного народу.

Вечоріло. Теплий вітрець колисав злегка запашними травами. Погасав день. Червоне сонічко скісним проміннням посилало світові своє останнє "прощай!"

Ах ту залунала могутня пісня: "Гей у лузі червона калина"... Сонце немов зупинилось: Що це? - Лава за лавою, чвірка за чвіркою, плече об плече маширують Українські Січові Стрільці. Чола піднесені в гору, обличчя обмасні радістю, з кожних очей так і читаєш: Батьківщину добути волю! Хочби за ними ридали ненька, батько, сестри, знайомі - у їхньому серці тільки єдина мрія: "добути, або в дома не бути!"

Загреміли гармати, задрижала земля, збудились зі споконвічного сну зелені Карпати. Упав приказ:

Вперед! До бою, за волю!

Воля! Воля - Якже ж вона потрібна всякій людині! Як сонічко квіткам, рибі вода, повітря птичкам. Але шлях до неї веде по кістках, по крові.

І як перед 30 роками воїни Армії УНР і ... А з розпаленими від вогню дулами крісів ішли на ворога, поборюючи всі воєнні невигоди, так і сьогодні воїни УПА-переємники незаплямленої чести українського воя продовжують це велике діло - боротьбу за українську державність.

Смеркалось. На побоєвищі порозкидані ранені й вбиті.

Темніло. Припинялась боротьба, затихало навколо. Лише зорі шепотіли: "Слава вам завзяті борці, що своїми трупами і кровю мостите новий шлях до сонця-волі!". І виростали могили.

Могили, могили, де вас немає? Над Дніпром, Дністром, в Карпатах і на безкраїх степах нашого краю, а скільки вас на чужині? А між ними дві могили, на спогад яких, кожному з нас стає надзвичайно боляче - це Париж і Роттердам. Скільки в цих могилах сили й завзяття? І хоч немає в нас сили, вирвати з рук смерти тих, що впали; немає змоги повернути їх до життя - але повинна знайтися сила вирвати з кігтів люної смерти ті ідеали, яким служили Вони все життя.

Сьогодні ділить нас від наших рідних могил великі непроходимі простори. Тільки думками ми нині при них:

Спіть, хлопці, спіть!
Про долю-волю тихо спіть!

О. Осип КАМЕНЕЦЬКИЙ.

ОРГАНІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНО-ОСВ.ПРАЦІ В ТАБОРІ.

/Доповідь проф.О.Діхтяренка на З'їзді культ- осв.референтів брит.зони Німеччини дня 10-11/6.1948./

I.Вступ-Завдання.

Минули роки війни 1939-1945),закінчилась надлюдська праця для більшости українців в Німеччині.Як наслідок війни на еміграції опинились значні маси української спільноти.Серед емігрантів з українці з різних земель України. З різних земель,але одної великої Матері-України діти, більша частина яких пройняті одним чуттям свідомої і розумної любови до своєї батьківщини в силу чого мають за основне завдання: 1.Захистити себе правно, 2.зберегти себе фізично, 3.зберегти себе національно,4. зберегти себе релігійно-морально. Виконання цього завдання створить цінну єдність української спільноти здатну до життя і боротьби за краще майбутнє, а тому,кожний українець патріот - всюди і завжди в часі горя і перемоги повинен боронити права свого народу, його змагання й його ідеали.

Тому, в сучасних важких умовах життя на скитальщині,в умовах непевності завтрішнього дня, коли наш народ розкиданий по цілому світі не випадково приділяється така увага культ.-освітній праці та її організації в таборах, бо від правильної організації цієї праці буде залежати виховання мас і підготовка їх до великих завдань - виборoти Самостійну Соборну Україну.

II.Чинники культ.-осв. праці.

Чинниками культ.-осв. праці в таборі, яка така багато гранчаста,складна і відповідальна є Культ.- осв.Референтура обсаджена відповідними людьми і громадськість табору або спільнота.Важко сказати який з цих чинників є головним, а який другорядним. Одне мусимо сказати,що Культурно-освітня Референтура повинна бути обсаджена фахівцями, національно свідомими людьми з відповідними здібностями і навіть тоді,коли ця умова буде додержана а громадськість табору виявиться пасивною, культурно-осв.праця не дасть бажаних наслідків. Однак організуюча роля Культ.-осв.Референтури є найвідповідальнішою. А тому ці два чинники мусять взаємодіяти і тільки при цій умові можна сподіватись успіху в висліді праці Культ.-осв. Референтури.

Перший чинник -Культурно-осв. Референтура повинна бути спроможна організувати і повести працю в таборі. Від того,яких форм надасть цій праці Референтура, який зміст буде вкладений в ту чи іншу ділянку праці,залежить успіх. Працівники Культ.-осв. Референтури мусять бути авторитетні і взірцеві, бездоганні під оглядом релігійним, моральним і національним та до того всього фахівцями.

Другий чинник - це громада.Громада не є конгломерат одноманітних одиниць, бо кожний індивід,кожна більша чи менша група в громаді має свої іноді надзвичайно складні особливості.

"Громада - великий чоловік" - є така народня проповідка, у громаді сила.

Культ.- осв. Референтура мусить своєчасно і тактовно, в своїй ділянці реагувати на від'ємні прояви громади і всецінно сприймати і використовувати в праці.

III.Об'єм праці Культ.-осв.Реф-ури.

Праця Культ.- осв. Референтури,цієї одної з найважливіших референтур з громадському устрої табору диктується основним завданням - забезпечити державницьке виховання. Складовими частинами якого є: 1.Загальне й спеціяльне виховання/фахове/,2.національне виховання, 3.релігійно- моральне виховання.

Кожна з складових частин державницького виховання є сама по собі важлива і не може бути замінена іншою, або зовсім випасти з об'єму праці Культурно-осв. Референтури.

Лише при збереженні повністю об'єму праці Культ.-осв. Референтури в такому вигляді і сукупності її окремих складових частин можна забезпечити виконання завдання яке ставить перед нами нарід-нація.

1.Загальне і спеціяльне/фахове/виховання

Головним завданням загального й спеціяльного /фахового/виховання є:а/ розвивати духові сили людини, б/розвивати її характер, в/розвивати волю людини, г/ прищеплювати основи моралі, г/навчати її пізнавати світ і його закони в широкому розумінні цього слова, тобто підвищити ступінь культурности людини.

Кожний свідомий член громади,а до цього ми прагнемо будуючи свою виховавчу роботу, повинен бути свідомий своїй обов'язків супроти себе,родини,громади та церкви. Дисципліна,послух - це головні чинники організаційного життя громади і велику виховавчу ролю в виробленні їх відограє фізичне та естетичне виховання, яке розвиває в людини узгідненість і ритм. Ці моменти пізніше переходять на все наше життя.

Родина,як відомо, є одною з природніх підстав людського співжиття і в той же час - перша школа - батьки вчителі своїх дітей. Те, що ми одержали в родині залишається на все життя - перші основи добра,краси, правди,любови до рідного краю, праці.Відділя така велика роля родини і відповідальність батьків перед громадою,народом за виховання молодого покоління.

Виховуємо загально і спеціяльно/фахово/ вже самим навчанням в різних типах шкіл та інших виховавчих закладах.А тому ця складова частина державницького виховання Культ.-осв. Референтурою організовується в такий спосіб в залежності від конкретних можливостей: а/через відкриття народ.школи,б/через відкриття гімназії, в/через відкриття дитячого садку, г/через відкриття курсів різноманітних напрямків, г/через відкриття шкіл початкової освіти для дорослих,д/через відкриття школи для неписьменних дорослих.

Подаючи знання вихованцям в різних типах шкіл, курсах ми розвиваємо загальний світогляд,прищеплюємо бажання працювати, зміцнюємо волю,моральні засади - це все зробить корисним індивіда для громади та нації а йому дасть можливість зайняти відповідне своє місце в житті.

Зазначені вище виховні засоби в ділянці загального і спеціяльного /фахового/виховання мусять бути належно організовані і кожна Культ. осв.Р-ура повинна здати собі справу з теперішнього виховного рівня їх та знати недоліки цих виховавчих засобів. Настільки ці виховні засоби використовуються в практиці життя в таборі і які їх недоліки,можна бачити з декількох прикладів наведених нижче: а/Браж виховавчих сил - в школах,гімназіях, дитячих садках,курсах. б/ частина вчителів, що не стоять на висоті свого завдання - відділя певні наслідки. б/ Відсутність селекції між учнями,курсантами, дітьми в дитячих садках.в/Відсутність [illegible] учнів, самоосвітніх гуртків.г/ Позашкільне оточення в таборах час від часу не раз загрозливе.

Все це таборові обставини не дають можливостей завжди і своєчасно усунути,але при належній увазі з боку УЦДК, УОДК,Культ.-осв.Референтури в таборі та допомозі громади їх можна усунути і до цього треба всіма силами прагнути.

Які ж організаційні заходи на нашу думку повинні сприяти покращанню праці в ділянці загального і спеціяльного/фахового/виховання:

1.В ділянці виховавчих сил /кадрів/ - в сучасних обставинах табору це можливо зробити в таких напрямках:а/ По лінії концентрації виховавчих закладів типу гімназії та технічної школи в двох-трьох таборах з відповідним переселенням фахових сил в ті місця. Одноразово добитись принципової згоди у відповідних англійських чинників на дозвіл для переселення контингентів учнів з їх батьками. б/Народні школи і різноманітні курси залишаються в таборах, як більш життєздатні,що до контингентів учнів, але централізовано, необхідно забезпечити їх відповідними фахівцями шляхом переселення фахівців з табору в табір. Ці заходи/пункт а і б/ мусять бути зреалізовані ще в осени цього року. в/заходи зроблені УЦДК-ом в справі організації курсів для садівничок необхідно форсувати і ці сили по закінченні курсів якнайшвидше включити в працю. г/ Створити лекторське бюро при УОДК, яке дасть можливість пляново і з відповідною тематикою провадити лекції і реферати в таборах. ґ/Організувати короткотермінові семинарі для викладовців гімназій, народніх шкіл з метою підвищення кваліфікації викладовців. д/ Реалізувати ідею створення зонального репрезентативного театру. Цей крок дасть можливість в таборах слухати і бачити високовиховавчі концерти і вистави розраховані на певні вікові групи таборян.

2.Вділянці виховавчих

закладів:

а/ Тактовно впливати на молодь, що мусить бути завжди присутня на церковних відправах. б/Священики і викладовці повинні один одному допомагати в прищепленні релігійно-моральних засад своїм вихованцям. в/ Провести селекцію серед контингентів вихованців гімназій, народніх шкіл / дитячих садків в напрямку усунення тих, що негативно впливають на своїх товаришів. г/Дозволити відвідування таборових театрів й кіно лише тоді, коли на афіші буде написано, що дозволяється для учнів гімназії, нар. школи і т.д. ґ/Ввести в виховавчих закладах типу: гімназія, технічна школа і старших клясах народніх шкіл самоурядування. д/ Організувати в гімназіях, технічних школах відповідні академії та імпрези. Народні школи і дитячі садки мусять приймати участь з своїми учнями в організації свят, як напр. - Свято Матері, Святого Миколая і т.д. ж/Заплянувати і реалізувати відповідні екскурсії, прогулянки, відвідування музеїв і виставок з учнями виховавчих закладів. і/Шкільні Кураторії в порозумінні з УЦДК і УОДК мусять час від часу скликати вчительські конференції по відповідних типах шкіл для обміну досвідом праці.

3. В ділянці позашкільного виховання:

а/Організувати належно бібліотеки для чого: 1) Виділити спеціяльні кошти в управах таборів на придбання літератури, 2) Просити УЦДК про відповідні відозви до фаборян, що відїжджають з Німеччини про здачу книжок до таборових бібліотек/розуміло дуплікатів/а також до УДК-ів Бельгії, Канади, Франції, Аргентини про допомогу книжками в українській мові, що видається на їх теренах діяльности. б/ Покликати до життя шкільні та гімназійні хори для чого Шкільна Кураторія мусить заплянувати і добитись півштатних одиниць для керівників - диригентів. в/Організувати по можливості читальні для молоді разом з організацією СУМ і відповідно обладнати її. г/ Організувати семінари для батьків з метою прищеплення їм ідей - відокремити по можливості дітей від шкідливої таборової атмосфери.

В кожному таборі серед громадян час від часу чуємо поодинокі, а іноді й голоси цілих груп відносно характеру шкіл потрібних в таборах і яка в цих школах мусить бути організація й плян. Так одні за фахові школи, другі за гімназії, реальні й гуманістичні. Безумовно, ці питання є актуальні для нас як української еміграції взагалі, так і для громади табору. Одно можемо сказати, що в таборі бажано було б мати різні типи шкіл з технічними включно, але тоді, коли для цього а особливо для технічної школи є відповідна навчально-матеріяльна база. Зрештою, кожний тип школи має свої позитивні й негативні боки, який тип школи необхідно вибрати як виховавчий заклад в таборі, залежить від багатьох конкретних умов. Сучасний момент, коли громада в таборі і особливо молоде покоління з кожним місяцем кількісно зменшується, прийде час, коли в англійській зоні залишуться життєздатні і і зможуть існувати дві-три гімназії, така ж кількість а той менша технічних шкіл. Народня школа і різноманітні курси є більш тривалими в часі для табору а тому на ці виховавчі заклади в майбутньому мусить бути звернута увага. Одноразово, необхідно приділити належну увагу в даний момент школам для неграмотних і школам початкової освіти для дорослих.

2. Національне виховання.

Кожний народ і український в тому числі, турбується сам і удержує культуру своїми власними силами і якщо українська нація опинилась тепер в такому трагічному стані, то це залежить від багатьох причин. Не наше завдання і не час в цьому рефераті аналізувати всі ці причини цього стану, але вважаємо за потрібне на деякі з них звернути увагу. Це були -половинчастість, принципова слабкість, компромісовість, що її часто виявляли українці. Треба настирливою і впертою працею перероджувати душі членів нації і тоді вони /окремі індивіди/, що творять національну цілість будуть свідомо віддавати всі свої здібности, творчі сили і навіть життя щоб Україна стала державою.

Тому ми мусимо через всі доступні нам засоби

/школи, гімназії, курси, театр, преса, послідовно й настирливо проводити в роботі серед молоді й дорослих такі національно-етичні завдання: а/Наші школи, гімназії та всі загального та спеціяльного виховання заклади мусять бути складовою частиною всього українського національного руху. б/Кожний член громади передусім мусить бути українцем а потім фахівцем, професором, певцем, муляром і т.д. в/Національна єдність, солідарність, соціяльна справедливість це основа національної гордости українців. г/Життєвим джерелом нації є її воля - воля до консолідації, воля до єдности, воля до вищої духовности, воля до праці. ґ/ Зачіпляти широкі маси і захопити їх ідеалами й великими постатями минулого України та інших народів. Ці моменти мусять лягти в основу праці Культурно-осв. Референтури в ділянці національного виховання і від її праці та організації будуть залежати наслідки.

Національне виховання не може провадитись окремо від загального, фахового та релігійно-морального. Ним мусить бути просякнуте виховання в усіх виховавчих закладах і всі виховавчі засоби. Не забуваймо про те, що нація творить, може бути відтворене тільки її окремими членами і навпаки, національна цілість - це найкраща передумова для розвитку духових сил окремого її члена. Всі ми знаємо, що в єдності сила і що ми будемо сильні, коли підпорядкуємо свої справи інтересам народу, коли в нас не буде різних внутрішніх сварок і коли всі ми будемо прямувати до одної мети. Не той народ великий, що нараховує багато людей, а той, що кількісно може бути менший, але має за мету - служити своїй батьківщині, любити свій рідний край не на словах а на ділі.

Треба так робити, щоб кожний з нас і всі ми - громада, весь нарід був не тою лозою, що гнеться, а тим сильним дубом. Які конкретні кроки треба зробити, щоб покращати національне виховання в умовах табору:

1/В ділянці академій, присвяченим державним і національним святам.

а/Відділ Культури і Освіти УЦДК мусить своєчасно надсилати в культ. освітні референтури таборів матеріяли, відповідно розроблені з напрямними для референтів. б/Культурно-освітня референтура в порозумінні з СУВ і СУМ максимально мусить залучити відповідні сили в проведенні академії. в/Раз й назавжди треба створити громадську думку навколо пасивних членів громади і відповідно їх заплямувати, що осторонь стоять і займаються лише "критиканством" а не кропіткою працею. г/Покінчити з явищем спізнювання мас громади на академії, шляхом початку їх точно в призначені години і забороною вступу в залю де відбувається академія після призначеної години.

2/В ділянці театру - який мусить стати важливим фактором впливу на масу, збуджувати їх виховувати високі моральні й духові якості.

а/Репертуар театру мусить бути добре підібраний /домінуюче місце мусять зайняти трагедії а не комедії/. б/Найважливіші національні свята повинні мати відгомін в нашому театрі, як нагоду виявити нашу минуло велич так і силу власного державницького стремління.

3/В ділянці шкіл.

а/На лекціях підбирати відповідний літературний матеріял з виховними елементами, які формували б життєві ідеали молоді. б/При навчанні окрізь, де це потрібно, подавати гідні наслідування подробиці з життя великих синів України. в/ Навчання в усіх типах шкіл провадити в дусі єдиної української літературної мови/Академія Наук 1939 р. і Наукове т-во ім. Шевченка у Львові/. г/Заплянувати й реалізувати цикль лекцій спеціяльно для учнів і позашкільної молоді з основ українознавства. ґ/Пожвавити роботу шкіл українознавства в порозумінні з організацією СУМ і залучити до них найбільші контигентів слухачів.

4. В ділянці академій.

а/Добитись пляновості і своєчасності проведення академій. б/Підготовка мусить бути своєчасна з залученням найширших мас співучасників. в/Справа академій мусить бути справою всіх громадських організацій, які на основі попереднього порозуміння ведуть належну підготовку.

/Продовження на ст. 9./

II. КОНФЕРЕНЦІЯ

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ РЕФЕРЕНТІВ СУМ-у БРИТІЙСЬКОЇ ЗОНИ НІМЕЧЧИНИ.

В неділю дня 6 червня в таборі 25 у Галлендорфі відбулась II. Конференція культурно-освітніх референтів СУМ-у брит.зони Німеччини. В Конференції взяло участь 12 учасників з правом рішаючого голосу і 8 з правом дорадчого.

Конференцію відкрив Голова Краєвого Комітету СУМ-у проф. Вожаківський.

Від імени табору делегатів вітали Голова Таборової Ради - др.Мелешко та Культ.-осв.Референт табору - проф.Діхтяренко.

Після зачитання привітань, які наспіли від деяких осередків СУМ-у і Краєвої Управи СЧС та покликання секретаря Президії приступлено до ділової частини Конференції.

Реферат під заг."Нарід національно не свідомий, політично непідготований ніколи не зросте військово а тимбільше державно" прочитав Культ.-осв.Реф.Краєвого Комітету СУМ-у проф.Клименко.

Після реферату відбулись дискусії в якій взяли участь крім активних учасників також і гості.

Дальше звітували референти поодиноких осередків. Майже кожний із звітодавців підкреслював необхідність співпраці між молодю і старшим громадянством, без чого майже неможливий успіх праці в ділянці виховання молоді. На жаль ще й сьогодні ця співпраця не є якслід наладнана. В деяких наших таборах, де засіли при кермі ворожі нашій справі люди, - всякий прояв національно-освідомлюючої роботи натрапляє на великі труднощі. Однак наперекір цим перешкодам СУМ проводить інтенсивну працю над вихованням своїх членських кадрів а діяльність організації переходить нераз свої межі і вторгає в загально-громадське життя. Нераз СУМ була ініціятором поважних дій нашого громадянства в пропаганді нашої визвольної справи перед чужим світом. Напр., великі маніфестації в пам'ять жертв голоду в Україні 1933 р., які відбулись у Ганновері, Зеедорфі, Фалінгбостелі були заініційовані нашою молодю з під сумівського стягу. По самих же осередках працюють чи працювали українознавчі курси та курси різних напрямків, хори, драматичні гуртки, бібліотеки. Все це реальні факти, які зуміла витворити творча ініціятива нашої свідомої молоді. Гірше стоїть справа з фізичним вихованням. Ніде правди діти - модоль дуже мало активізується в спортовій ділянці. Майже кожний із звітуючих референтів підчеркував браки доброго зв'язку між Краєвим Комітетом і осередками та відсутність контролі над роботою осередків. В заключенні звітів промовив Голова Краєвого Комітету проф.Вожаківський. В своїй промові він подав конкретні напрямні в праці над вихованням молоді. Особливу увагу він звернув питанню організації преси для молоді і справі організації сумівського юнацтва.

Черговою точкою була доповідь на тему: "Релігійно-моральне виховання молоді" яку виголосив о.протоієрей Юрій Татомир, настоятель місцевої УАПЦ. В своїй змістовній доповіді шановний пролегент висвітлив методи ворогів в поборюванні таких основних чинників у вихованні людини як родина, церква, нація. Дальше він підкреслив значіння церкви, як невичерпного джерела в моральному вихованні людини.

Після закінчення доповіді промовив тепло до зібраних парох Укр.Греко-Катол.Церкви о.декан Осип Каменецький. Свою коротку, але змістовну промову присвятив він питанню виховання молоді.

В рефераті "Культ.-освітня праця СУМ-у" проф.Клименко подав основні напрямні культурно-освітньої праці СУМ-у.

Покликано Резолюційну Комісію в складі п. п. Почаря, Данилишина і Ємця для опрацювання резолюції, яку й згодом прийнято після маленьких поправок. Постановлено рівнож видавати сумівський часопис.

Вже добре стемнилось на дворі, як Конференція закінчила свою працю. Перемучені але бадьорі делегати розходились по призначених кватирях, щоб на другий день виїхати по своїх таборах, які ждуть посиленої і корисної праці. А.Д.

СПРАВИ СКИТАЛЬЦІВ

ІМІГРАЦІЯ ДО КАНАДИ.

Український часопис Канади "Новий Шлях" повідомляє, що В.Г.Т у к, ген.секретар ІРО заявив, що Канада прийме тисячу родин, що перебувають у таборах у Німеччині, Австрії та Італії. Вони будуть поселені на фармах. До цього часу Канада прийняла коло 15 тисяч скитальців.

Секретарія ІРО підкреслює, що як і надальше країни будуть брати скитальців як досі, - міліон скитальців не буде мати пристановища ще яких чотири роки.

АРГЕНТИНСЬКИЙ УРЯД ВИЗНАВ УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНІСТЬ.

Український часопис "Наш Клич" що виходить в Аргентині повідомляє, що міністерство внутрішніх справ вирішило, що на документах ідентичности всім українцям буде визначатися національність українська, а не, як досі, - за місцем народження та колишньої державної приналежности / російська, польська, румунська і т.д./. Цей крок аргентинських урядових чинників треба завдячувати наполегливій праці Укр.Допомогового Комітету Аргентини, який здобув собі в урядових чинників великий авторитет.

ДВІСТІ ТИСЯЧ ДП БУДУТЬ ДОПУЩЕНІ ДО США

ВАШІНГТОН(Зена-ІНС). - В четвер 27 травня американський сенат більшістю 40 проти 33 голосів схвалив постанову, на підставі якої протягом двох років квота ДП, які мають бути допущені до США, буде підвищена із 100 на 200 тисяч осіб.

КОШТИ ПРОЖИТКУ В АРГЕНТИНІ.

Жунал "Громада" що виходить у Франції подає на підставі листів наших людей важніші ціни коштів прожитку (в пезах, за кілограм):

хліб	0,60
мука	0,30
волове м'ясо	1,50
вуджене свин. М'ясо	5
шинка	10
смалець	2
масло	2,50
молоко	0,30
цукор	0,50

Пансіон (харч і мешкання місячно 200 пезо.

Одяг дорогий - напр. мужеська сорочка 35 п. а жіноче білля 30 пезо.

Некваліфікований робітник може заробити денно 10-12 пезо.

БРАЗИЛІЯ ВІЗЬМЕ 6000 СКИТАЛЬЦІВ.

Як повідомляє Український Допомоговий Комітет в Бразилії, Бразилія вже виконала 5 000 квоту поселення европейських скитальців. Тепер уряд ухвалив ще взяти 6000 скитальців з Европи.

До Бразилії можуть їхати індустріяльні робітники: автомеханіки, слюсарі, столярі, теслярі, муоярі, а також техніки молочарства. Індустріяльні інженери можуть працювати в своїй галузі тільки як висококваліфіковані робітники. Перешкодою використання їх за фахом є незнання мови. Приймається також рільників.

/"Укр.Слово" ч.30./

35 000 ЧУЖИНЦІВ БУДУТЬ ПРИЙНЯТІ ДО АМЕРИКАНСЬКОГО ВІЙСЬКА.

"ЗКДВЕСТФУНК" повідомив дн. 9 травня, що американський сенат схвалив законопроєкт про набір до американського війська 35 тис. чужинців.

Через п'ять років служби в американській армії чужинець може набути право американського громадянства.

ПОМЕР ЕПИСКОП ВАСИЛЬ ТАКАЧ

Український часопис Канади "Нов.Шлях" в числі 41 за 22 травня повідомляє, що дня 13 травня ц.р. помер епископ греко-католицької пітсбурзької дієцезії Високопреосвященний Василь Такач. Покійний прожив 69 років.

Народився покійний у Карпатській Україні.

Його місце зайняв Високопреосвященний Данило Іванцьо, що від 1946 р. був його помішником.

ПІДПИСАННЯ СТАТУТУ НАРАДИ.

Дня 10 червня 1949 вісім укр. політ. партій і організацій підписали статуту УНРади.

Вістки з Рідних Земель.

КОЛЕКТИВІЗАЦІЯ ЗАКАРПАТТЯ

Колективізація Закарпаття йде в повній парі вперед. В 1946р. було всього на Закарпатті 2 колгоспи, тепер число їх зросло до 28. Вони повстали за рахунок 1 330 господарств. Совєтська преса хвалиться про великий поступ колгоспів. Збільшено тваринний і механічний інвентар.

ЗАСАДЖУЮТЬ ЛІСОСМУГИ.

Агенція Ройтер повідомляє, що совітська влада задумує садити лісосмуги для охорони піль. Для цього призначається 6мл. акрів степу.

ЧУТКИ ПРО СМЕРТЬ ЕПИСК. КОЦИЛОВСЬКОГО.

"Новий Шлях" подає вістку на підставі звідомлень канадійських католицьких часописів, що в київській тюрмі помер перемиський греко-католицький епископ Йосафат Коциловський. Недавно мав він операцію вискової кости. Вістка ця є правдоподібна, але не стверджена.

ГРАБІЖ УКРАЇНИ.

МОСКВА.- Згідно з новим сов.бюджетом, видатків по цілім Союзі в сумі 388,040,597000 рублів на Україну припадає всього лише 15 443 354 000 рублів - значить 4 %.

(Виходить, що найбагатша колонія московського імперіялізму Україна, що постачає совітській імперії хліб, руду й вугілля, на 1948 рік дістане лише 1/25 частину сум передбачених на видатки по цілім Совєтськім Союзі, хоч Україна творить одну п'яту часть населення Совітів.

По справедливості після числа населення Україні належалось би не 15 443 354 000 прибіду, а 77 608 120 000 рублів. А після багатства і податків Україні цю пайку треба б це підвищити до 100 або й більше біліонів.

"Новий Шлях".

ЗАСУДИЛИ ЧЛЕНА УПА.

Часопис "Українець у Франції" подає вістку за варшавською пресою, що в селі Стремінь, повіт Колобжег, арештовано члена УПА Петра Мельникевича і поставлено під суд. Він в роках 1945-46 мав належити до УПА. В році 1947 він виїхав на Поморя. Суд засудив його на 5 років тюрми.

ЗРУЙНОВАННЯ МОНАСТИРЯ В ГОШОВІ.

"Інформація Прасова подає, що большевики зруйнували монастир об. Василіянів в Гошові/Станиславівщина/. Отців Василіян вивезено в глуб Росії.

З КОСОВА.

"Інформація Прасова" подає, що в Косові в закладах д-ра Шарнавського відкрито санаторію для учнів фабричних шкіл Дніпропетровського, Сталінського і львівського районів.

УКРАЇНСЬКА ТРАГЕДІЯ

/УПС/- Під таким наголовком містить австрійська газета "Дер Фольксботе" ч.15 - за 8.4.48. таку замітку:

"Як випливає з совєтських повідомлень, уніятська католицька церква в Україні перестала формально з днем 1.1.1948.р. існувати. В Україні вже більше немає права на законне існування українська церква, тільки російсько-ортодоксальна, державна церква. Поза цим коротким повідомленням криється одна з найбільших трагедій в історії новітньої церкви. В Україні було 5 млн. католиків. Після другої світової війни совєти арештували і депортували всіх католицьких єпископів; велику частину священства заслано в концентраційні табори, а потім пограбовано їхні церкви і вкінці їх привласнено. Відомо, що останній український епископ Ромжа в Ужгороді/Карпатська Україна/ був замордований, так отже останки католицизму в Україні було усунуто і ортодоксальна совєтська церква при допомозі большевицького поліційного апарату вдобула виключне право на існування в цілій Україні.

У Львові столярські заклади одержали замовлення на меблі для сов.респ. Монголії. /"І.П."/

ОРГАНІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОЇ ПРАЦІ В ТАБОРАХ/Прод. з ст. 5./

8. Релігійно-моральне виховання.

Людина живе, бо призначена жити, але не одним хлібом і матеріяльним зиском буде вона живою, а насамперед духовими ідеалами вищої правди, добра і гуманности, як вищої духової вартости.

Духове життя людини втілюється в її моральні принципи, в її добру волю, що веде її до добрих чинів, а не до себелюбства та егоїзму. Високий характер об'єднує внутрішнє й зовнішнє людини і творить духовість окремого індивіда, духовість нації. Головним в духовім вихованні людини є вироблення характеру. Людину ми найбільше цінимо не за її формальні знання а за її характер - він найбільше важить в зносинах людей між собою, він дає змогу людині осягнути найвищі моральні блага. Прикметами його є стаєчність, певне вольове рішення, підлеглість моральним принципам, духова пляхетність, дружність, активність, вірність ідеалам, посвята, дисципліна й послух.

На розвиток характеру окремого члена громади впливає - фізичний стан його/ на жаль в нас ця ділянка майже зовсім занедбана/ та естетичне виховання. Взагалі ж моральне виховання, як і загально, спеціяльне та національне не може провадитись якось окремо; ним має бути пройнято все навчання в різних виховавчих закладах, так і позашкільне виховання.

Серед осередків позашкільного виховання - театр, бібліотеки, курси найважливіше місце займає церква. Церква - осередок духового життя української нації. Провідну ролю церкви в релігійно-моральному вихованні ми тут не розглядаємо, бо це є завдання іншого пролегента, який розгляне це питання в окремому рефераті.

IV. Організація Культ.-осв. Референтури

Яка б система громадського самоврядування не була прийнята, Культ.-осв. Референтура є одна з найвідповідальніших референтур. Її очолює Культ.-осв. Референт, який має замісника і двох-трьох технічних працівників. При Культурно-освітній Референтурі в таборі мусять бути: 1. Таборова бібліотека, 2. Редакційна Колегія, 3. Культурно-освітня Колегія, складена з керівників усіх виховавчих закладів і пан-отців обох наших церков. Головою цієї Колегії є Культ.-осв. Референт. 4. Еміграційна Комісія.

З Культ.-осв. Референтурою табору координується праця всіх громадських організацій, які існують на терені табору. Для успішности праці Культ. осв. Референтура плянує її на кожний квартал року. Плян затверджується Культ.-осв. Колегією і пізніше Управою табору. По закінченні кварталу робить звіт за проведену працю на засіданні таборової Ради. Плян праці мусить бути побудований так, щоб передбачив: а/Всі національні й державні свята. б/Найважливіші релігійні свята; в/свята молоді, г/свята для дошкільних дітей, ґ/методичні конференції викладовців різних типів шкіл, д/ реферати й лекції повинні бути два рази на місяць, е/шкільні академії та імпрези, засідання Культурно-осв. Колегії, Редакційної Колегії і т.д.

V. Сучасні наші потреби в ділянці культ.-осв. роботи.

Підсумовуючи все вищенаведене, на нашу думку потребами сьогоднішнього дня в ділянці культ.-осв. праці є: необхідно посилити масову культурно-освітню роботу серед молодного й старшого покоління в громаді шляхом старанно підібраних і актуальних лекцій та рефератів проведених в популярній формі; 2. Піднести релігійно-моральне виховання: а/тактовно залучити широкі маси молоді в відвідуваннях церков, б/добитись повної співпраці між вчителями та священниками в напрямі прищеплення основ релігії та моралі, в/Вчителів, що свідомо чи несвідомо дають разючі приклади релігійно-морального згіршення "подякувати за таку педагогічну" працю; 3. Добитись повної координації в роботі Культ.-осв. Референтури і всіх громадських організацій існуючих на терені табору.

/Докінч. на ст. 12./

З українського життя.

З'ЇЗД УКРАЇНЦІВ У ШВЕЦІЇ.

У столиці Швеції Стокгольмі відбулися Загальні Збори Укр. Громади у Швеції та одночасно перший з'їзд українців, що живуть у цій державі. У з'їзді взяло участь 31 членів Укр. Громади.

Підчас відкриття зборів присутні вшанували повстанням з місць і хвилиною мовчанкою впавших героїв УПА.

Збори вибрали нову управу на чолі з Валеріяном Федорчуком. В склад Рев. Комісії м.ін. ввійшов редактор Богдан Кенржинський.

Ухвалено створити секцію політв'язнів та нав'язати контакт з організаціями балтійських біженців.

УСТАНОВЧИЙ З'ЇЗД СПІЛКИ УКР.МОЛОДІ В БЕЛЬГІЇ

28 березня 1948 р. в найбільшому українському осередку Бельгії - Льєжі, відбувся Установчий Зїзд СУМ-у в Бельгії, на який приїхали біля 200 представників з різних українських осередків Бельгії.

З'їзд розпочався в год.11 ранку торжественною співною Службою Божою. По Богослуженні відбулося посвячення прапору, і всі присутні в церкві зложили присягу.

Після прочитання, пародискусування і прийняття статуту, вибрали Крайові органи СУМ-у. До складу Краєвого Комітету ввійшли:

Інж.Мацьків Володимир - голова, Вишнівський Іван - містоголова, Шухевич Юрій - секретар, Буній Олександер - касієр, Гарасимович Роман - орг. реф., Ткачук Степан - культурно-осв.реф., Марків О. - заст.культ.- осв.референта, інж.Цимбала - спорт.реф. Заступники членів Краєвого Комітету: пані Химчак і п. Вєляж. Контр. Комісія: Янковський З., Учинський Б., Содук Я. Суд: Попович В., Сташків Н. і Романів Д.

/"Громада"/

ПИСЬМЕННИК ВАСИЛЬ СОФРОНІВ-ЛЕВИЦЬКИЙ В КАНАДІ.

До Торонта в Канаді прибув український письменник Василь Софронів-Левицький. Управа МУР-у уповноважила його берегти права українських письменників у Канаді й США.

ЗАКРИТО УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У ПРАЗІ.

Дня 26 березня ц.р. адміністративна влада в Празі наклала заборону на все майно Українського Музею, а дня 30 березня розв'язала товариство "Музей Визвольної Боротьби України".

ВЕЛИКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО

День 9 травня був знаменним у таборі Гайденав. У цей день з великим піднесенням табір відзначив 300-ліття початку визвольного походу гетьмана Богдана Хмельницького в1648 році.

О 9 год.ранку на таборовому майдані струнними лавами вишиковуються учні гімназії й народньої школи, Пласт, СУМ,СГД, Комбатант й інші організації табору. Лунає команда "Струнко!", виступає трійка пластунів-в урочистій тиші поволі переможно підноситься Укр.Національний Прапор.

Прибувають гості з інших таборів. Приїздить вщерть переповнений автобус з табору ім.Лисенка в Ганновері. Приїхав Голова УЦДК проф.Г.Яловий. Ще з вечора прибуло багато гостей з різних таборів.

Всі прямують до церкви, де правиться величня митрополича Служба Божа.

О год. 1 по обіді всі організації табору знову струнними лавами чотирокутником стоять на таборовому майдані. Лунає церковний передзвін. Повільно, величаво з мелодійним співом православного хору іде від церкви хресний похід. За церковними хоругвами, в супроводі духівництва поважно виступає Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви Високопреосвященнійший Полікарп. Святково прибране населення табору виповнює майдан.

Правиться молебень. Опісля виступає командант табору п.Р. Гусар, - в короткому слові він яскраво відзначає значіння для України бойового і державного чину Великого Гетьмана. Він і на майбутнє, - каже прологент, - є дороговказом для українського народу

"Оживуть Гетьмани
в золотім кунані!

Прокинеться воля..." громовим голосом виголошує п.Р.Гусар.

Команда "Струнко!". Пан Комендант урочисто зачитує постанову Таборової Ради про те, що таборові привласнюється ім'я " Український табір імени Гетьмана Богдана Хмельницького".

...Виголошується "Вічна пам'ять всім померлим гетьманам і "Многа літа" українському народові й керівникам його.

Вечером в театральній салі табору відбулась святочна академія.

На сцені серед квітів портрет Гетьмана Богдана, роботи маляра Гаврикова з написом "1648-1948", а над ним великий герб Соборної України. В залі - оздоблений рушниками й квітами портрет Гетьмана Павла з написом "1918-1948".

В салі вщерть повно народу. З належною увагою слухають змістовний, барвистий, глибоко виложений реферат п.С.Кокота, в якому він висвітлює державно-історичне значення чину Гетьмана Богдана.

Гімназійний хор у супроводі гімназійної оркестри майстерно виконує пісні "Гей не дивуйте добрії люди", "Ой на горі", "Од синього Дону до сивих Карпат".

З деклямаціями виступають пп. Чопенко і Добрянський.

Квартет ім.М. Лисенка з великим підйомом художньо виконує пісню про Нечая, "Ой літа Орел" і "Марш боротьби".

Хор і вся заля співає "Ще не вмерла Україна" й цим закінчується свято, залишаючи глибокий незгладимий слід у серцях всіх присутніх.

З ТАБОРОВОЇ ХРОНІКИ

15.5. - 15.6.48.

ДНЯ 13.5. група родин в числі 18 осіб виїхала до переходового табору в Фалінгбостель, щоб звідтам згодом переїхати до Австралії.

ДНЯ 20.5. прибуло до нашого табору 144 особи з Бадгорн, наслідком розв'язання там українського табору.

ДНЯ 26.5. відбулось чергове засідання таборової Ради.

ДНЯ 27.5. відбулись Загальні Інформаційні Збори мешканців табору.

Свято Івана Франка.

Дня 28 травня наш табор урочисто відзначив пам'ять великого українського Поета, письменника і громадського діяча Івана ФРАНКА.

Рано в місцевій гімназії відбулись урочисті академії. Учні - розділено по клясах на дві групи. Реферати виголосили викладовці гімназії пп. д-р.Фотій Мелешко і проф. Юрій Ягодський.

Вечером в салі театру відбувся святочний реферат для мешканців табору, що його виголосив проф. Юрій Ягодський.

Спільним відспіванням Укр. Національного Гимну закінчено свято.

- - -

В ПАМ'ЯТЬ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ І ПОЛК. ЕВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ.

Дня 30 травня урочисто вшановано пам'ять Головного Отамана Симона Петлюри і полковника Евгена Коновальця.

Вечером в салі таборового театру відбулась урочиста академія.

На прибраній сцені гордо виднів Золотий тризуб а по його боках портрети Симона Петлюри і Евгена Коновальця. Почесну сторожу несли пластуни.

Святочний реферат виголосив Культурно-освітній Референт Краєвого Комітету СУМ-у і голова КО СУМ-у нашого табору проф. Клименко.

Національним Гимном закінчено академію.

- - -

ДНЯ 6.6. в нашому таборі відбулась Друга Конференція культ.- осв. референтів СУМ- у британської зони Німеччини.

ДНЯ 8.6. відбувся в таборі "Вечір рідного краю". В програмі вечера виступив з читанням своїх творів поет Михайло Сидник.

Докінчення на ст. 12.

З таборової Хроніки.

Докінч. з ст. 11.

ДНЯ 10-11/6. відбувся в нашому таборі З'їзд Культурно-освітніх Референтів українських таборів британської зони Німеччини.

ДНЯ 11 червня виступила в нашому таборі міжнаціональна група варіте з Любеку.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ІМКА-ІВКА

ДНЯ 10 червня ц.р. в театральній салі табору відбулись загальні збори мешканців табору з метою утворення на терені нашого табору осередка ІМКА-ІВКА. Збори відкрив Комендант табору п. І.Коромець.

Перед приступленням до головної точки зборів, представник УЦДК інж. Шевченко подав конкретні дані відносно переселення в інші країни.

Доповідь про значіння ІМКИ, її повстання та її великі заслуги в харитативній ділянці виголосив Голова Зональної Управи ІМКА - інж. Ржевський.

Дальше промовляли до присутніх таборян Орг. Референт ІМКА - проф. Барановський і Член УОДК на Нідерсахсен - мгр. Іллюк.

Обрано Підготовчий Комітет ІМКА в складі пп: проф. Мудрицький, мгр. Бачинський, Саляк Л., Козловський, Анна Вовчина,

ооо-Дооо

Організація культ.-осв. праці.

/Докінчення з ст. 5-я/

особливо СУМ; 4. Покращати оточення учнів, позашкільної молоді і старшого громадянства: а/ усунити розкладницький елемент з усіх виховавчих закладів і табору, б/ввести в народніх школах і гімназії самоуправи учнів, в/ заборонити молоді ходити в театр і кіно, що немають окремого дозволу - зазначеного в афішах, г/ добитись, щоб в таборовому театрі приймні один раз на місяць були спеціяльні вистави для молоді й дітей, ґ/запровадити практику проведення академій, рефератів, імпрез в стінах шкіл, є/ обов'язково влаштувати для шкільної молоді екскурсії, прогулянки, оглядини музеїв, виставок і т. д. е/ організувати самоосвітні гуртки в школах і для позашкільної молоді, і/ навчання в школах провадити в дусі єдиної української літературної мови; 5. Добитись тісної співпраці СУ Міністерства з керівництвом дитячого садку та Баварським Комітетом для повсякденної праці і її покращання; 6. Практикувати з'їзди учителів по відповідних типах шкіл для обміну досвідом праці; 7. Активізувати працю методичного центру при УЦДК; 8. Просити УЦДК та УОДК, щоб всі зарядження які стосуються Культ.-осв. Референтури і дотичить різних виховавчих закладів обов'язково проходили через Культурно-освітню Референтуру в таборі.

О.Діхтяренко.

ВИСТУП ПОЕТА МИХАЙЛА СИТНИКА.-

Вечером, дня 8 червня мешканці нашого табору мали змогу ще раз слухати виступ молодого популярного поета Михайла Ситника.

Виступ відбувся в приміщенні театру, а сам автор читаних творів назвав цей вечір - "Вечером рідного краю" і присвятив його подіям в Україні 1933 р. та невмирущої слави Української Повстанської Армії.

Ситник відомий у нас як поет. Його динамічна героїка висказувана в формі поезії збуджує велике захоплення в слухачів. Цим разом він несподівано свій виступ розпочав читанням прозаїчного твору - оповідання про голод в Україні 1933 р./ Заголовок оповідання на жаль не можемо подати /, що його слухачі прослухали з великим захопленням, народжуючи автора бурхливими оплесками.

Дальше пішли друковані й недруковані його поезії. Особливо велике піднесення в слухачів збудили його поетичні твори "Комбриг" і "Чорноморці".

Після закінчення виступив Голова таборової Ради др. Мелешко, який теплими словами дякував поетові за його виступ та побажав успіхів у його творчій літературній праці.

таборянин.

З'ЇЗД КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ РЕФЕРЕНТІВ УКРАЇНСЬКИХ ОСЕРЕДКІВ БРИТ.ЗОНИ НІМЕЧЧИНИ У ГАЛЛЕНДОРФІ ДН.10-11/6.Ц.Р.

З великим зацікавленням українці табору в Галендорфі читали в газеті "Українське Слово" за 6 червня статтю проф. Григорія Ялового під заголовком "На передодні з'їзду культурно-освітніх референтів британської зони". Керівники таборових установ і інституцій в цій статті, як у дзеркалі побачили себе, а для рядових таборян найцікавішим в статті було те, де написано, що 10 червня з'їзд має відбутись у Галендорфі; всі ж загалом були горді того, що український табір у Галендорфі обраний місцем для праці, почесної праці людей, яких проф. Білецький уже на з'їзді назвав так: "Культурно-освітній Референт - це сторож моральних цінностей українського народу, це око морального виховання молоді. Де він є на своєму місці, там будується церква, школа, театр і т.ін." Український табор у Галендорфі якраз і підходить до такої праці, бо ві своїм укладом життя, непорушно зберігає Христову віру, свої віковічні національні традиції, набуту віками національну культуру, свою національну честь і уміння працювати.

На 10 червня припало й свято - Вознесення Господнє. Ранком лунають дзвони в церквах, кличуть своїх дітей-християн до Служби Божої. Приїжджі делегати з'їзду та представники центральних українських установ і об'єднань також крокують до церков за своїм віровизнанням: греко-католики до своєї церкви, а православні - до УАПЦ. По закінченні Служби Божої приїжджі обмінюються враженнями про зовнішній та особливо про внутрішній стан церков. Розпитують як, коли, на які кошти таборяни побудували та обладнали ці прекрасні Храми Божі. У всіх задоволені, радісні обличчя. А таборяни відповідаючи на всі запитання приїжджих, з гордістю підкреслюють, що ці дві церкви - це рідні сестри Христової Віри, які глибоко шанують одна одну та дають приклади єдности, релігійно-моральної етики, національної свідомости та братерства між українцями табору обох віровизнань. Провожаючи прибулих очима, таборяни довідуються від "компетентних осіб" хто ці приїжджі. "Компетентні особи" пояснюють зацікавленим:

"Ота пані з сумкою через плечі - то представниця Укр. Допомогового Фонду Канади пані Анна Храплива, ото - голова убілена сивиною, то проф. др. Білецький - Керівник Відділу Культури і Освіти ЦПУЕ, а оцей пан в чорному убранні, то проф. Яловий - Голова УЦДК, а ото в металевих окулярах, то інж. Шевченко - Керівник Відділу Культури і Освіти УЦДК, а оцей сивий пан з маленькими підстриженими вусами то др. Білик - Заступник Голови УЦДК, а ото самий вищий між ними, то проф. Вожаківський - Голова Краєвого Комітету СУМ-у британської зони. Так "компетентні особи" довго пояснювали зацікавленим мешканцям табору, доки приїжджі не заховались за ріг одного з бараків.

По обіді З'їзд приступив до своєї безпосередньо праці. Після процедур організаційного порядку, З'їзд заслухав привітання та сердечні побажання приїжджих представників та представників місцевої самоуправи табору, організацій та установ. На З'їзді був присутній представник Гол. Квартири ІРО. Спеціяльно прибув вітати учасників З'їзду заступник команданта ДПАКС-у мр. Вілкенсон. З'їзд після обміну думок, прийняв такий порядок своєї праці:

1). Винайти заходи до пожвавлення культурно-освітньої праці серед нашої еміграції (Реферат "Організація Культ.-освітньої праці в таборах" читає проф. О. Діхтяренко, - див. ст. 8-га - прим. Ред/. 2). Організація пропаганди української справи серед чужинців (читає ред. С. Кокот). 3. Збереження на належній висоті морального рівня українців на еміграції (читає о. др. Ф. Побігушко).

Глибоко аналізуючи культурно-освітню роботу в її повному об'ємі, реферати намічають і конкретні заходи поліпшення її. Всі делегати прийняли участь в обговоренні рефератів. Додавати до них майже не було чого, кожний тільки говорив, як він буде виконувати працю в себе на місці, в таборі.

Після рефератів, на другий день З'їзду прийнято певні рішення, які

зобов'язують як УПДК такі культ.- осв.референтів. Між іншим, постановлено створити при УПДК і УОДК-ах Лекторські бюра.

Головуючий на з'їзді інж. Шевченко, закриваючи З'їзд висловив надію, що зерно, яке було посуджене серед учасників З'їзду, дасть гарний врожай на місці, в таборах, коли учасники З'їзду в першу чергу активізують себе, а потім вже всі наявні культурн -освітні сили в таборах. Що буде відновлена робота тоді, коли всі будуть пам'ятати настановлення, яке дав тут на З'їзді першого дня в своїй промові проф. Г.Яловий: " Не всі їдемо завтра! Це гасло обов'язує нас до праці. Ми мусимо констатувати, що темпи нашої праці зменшились і зменшились тому, що більшу частину наших людей опанувала думка, що ось, не сьогодні-завтра їдемо за "Океан" або будь куди і всяка праця непотрібна. Це є хибна думка, бо багато з нас ще довгий час перебуватиме тут в таборах. Ось тому ця конференція є не випадкова. На конференції ми повинні заявити, що ми зробили на місцях і тут же намітити, що маємо робити далі і як робити. Ми спроможні працювати краще ніж працюємо, а від цього й жити краще ніж живемо".

"Праця нашого З'їзду виходила із настанов проф. Ялового, а тому я ще раз покладаю надії на всіх вас присутніх, що культурно - освітня праця в таборах буде відновлена, бо цього ті вуче вимагає наше життя", - такими словами інж. Шевченко закінчив роботу З'їзду. Ю.ЯГОДСЬКИЙ

ПЕРШИЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ НА ЧУЖИНІ.

З ініціятиви Центрального Представництва Української Еміграції в порозумінні з Санітарно-Харитативною Службою та на підставі взаємного бажання двох, дотепер існуючих, інвалідських організацій - Союзу Укр. Інвалідів та Секції Укр. Інвалідів при Союзі Укр. Ветеранів, скликано в днях 9-10 червня ц.р. в Новому Ульмі/америк. зона Нім./ Перший З'їзд Українських Інвалідів на Еміграції. На З'їзд прибули делегати від вищеназваних двох дотеперішніх інвалідських організацій. Сюди прибули делегати від інвалідів 3-ох укр. таборів брит. зони, а саме з Галендорфу, Геттінгену і Гайденау. Всіх делегатів з правом рішаючого голосу було 41 особа та гостей біля 12 осіб, яким залишено право дорадчого голосу. В числі запрошених були представники від ЦПУЕ, СХС, СУВ, редакцій українських часописів " Неділя", "Українські Вісті", письменники, кореспонденти та інші. На З'їзд не явились представники від "Часу" і "Української трибуни", хоч їх редакції були це своєчасно повідомлені.

З'їзд почав свою працю дня 9 червня о год. 10,30 ранку. З'їзд відкрив представник Організаційного В-лу ЦПУЕ. Складаючи побажання присутнім делегатам і гостям З'їзду, представник ЦПУЕ вказав м.ін. на необхідність існування одної інвалідської організації, яка б несла моральну та матеріяльну опіку всім інвалідам української національности, бо дальша доля для цієї категорії людей на еміграції поза межі Німеччини покищо майже безвиглядна, а тому ЦПУЕ з повним задоволенням вітає ідею об'єднання цих двох інвалідських організацій. ЦПУЕ приобіцює допомагати всіма можливими засобами об'єднаній одній організації інвалідів.

Обрано Мандатну Комісію в складі: інж. Ліщинський, полк. Татарський та майор Мелівець.

Дальше обрано Президію З'їзду, в склад якої ввійшли: ген. Садовський - голова, інж. Ліщинський - міст.гол, та п. Зюбенко.

Генерал Садовський як бувший організатор і голова організації Союзу Укр. Інвалідів, що існувала в межах польської держави, пригадав, якими великими досягненнями, опінією та привілеями користувались українські інваліди в Польщі, дякуючи своїй організованій поведінці.

Далі було прочитано привітання З'їздові, які поступили в письмовій формі на руки Президії, а саме: від Президента УНР п. Андрія Лівицького, ЦПУЕ, генерала В. Петрова.

Усно вітали З'їзд ген. Смовський від Головної Управи СУВ, предст. "Укр. Вістей" п. проф. Маляр, інж. Ліщинський, як Муж Довіря Союзу Українських Інвалідів у Берхтесґаден, полк. Романенко, представник - від часопису "Неділя", полк. Єфтимович, як дотеочасний голова Союзу

українських Інвалідів на Баварію та інші. З черги пор. Марчук - містоголова доцепер існуючого Союзу Укр. Інвалідів на Баварію подав досить цікаву й обширну інформацію про стан праці Союзу та труднощі, які ставали на шляху в перших кроках цієї організації.

Обрано Статутову Комісію з чотирьох осіб. Одноразово приступлено до обрання Резолюційної Комісії.

В міжчасі з опізненням прибув представник СХС ред. Конрад, який зложив побажання З'їздові від Головної Управи СХС та подав короткий звіт з діяльности референта для допомоги інвалідам при СХС.

На підставі заслуховання різних внесків, побажань та предложень Резолюційна Комісія виготовила резолюції і на цьому було закінчено працю першого дня З'їзду.

Другого дня, тобто 10 червня З'їзд почався о год. 9 рано. Прочитано статут та зроблено поправки. Резолюційна Комісія відчитала виготовлені резолюції, які Зїзд апробував з відповідними поправками. Таким чином прийшло до обрання керівних органів єдиної, сконсолідованої інвалідської організації, назва якої звучить "Союз Українських Інвалідів на чужині". В склад Управи було обрано: Масура, Масловець, Хоменко, Калита, Ліщинський, Денисенко, Ефимович, Зіневич, Реврик, Сушко, Мартинець та Олійник. Обрано Головну Контрольну Комісію в складі, якої ввійшли: ген. Садовський, Чимбрило, Цибенко, ген. Смовський, Евтушенко. Головний Товариський Суд в складі: ген. Палій-Неїло, Білецький, Труненко, Лозовий та Майструк.

Подаючи загальну характеристику , особливо треба відзначити дуже вмілий та правильний такт проводженням З'їзду Головою Президії ген. Садовським, якому належить велика шана й признання. Збори відбувались під аспектом щирого взаємодовіря і толеранції. Між делегатами й гостями панувала радість. Ідея вояцької чести українського вояка, підстаршини, молодшого та старшого штабового й високого старшини огорнула їх серця. Скрізь на обличчях присутніх можна було запримітити почування щирости, радости, взаємодовіря. Ці прикмети скріпляли ще міцніше інвалідська доля, що її спільно переживає кожний інвалід на чужині. З'їзд закінчився відспіванням Українського Національного Гимну та трикратним "Слава Україні!"

Учасник З'їзду
Михайло Палцан.

КОРОТКІ ВІСТКИ З ТАБОРУ.

Почавши з дня 19.6. ц.р. в гімназії почались переводні іспити.

Письмові матуральні іспити закінчено.

Усні іспити розпочались дн. 28 червня.

* * *

В п'ятницю, дня 25 травня 8 мужчин /голови родин/ виїхали на працю до Бельгії.

* * *

В неділю дня 27.6. гостював в нашому таборі драматичний гурток з українського табору з Ґоденав. Він виставив комедію на 5 дій "Заколот".

СВЯТО ГЕРОЇВ В УКРАЇНСЬКОМУ ТАБОРІ У ГАЛЕНДОРФІ.

Дня 20 червня, на перший день Зелених Свят український табор 25 у Галендорфі гідно вшанував пам'ять наших героїв, які жертвували своє життя на вівтарі нації.

З приводу цього відбувся малий похід на цвинтар кацету, який лежить в лісі недалеко табору. Цей цвинтар впорядкували мешканці нашого табору ще в 1945 р. В самому центрі цвинтаря насипано символічну могилу й поставлено великий дубовий хрест. На могилі положено пропамятну таблицю з написом у англійській, українській і французькій мовах.

Вечером о год. 7. рушили процесії з наших церков малим походом в напрямку цвинтаря. Організовано з вінками і ЛЕ, СУМ, таборова Охорона, СУК, Пласт, Гімназія, Нар. школа. Дальше несено вінки від таборової Ради й Управи, обох наших парохій, ЛУПВ, СХС і т.п.

На цвинтарі, перед символічною могилою пан-отці Патомир і Каменецький відправили спільну панахиду. Співали обидва наші церковні хори.

Після панахиди виступив з промовою проф. Клименко.

Похідня табору і пластуни несли почесну сторожу.

В поході взяли участь крім організацій і установ також масово мешканці табору.

ТАБОРЯНИН.

Малий фейлетон.

СОН ВОЛОДАРЯ.

Після доброї вечері з "підливою", від якої за-макірилось в його "ге-ніяльній" голові, Йосиф І поцілував свою Розочку, що на добраніч йому сказала: "Ду, як від тебе смердить!" -"Чим?" запитав він. "Горілкою й гу-ном", - почув відповідь. І Розочка незадоволена, як увесь час від початку "омоложення" свого "улюбленого" мужа, з гримасою огиди відвернулась. - "Ну, ти, ішачка! Контрреволюцію розводиш"- гримнув вождь. - А що, може задавиш, як Ангеліну? "Ах стережись, а то Лазар тобі покаже де раки зимують, та й я тобі не Ангеліна, - огризнулась Роза.

- Ну, не гнівайся, Розочко, - змінив тон володар.

- Іди, йди, стара ганчірка! З тебе й так порох сиплеться.

Пішов похнюпившись, володар душ і тіл рабських.

Поминувши озброєного з ніг до голови хамуя, зайшов до своїх апартаментів. З невеликої, чорного дерева з позолотою шафочки дістав пляшку лікеру; налив повну чарку і вихилив до краплі. Вирячивши вирішкуваті очі, довго висапувався. Його вусата пика, і без того червона, - почервоніла ще дужче. Закурив люльку і виписуючи ногами замислуваті мислете, підійшов до ліжка під бальдагімом та, не роздягаючись, бухнув на нього.

За десять хвилин, хропів, як кнур. Люлька погасла, випала з слинявого рота і впала на підлогу.

І снилося йому, що він помер. Прилетіли "ангели", чорні з рогами та хвостами. Підхопили його "праведну" душу і кудись попупили.

"Куди це ви мене тягнете товариші? -запитав занепокоєно.

"До твого найстаршого, товаришу, - відповіли "ангели".

- До якого? Я ж найстарший! - з обуренням озвався вождь.

- А до того, кому ти все життя служив. До Сатани, - зареготали рогаті "ангели".

- То й мене будете підсмажувати? - занепокоївся Йосиф.

- Та ні! Не бійсь товаришу. За наказом товариша Сатани тебе за заслуги зараховано в штат. Будеш його першим помішником.

- Ну, то й добре, - зрадів Йосиф.

Прилетіли до пекла. Там була справжня кухня, але така велика, що коли б з'єднати усі земні кухні то й ще не було б такої. Кипіла робота. У великих казанах по троє, по п'ятеро а де в яких і по більш - сиділи грішники. Чорти, що обслуговували казани, як справжні кухарі, черпаками перемішували в [illegible] смолу, підливаючи свіжої, присолювали сіркою та приправляли ще чимось надзвичайно смердючим. Інші носили та підкидали до вогню під казанами дрова.

Чорти, що принесли душу земного володаря, поставили його прямо перед троном товариша Сатани.

- Нарешті дождався тебе, товаришу Йосиф,- привітав його сатана,- будеш мати в мене роботу. Мій старший помішник зрадив і втік до Америки. Так от, саме тебе мені потрібно. Ти добре виконував на землі всі мої завдання, гадаю, що й тут виправдаєш моє довіря. Призначаю тебе своїм старшим помішником. А, поки що ось цей чортик поведе тебе по пеклу. Ознайомся. Тут зустрінеш багато своїх друзів та ворогів.

- Дякую, товаришу Сатана, - відповів Йосип і чемно вклонився.

- Ходім, товаришу,- сіпнув його за полу чортик.

Пішли. З казанів виглядали грішники. Змучені, виснажені обличчя кривились з болю. Видно, що крім звичайних пекельних мук, вони отримували приділ не більше дідівського.

З одного казана визирало обличчя кретина. Це був Ленін. В одному з ним казані сидів Кіров.

Йосиф відвернувся і хотів прийти не поміченим. Але обидва мешканці казана загукали:

- Йоська! Ішах!

- Чого вам? - похмуро обізвався той.

- Ти, чортів син, інтригант прикляпий, як ти з своєю дурною головою зміг виперти на вождя большевиків, та ж дійшов до того, що уклонятеся тим царям, які переслідували мене та повісили мого брата, - озвавсь Ленін.

- А мене спровадив на той світ, бо боявся конкуренції, - гукнув Кіров, - ходи, ходи сюди, ми з тобою розрахуємось!.

- Ходім, - сказав чорненькі Йосип і побіг Чортик за ним.

В одному з казанів побачив Йосип Миколу II

а разом з ним Распутіна — А, товариші, і ви тут? От добре! — зрадів Йосиф

— А це ви, ваша імператорська величність! Вітаю! Шкода, що тут, крім смоли, немає іншого трунку, а то на радощах випили б, — привітав Микола.

— Йоська, друже! — крикнув Распутін.

— Ех, товаришу Микола, одна з нас була мета та ріжні м... але ти проти мене нічого не вартий. Знаєш, що моя "єдіна неділіма", проти моєї мало не вдвоє зросла.

Не знаю, що там після моєї смерти робиться, але за мене всі по струнці ходили, — оповідав Йосиф.

— Ех, друже, — озвався Распутін, — шкода, що нам не довелося попрацювати разом. Ото "ділов" би наробили.

— Так, так, — зітхнув Сталін.

В цей час у пеклі зчинилась якась метушня. Чимось стрівожені чорти та чортенята забігали по пеклу. Чортик, що супроваджував Йосипа спинив другого чортика і запитав: "Що сталось?

— Ґвалт! — закричав той, — в Совєтах переворот! Комуністів б'ють, ах піря сиплеться!

Десь по сусідству зчинилась бійка.

— Що там сталося? — перелякався Йосиф.

— Те, що й на землі: комуністів б'ють, — відповів хтось.

— Рятуйте!!! — заголосив Йосиф, репнув з ліжка на підлогу і..... прокинувся.

— Гей, хто там! Охорона! Сюди! — запередав на всю глотку.

В дверях з'явилось з десяток озброєних до зубів енкаведистів. О.Ч.

ПРАВА Й ОБОВ'ЯЗКИ ЧУЖИНЕЦЬКОГО РОБІТНИКА У В. БРИТАНІЇ.

Европейські добровільні робітники в В. Британії мають ті самі привілеї і тому саму відповідальність перед британськими законами, що й звичайний британський горожанин. Це значить, що їхній добробут запевнений правом, і коли вони нарушили б право, — були б піддані таким самим карам, як і британський горожанин.

Як чужинці, добровільні робітники не мають права голосу в парляментарних виборах, ані в виборах до місцевих урядів.

Закони встановляють для чужинців окремі обмеження. Головні з цих обмежень це: а) европейський добровільний робітник мусить реєструватися на поліції і протягом 48 годин зголошувати всяку неприсутність понад 14 днів в зголошеній місцевості свого перебування. Зміну місця перебування треба зголошувати на поліційній станиці так само в місцевості вибуття, як і прибуття. Як і всякий британський громадянин, чужинецький робітник має зголосити зміну своєї адреси в Уряді Прохарчування. б) Протягом 48 годин чужинецький робітник має зголосити на поліції кожну зміну в зарудненні, а разом з тим подати прізвище нового працедавця. Треба зголошувати теж всяку зміну в своєму стані: вінчання, розвід, смерть чоловіка чи дружини або дитини нижче 16 років життя. в) Добровільним робітникам не вільно змінювати працю без дозволу Міністерства Праці й Народньої Служби.

Міністерство Внутрішніх Справ має право видавати розпорядження про виїзд чужинця за межі держави. Однією з умов перебування добровільних робітників в Великій Британії є те, що вони будуть додержуватись всіх тих умов, на яких сюди прибули.

Поза тим, добровільні робітники мають право користуватись всіма привілеями, як і британські громадяни: суспільної і медичної послуг, встановлених державою, користати з волі віровизнання, висловлювання своїх поглядів, читання всякого друкованого слова, слухання радіопередач, вступу до професійних спілок. Немає ніяких обмежень в одружуванні британських горожан з чужинцями. Діти, що народяться в цій країні, набувають британські горожанські права.

В Великій Британії не надається британського горожанства нерозважно нікому, хто не докаже, що він здібний стати добрим горожанином. На те, щоб стати натуралізованим британським горожанином, треба найперше прожити 5 років у З'єдиненім Королівстві, треба мати бездоганний характер, добре знати англійську мову і на майбутнє мати намір жити в З'єдиненому Королівстві або в одній з домінній заморем.

Всі ці вільності існують тут не тільки в теорії, але й в практиці. Британський народ цінить їх дуже високо і вони ввійшли в звичай усього, за

малими вийнятками суспільства, що керується в усіх громадських та приватних справах духом терпимости, справедливости й поміркованости. Ті, що живуть тут чи приїжали сюди жити, користуються всіма добродійствами права й установ так довго, як довго кориться обов'язкам та поводять себе відповідально і з пошаною до інших.

Посідання огнепальної зброї без дозволу поліції заборонене. Кари за нарушення того закону дуже суворі.

/За "Укр.Думкою"/

БРИТАНСЬКА КОРОЛЕВА РОЗМОВЛЯЄ З УКРАЇНСЬКИМИ РОБІТНИЦЯМИ.

Український тижневик "Укр.Думка" повідомляє за "Дейлі Телеграф", що британська королева відбула поїздку по провінції Ланкашір, де відвідала текстильні фабрики. Прибувши до Аштон-андер-Ляйн, королева оглянула фабрики, де мала розмову з українськими робітницями Софією Смоленською і Розалією Шквара.

Розалія Шквара була мешканкою нашого табору. Минулого року вона виїхала на роботу до Англії. Родина її мешкає надальше в нашому таборі. Батьки її одержали від неї лист, в якому підтверджується вістка подана вищезгаданою англійською газетою.

ВИКРАЛИ УКРАЇНЦЯ В БАРЛІНІ.

Німецька газета "Тагеспіґель" подає, ца два чоловіки, що видавали себе за службовців МВД зайшли до мешканя українського емігранта в американському секторі Берліна і намагались його забрати з собою. Коли цей почав уйкати, совітські агенти підстрилили його й тяжко раненого вивезли автом в совєтську полосу міста.

500 УКРАЇНЦІВ ПРИБУЛИ ДО АРГЕНТИНИ.-

"Новий Шлях" подає за еспанською газетою "Я", що до Буенос-Айресу прибуло недавно 500 українців. Всі вони перебували в Італії й приїхали через Бремен на нрвезькім пароплаві "Альбард". На чолі цієї групи стоїть професор Київського університету, вона складається з техніків, індустріяльних робітників, вчителів та хліборобів. Аргентинські часописи щиро привітали цих нових емігрантів, підкреслюючи, що вони не є росіяни, ані поляки, але українці.

СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В БУЕНОС АЙРЕС.

Часопис "Укр. Слово" що виходить в Аргентині подає, що на зборах українських мистців в домі "Української Центральної Репрезентації" створено УМО /Укр.Мист.Об'єднання/.

Збори затвердили статут мистецької організації і вибрали управу, до якої належать переважно фахові артисти, відомі, як і на рідних землях так і на чужині.

ШАХОВИЙ ТУРНІР.

У неділю, дня 27.6. в нашому таборі відбувся шаховий турнір між ком. шахістів укр. таб. ч.25 у Галендорфі та табором білорусів АБЦ у Ватенштедті.

На десять дошках тривала вперта боротьба протягом 2-ох годин.

У складі обох команд брали участь старі, досвідчені шахісти, а також і молодь.

З нашого боку першу партію закінчив шахіст швидкого темпу п.Бедзик який грав на останній дошці. З перемогою слідом за ним закінчив Максимчук. Дальше, обидва з молодих Пилька і Бобік закінчили програною, але слідом Ревак і Бичишин оголосили свою перемогу. На жаль, граючий на 4-ій дошці інж. Миршавка своєю програною дає на деякий час перевагу білорусам. Але є ще надія на першунів табору і ось п.Височин примушує свого противника "скласти зброю". Рахунок вирівняно. Дальше шахісти Монаховець і Максимів уперту боротьбу закінчують перемогою. Рівно по 2-ох годинах змагання закінчено гру з рахунком 6 - 4 на користь табору 25.

В.МОНАХОВЕЦЬ.

СПІЗНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА ВИКЛИКАНО ТРУДНОЩАМИ НАСЛІДКОМ ГРОШЕВОЇ РЕФОРМИ

РЕДАКЦІЯ.

Видає КУЛЬТ-ОСВ.ВІДДІЛ Виходить 2 рази в місяць на правах рукопису. Редагує КОЛЕГІЯ.

УКРАЇНСЬКИЙ ЕМІГРАНТ
Ц. 2860
МУЗЕЙ-АРХІВ

Ціна 0,20 н.м.

Скиталець

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ 25 У ГАЛЕНДОРФІ.

РІК II. 15 ЛИПНЯ 1948. Ч. 13 (37).

НАВЧАЛЬНИЙ РІК ЗАКІНЧИВСЯ

Організація українських національних шкіл на еміграції тут у цих таборових обставинах життя - діло дуже важке. Війна, панування німців, злидні, зруйновання родини, все це, зрозуміло, мало великий вплив на зубожіння духового, фізичного й національного життя української спільноти. Перед нами - учительством стало перше завдання організувати школи й перешколювати наших дітей, кувати їх долю, маючи за мету високі ідеали людини, високі цінності народу, його культури, високі вартості - моральні й національні ідеали нації.

Наші школи в таборі - гімназія очолювана дир. Мудрицьким і народня школа - дир. Бардою прийшли до формального закінчення учбового року 1947 / 48. IУ. кляса народньої школи в числі 17 учнів зложили іспит до I-ої кляси гімназії.

Усі абітурієнти склали матуральні іспити й одержали свідоцтва зрілости.

В праці наших шкіл було багато перешкод - недостача фахових учительських сил, палива, наочного приладдя і др. Але батьківські комітети, особливо народньої школи багато допомагали в праці. Так, завдяки допомоги батьків народня школа була забезпечена в період зими відповідним паливом.

Управа табору зробила все можливе, щоб забезпечити паливом гімназію.

Сьогодні наші учні мусять відпочити і підготуватись до нового навчального року 1948/49.

Відпочинок для учнів забезпечено в горах Гарцу, де ІМКА зорганізувала літній табор. Для хлопців відпочинок призначений з 26. липня до 9 серпня, для дівчат з 9-го по 23 серпня. О. Д.

МАТУРАЛЬНІ ІСПИТИ В УКРАЇНСЬКІЙ ГІМНАЗІЇ У ГАЛЛЕНДОРФІ.

Дня 3 липня ц.р. в Українській Гімназії табору 25 у Галлендорфі відбулись матуральні іспити, при співучасти Шкільного Інспектора українських шкіл на Нідерзахсен - проф. Бобеляка.

Іспит здали й одержали атестати зрілости: Андрушко Юрій, Кузьменко Михайло, Костко Микола, Кріпак Степан і Станько Григорій.

Керівництво табору складає учителям за їх труд щиру подяку, а всім матурантам

доброго відпочинку і корисної праці в дашій науці для добра всього українського народу.

УПРАВА ТАБОРУ І РЕДАКЦІЯ

ЕКСПЛУАТАЦІЯ УКРАЇНИ В ОЧАХ АНГЛІЙЦІВ.

А. Верт, відомий автор статей на теми життя СССР в англійській пресі, недавно опублікував у часописі "Менчестер Ґардіян" нову свою працю під наг. "Партійні браміни хочуть 20 років миру". В ній він підкреслює, що в СССР сьогодні ніхто включно до комуністичної верхівки - не хоче війни. СССР, - твердить автор, - коли й хоче поширити свої впливи, то тільки " мирними " засобами, при помочі дипломатії і пропаганди. Партійні браміни говорять:" Дайте нам 20 років миру, а ми покажемо перевагу економічної системи Росії та країн нової демократії над системою капіталістичного світу..."

Зупиняючись на обговоренні доперішніх вислідів першої повоєнної п'ятирічки, автор наводить деякі методи, яких вживають большевики для її розгорнення. І так, за підрахунками автора, в Україні роздано протягом останнього року 188 титулів "героя соціялістичної праці", нагороджено орденами та медалями 4.287 людей. 24.4.ц.р. опубліковано новий указ, яким подається докладко розпрацьовані таблиці, що діляють край на багато районів, встановлюючи для кожного з них мінімум збору окремих культур з гектара при застосованні відповідних способів обробітку. Тим самим указом встановлено низку матеріяльних і громадських санкцій для підвищення продуктивности праці сільсько-господарського робітника. Партія повела справжній наступ на українське село. Для нагляду над працею колгоспів створено в Україні 19 тисяч партійних організацій, так, що майже на кожний колгосп припадає одна така. Перед керівниками місцевих партійних органів сам Нікіта Хрущов поставив вимогу вглядатися в усі прояви економічного й культурного життя населення, притримуючись правила: "В моєму районі ніщо не робиться без мене!"... Під натиском верхівки, комуністи в Україні (їх налічується понад 327 000 в самих селах) принаглюють, ведуть, стахановізують українське селянство. І все таки, заявив Хрущов, висліди праці комуністів незадовільні: цьогорічні жнива заповідаються погано, виявляє великі браки тваринницьке господарство, життьовий рівень населення далі низький...

В цей самий час, як це виразно зазначується в статті, коли підвищується "стахановські темпи праці", цілий край переживає економічну кризу. За взуттям "Батя", напр., висстоюють черги, довгі на пів милі /УКР ДУМКА/

З ЖИТТЯ ФІЛІЇ СУВ

Дня 8 липня Загальні Збори комбатантів галлендорфської філії СУВ згідно нового статуту перебрали свою управу.

Начальником філії обрано д-ра Мелешка, заступником проф. Мудрицького, секретарем п. Кузьменка, культурно-освітнім референтом проф. Ягодського, фінансовим референтом п. Матюшенка.

Обрано Контрольну Комісію.

Галлендорфська філія буде будувати свою роботу і переводити її згідно нового статуту. ВЕТЕРАН.

ШАХОВИЙ ТУРНІР.

В понеділок дня 12-го липня в білоруському таборі "АБЦ" у Ватенштедті відбувся шаховий турнір між командами шахістів українського табору 25 у Галлендорфі і білоруським табором "АБЦ" у Ватенштедті. В обох сторонах брали участь найкращі шахісти.

Турнір закінчився перемогою табору 25 з вислідом 10:0.

ПОДЯКА.

З нагоди закінчення шкільного року 1947/48 ми члени Батьківських Комітетів обох наших виховавчих закладів складаємо цією дорогою найщиріщу подяку учителям Укр. Гімназії і Народньої Школи в Галлендорфі за їхню жертвенну працю і труд над вихованням наших дітей.

БАТЬКІВСЬКІ КОМІТЕТИ.

ВАЖЛИВА ІСТОРИЧНА ДАТА.

Минуло сім років з того часу, як у столиці Західньої України - Львові було проголошено відновлення української державности. Акт відновлення української державности проголосили Національні Збори дня 30 червня 1941 року. Через два дні радіовисильня м. Львова голосила світові цю важливу дату в історії українського народу.

Хто був живим свідком тих зумовлених подій, які в цей час заіснували на рідній нашій батьківщині, цей безсумнівно розцінює й розцінюватиме червневий акт в світлі сьогоднішніх подій, як позитивний крок нашої визвольної боротьби.

Коли новий окупант, що швидким темпом забірав українські землі, почав заскалювати свої зуби до Українського Революційного Проводу тільки за те, що Провід настоював на тому, щоб по всіх теренах звільнених від большевицького режиму наставляти свої суто-українські адміністративні клітини укр. державного апарату, завданням якого було боронити та обстоювати інтереси всього українського народу в межах Суверенної Соборної Української Держави.

Німецькому гітлерівському урядові стали не до вподоби заміри Рев. Проводу, тому він прибирає найгостріших заходів, щоб перешкодити провідним українським революційним силам зреалізувати цю ідею, за яку мріє і бореться ввесь український народ. Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери хоч була свідома того, яка доля може стрінути її й увесь активніший елемент українського народу, рішилася на один з шляхів, в якому вбачала вихід з становища.

Молодий Уряд Української Держави обрав за свій тимчасовий осідок м. Львів, бо столиця і серце всієї України, на яку були звернуті його очі була ще в руках большевиків.

Сьогодні, коли велика частина з нас, живих свідків того історичного моменту поділяє долю політичного емігранта на чужині, можемо ще раз заявити, що червневий акт був виявом волі всього українського народу ще раз заявити світові істину правди, що він хоче жити вільним життям в колі вільних народів, він хоче сам управляти собою у своїй власній демократичній державі, хоче бути сам господарем на своїй землі.

30 червня 1941р. світ почув повторно цю ж заяву українського народу, що він проголосив її 22 січня 1918 року.

І сьогодні в обороні тих святих правд, того ідеалу веде нерівну й криваву боротьбу з історичним ворогом - Москвою одинока збройна сила українського народу Українська Повстанська Армія та продовжувати її буде доти, доки не будуть зреалізовані історичні акти визвольної боротьби українського народу.

М. ПАЛЦАН.

ЗАСУДЖЕНО ДЕВЯТЬ БІЙЦІВ УПА НА СТРАТУ.

Недавно відбувся в Варшаві процес перед військовим судом 22 членів Української Повстанської Армії, яких обвинувачено в убивстві ген. Сверчевського.

На смертну кару засуджено 9 бійців, на досмертне ув'язнення 4. Решта одержала вирок від 10 до 15 років тюрми.

МОНГОЛИ В ГАЛИЧИНІ.

НЮ ЙОРК.- Інтернешонал Католик Прес Ейдженсі подає з Люблина, що в останнім часі Москва спровадила в лісові околиці Білорусі яких 50 тисяч монголів-кочовиків із центральної Азії. Їх розселено між Городном, Вильном і Лідою. Займаються вирубом лісів.

Також в Західні території України (Галичина, Волинь) поселено калмиків, кіргізів та інших азійців, на місце вивезених на Сибір українських селян. /"НОВ. ШЛЯХ"/

КОЛГОСПИ РОСТУТЬ.

У західньо-українських областях уже зорганізовано 1 300 колгоспів. В Ізмаїлській області охоплено колгоспами 60% господарств, в Чернівецькій - 25%, в інших західньо- українських землях 15% /"УКРАЇН. СЛОВО"/

Переселенчі справи.

ЕМІГРАЦІЯ ДП З БРИТАНСЬКОЇ ЗОНИ.

На підставі найновіших вісток до кінця цього року буде переселено з британської зони Німеччини до інших країн до дня 30. 12.ц.р. 40 тисяч осіб, а до 1.7.49 року дальших 40 тисяч.

В межах цього часу Канада візьме 20 тисяч осіб, США - 15 тисяч, Аргентіна 10 500, Колюмбія 4 тисячі, Австралія - 8 тис., Англія - 5 тис., Франція - 8 тис., Бельгія - 5 тисяч, Голяндія - 1 тисячу.

Бразилія покищо не бере нікого.

ДОБОРОВА ІМІГРАЦІЯ.

(Передовиця в "Винніпеґ Трібюн).

Експеримент добору іміграції, започаткований звиж рік тому. Кенедіен Метал Майнінґ Ассосіейшен виявив великий успіх. Продовж першого року вишколено й приміщено на працю з звиж 50 канадійських металевих копальнях поверх 1 000 іміґрантів-шахтярів. Цим значно зменшено обмаль робочих рук в промислі, а новопришельці, як повідомляється, вповні вдоволені умовами праці та обставинами.

Згідно з заявою Б. С. Вансбурґа, екзекутивного директора Метал Майнінґ Ассосіейшен, іміґранти почали прибувати в грудні й досі біля 1 400 приміщено на працю. Із них тільки 35 показались нездібними до праці з медичних або інших причин. Тепер є в плані якнайскорше спровадити жінки й рідню нечисленних жонатих чоловіків, що їх привезено сюди згідно зо схемою.

Цей експеримент годиться далі продовжати. Бо це є багато металевих копалень, яким трудно дістати потрібну кількість відповідних людей до праці. Добір людей з Европи, які мають дещо гірничої практики, є великою поміччю для важкої канадійської індустрії. /"Н. Шлях"/

ЕМІГРАЦІЯ ДО ПІВДЕННОЇ АФРИКИ?

"Укр. Думка" повідомляє, що міністр внутрішніх справ нового південно-африканського уряду заявив, що від тепер британські іміґранти не будуть користати з окремих привілеїв при виїзді до Півд. Африки, як це було досі. Від тепер уряд допускатиме всіх іміґрантів, що мають виняткові кваліфікації, без уваги на їх національність.

З життя ОУЖ укр. табору в Галлендорфі.

Дня 2 липня 1948 р. відбулись загальні збори жіноцтва табору 25 Галлендорф з участю Култ. - осв. Референта табору проф. Діхтяренка.

Вибрано на голову ОУЖ на місце вибувшої п. Муринець - пані Йогансен А.

Обговорено поточні справи в зв'язку з Святом Матері.

Об'єднання Українського Жіноцтва зорганізувала курс англійської мови, який провадить п. Ю. Андрушко. Навчання провадиться два рази на тиждень в приміщенні народньої школи.

Жіноцтво дуже поважно ставиться до справи вивчення англійської мови.

ПРОФЕСІЙНІ СПІЛКИ В ВЕЛ. БРИТАНІЇ.

Професійні спілки в Великій Британії вільні, не контрольовані ані урядом, ні політичною партією чи Церквою. Вони заступають робітничі права перед працедавцями й урядом. Робітники не зобов'язані законом вступати до професійних спілок, але в деяких галузях промислу між працедавцями і професійними спілками існує умова, що до праці будуть приймані тільки члени спілки. В найважніших галузях промислу висока платні робітника та умови праці є узгіднені між професійними спілками, що репрезентують робітників, та представниками працедавців.

Уряд, працедавці і професійні спілки погодилися, що европейські добровільні робітники, стаючи на працю в Вел. Британії, можуть вступати до відповідної проф. спілки. Европейському добровільному робітникові, як членові спілки, місцевий представник спілки зобов'язаний дати поради і вказівки відносно платні, умов праці, дисциплінарних приписів і ін. справ. Поради й допомогу в подібних справах можна також отримати в місцевому уряді Мін. Праці і Нар. Служби. /"Укр. Думка"/

УБЕЗПЕЧЕННЯ ЧУЖИНЕЦЬКИХ РОБІТНИКІВ У ВЕЛ.БРИТАНІЇ.

Кожний чужинецький робітник в В.Британії, як і британський робітник, мусить бути убезпечений на випадок безробіття, хвороби, каліцтва і т.д. При кожноразовій тижневій платні робітникові стягається на убезпечення відповідна вкладка, яка від 5 липня виноситиме для мужчин до 18 років - 2 шил.10 і пів пенса, 18 і більше років - 4 шил. і 11 пенсів; для жінок 3 шил.4 п., або 3 шил.10 п.

За ці вкладки робітникові прислуговують такі допомоги: у випадку хвороби, безробіття, промислового каліцтва, материнська, вдовина, опікунчий додаток, пенсія, вислуги літ, одноразова пожертва у зв'язку із смертю.

Одружені жінки можуть сплачувати тільки 3 пенси тижнево на допомогу у випадку промислового каліцтва. Якщо муж знаходиться у В.Британії, то жінці прислуговує право користуватися останніми 5-ма допомогами з убезпечення мужа.

Коли чужинецький робітник захворіє, він може домагатися 26шіл. тижнево для себе, 16шіл. для дружини і 7 шіл.6п. для першої дитини. Дітям до 18 років життя прислуговує 15 шіл. на тиждень. Щоб отримати таку допомогу, потрібно мати 26 значків на убезпеченевій карті протягом певного часу. Ці значки приліплює працедавець при кожнім стягненні вкладки убезпечення. Щоб отримати повну суму, треба мати 50 значків або відповідний "кредит" з попереднього складкового року. "Кредит" отримує робітник за тижні, коли він хворів або був безробітний. В першому випадку він мусить вислати лікарську посвідку до Уряду Народнього Убезпечення, в другому - зголоситись до Уряду Праці. На випадок захворіння чужинецький робітник повинен виповнити формуляр, отриманий від лікаря, і вислати його разом з повідомленням про захворіння до місцевого Уряду Народнього Убезпечення. Допомогу в випадку безробіття виплачують Уряди Праці.

Коли робітник потерпів від нещасливого випадку при праці, він може отримати 45 шіл. допомоги тижнево. Рівночасно він може отримати допомогу для жінки і першої дитини. Якщо наслідки каліцтва тривають довший час, при кінці 26 тижня або й раніше лікар вирішить про степень каліцтва, від чого залежить висота дальшої допомоги. Крім звичайної допомоги, робітник може отримати ще й окремі додатки.

Коли чужинецький робітник хоче домагатися однієї з інших допомог, згаданих на початку, він повинен зголоситися до місцевого Уряду Народнього Убезпечення, де отримає потрібні вказівки й інформації.

Якщо робітник не має змоги сплатити відповідної суми убезпеченних вкладок, щоб заслуговувати на допомогу у випадку хвороби або безробіття, він може звернутися по грошеву допомогу до місцевого обласного урядовця Допомогової Установи. Висота допомоги залежить від місцевих ставин.

/"Укр. Думка"/

СВЯТО МАТЕРІ.

В неділю дня 4 липня заходами Культурно-освітньої Референтури в порозумінні й при співпраці з місцевим СУЖ і Батьківськими Комітетами відбулось Свято Матері.

На пів години ще перед імпрезою, театральну залю табору виповнило наше громадянство, щоб подивитись на виступ наших найменших громадян. Почесні місця займають батьки - їх же найбільше цікавить це, що за хвилину буде виконане на сцені.

Свято відкриває коротким вступним словом Культ-осв. Референт табору проф. Діхтяренко. В імені таборової Ради і Управи вітають присутніх матерей Голова таборової Ради др.Мелешко і Командант табору п.Коромець. Вітаючи матерей кожний з промовців підкреслює значіння матері, як основи в вихованні дитини та бажає успіхів у виконанні цього важкого природнього обов'язку.

Відповідний до цього дня реферат виголошує Голова СУЖ пані Йогансен Алла.

Після реферату перейдено до другої частини свята, яка складалась з співів, танців і забав у виконанні дітей з дитячого садка і учнів народньої школи. Програма була виконана дуже

добре, защо ве... признання й подяка належить нашим вихователькам і вихователям обох инших виховавчих закладів.

По закінченні програми імпрези, діти роздали своїм матерям подарунки в формі розкішних китиць квітів.

Присутний.

УПА ПРОДОВЖУЄ СВОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ

"Новий Шлях" повідомляє на підставі вірогідних джерел, що відділи УПА почали на Буковині свою весняну акцію. Вістки ці підтверджують втікачі, що втікають з Чехословаччини. Прозімувавши щасливо в горах, в березні загони УПА вийшли з Силезиницини й Молдовії та посунулись у напрямку Черновець та українсько - румунського кордону в районі Галмий.

В місяці квітні місцевості Кучурів Великий, Коровія Камяна і Михальче були переходов о в руках УПА. Коло Галмий на шляху до Сату Мари повстанці знищили міст на річці Сомиш і перервали залізничне сполучення між Чехословаччиною та Румунією.

До УПА масово втікає українське населення. Румуни, калмики й татари, яких призначено на працю в буковинських колгоспах також переходять до УПА.

В північній Буковині проголошено стан облоги. Мешканцям заборонено виходити з хат після 9 год. вечора. Оселі можна опускати лише за спеціяльними пропусками.

Дня 5 червня чехословацькі міністерства війни і внутрішніх справ видали спільний комунікат, в якому говориться про важкі бої в східній Словаччині між урядовими військами і поліцією з одної та загонами повстанців з другої сторони.

В комунікаті подається дальше, що відділи чеського СНБ(НКВД) оточили один бункер, в якому знаходилась залога УПА в числі трьох вояків і одної дівчини. Повстанці боронились до останнього набою і погибли всі в рукопашному бою.

Чеська преса повідомляє про бої з повстанцями великими наголовками, як: "На службі чужих держав проти нашої республіки"; "Відділи УПА знову переходять у нашу країну" і т.д.

В урядових повідомленнях говориться, що УПА втратили в боях 344 осіб.

Багато чеських і словацьких вояків переходить до УПА.

"Укр. Пресова Служба"/УПС/ подає, що УПА діє також у Східній Прусії. Війці УПА дістались туди різними шляхами; найбільше підчас наїздів літом 1947 р., а також із виселеним українським населенням із Закерзрнщини.

УПА в Сх. Прусії діє малими боївками. Її підримує українське й польське населення, тому польські урядові чинники є безсильні супроти неї. Головна акція УПА звертається проти організування "зесполів" то бто колгоспів.

"Новий Шлях" повідомляє, що військовий трибунал у Празі засудив чеського громадянина - українця Павла Бабича на кару смерти. Його обвинувачено в шпигунстві на користь США.

Вчителя Івана Погориляка та Йосипа Криська засуджено на тюрму. Їх обвинувачено в виданні важливих інформацій американцям.

Недавно тому чехи видали Москві двох українців Мих. Кочергана і Йосипа Безпалка, старого провідника українських демократів на Буковині. Совітський суд, не зважаючи на їх вік, засудив обох на 7 років тюрми.

ПОНОВЛЕННЯ АНТИРЕЛЕГІЙНОЇ ПРОПАГАНДИ В СССР.

Більшовицька антирелегійна акція знову прибірає на силах. Як повідомляє "Правда" за 6 червня, один високий урядовець відділі пропаганди при ЦК ВКПб на конференції комуністичних лекторів і пропагандистів, яка відбулась у Москві, заявив: "Все зміння пропагандистів і вчених треба скерозувати на боротьбу з пережитками і пересудами. Вони мусять повести безоглядну боротьбу з релігійною ідеологією".

Совєтська преса, радіо, а передусім преса для молоді активно поперли конференцію, заперечуючи існування Бога а натомість вседи пропагуючу і підносячи непольність і правильність вчення Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна.

Цікаво, чи верхівка "релігійного" православного центру погоджується з постановами всесильної компартії?

В "ЗЕЛЕНІЙ ОСЕЛІ".

Ще тиждень до Купала новики галлендорфської пластової станиці тішилися, що будуть ночувати в лісі. Це їм подобалось ще з минулого року. Пластуни галлендорфської станиці вже раніше мали на меті влаштувати велику ватру на день Івана Купала. Всі приготування до цього були під кличем " тисячу років назад!" Коли вернемось назад і глянемо в глибину наших віків, то ще тоді наші предки слов'яни, що жили в лісах, сходились в цей день разом і при спільному вогнищі вшановували свято весни - Івана Купала.

Ціла церемонія відбулась в Галлендорфі далеко від табору в лісі.

До цього свята місцеві пластуни зробили деякі приготування, а саме, дня 4.7. збудували в лісі табор, приготовали все необхідне, а на слідуючий день ціла станиця, як одне тіло, переселилась до табору. Табор був збудований з зелені і ми назвали його " Зелена оселя". Вона нараховувала 9 шатер по 8 осіб в кожному.

В день 7 липня загостили до нас пластуни ганноверської станиці. Ми їх гарно привітали, вгостили смачним таборовим обідом, а опісля заграли разом "Здобуття твердині". Після вечері почали сходитись до табору гості - запрошені на спільну ватру пластуни сусідніх таборів: білоруси, латиші й литовці, а також багато цікавих таборян. Зелена оселя була переповнена. Усі з цікавістю оглядали її.

Велика ватра почалась о год. 9 вечером. Всі присутні з напруженням і цікавістю нетерпливо чекали поки розгориться огонь і розпічнеться програма.

У програмі живу участь брали усі пластуни.

Дуже гарно випали танці місцевих новичок - "Русалки" й "Українець ". На велику увагу заслугову комплет пісень і танків у виконанні білоруських пластунів табору АБЦ з Ваненштедту. З цікавими, змістовними й веселими скечами виступали пластуни з Ганноверу. Програма проходила в живій атмосфері. Всі бавились й утішались. Пластунки нашої станиці з успіхом виконали танки "Буковинка" й "Циганський".

Свято закінчено спільною молитвою й спільним "Добраніч". Час пройшов дуже скоро. Гості розходились повні приємного враження а ми, не зважаючи на погоду, лишились ночувати в лісі й дальше продовжували таборове життя.

"СОКІЛ".

КУРСИ САДІВНИЧОК

В кінці цього місяця відбудеться в нашому таборі двотижневий курс садівничок британської зони Німеччини. Курс улаштовує Український Цен-р. Допом. Комітет.

Замість фейлетону.

СПОРТОВЕ ЗМАГАННЯ КОПАНОГО МЯЧА

Погром - Стріла 3:3

В середу вранці дня 7 липня бухнула табором сензаційна вістка, що сьогодні має розігратись велике змагання копаного мяча між "ліговими" дружинами /в межах табору/ "Погромом" і "Стрілою". Обидві дружини своїм виступом великий розголос і симпатії глядачів імпонуючи добором грачів, конґломерат що створив спортові одиниці, яким позавидували б не тільки галлендорфська покійна "Калина", але й "Лев", "Україна" й інші.

Пригадується той день, день завзятої боротьби ниших змагунів за "першість" табору. Пригадуються незабутні моменти, як оборонці Савицький ч. і П. х. І. своєю надзвичайною фізичною легкістю й спритною технічною грою боронили вразливі місця площі, тобто - браму. Публика за боки бралась, як напад зручно бив "бомби" прямо "Богові в вікна", брамкар ловив замість футболя свою власну шапку, яка з страху злітала з чуба, а оборона боронячи "завзято" позиції, вдало виконувала "сальтомартале" колінами й носом по нещасному "боєвищі". Шкода, що обидва вищезгадані мною грачі (хай вибачать) вже не мешкають у нашому таборі (один вже в Канаді, другий в "цемельо") а то було б...

Але не відходім від теми... Як я згадав вище, що бухнула табором вістка про несподіване змагання між "Проломом" і "Стрілою", але це ще була тільки вістка півофіційна і її мало хто вірив. Повірили люди лише

З ТАБОРОВОЇ ХРОНІКИ

15.6 - 15.7.
1948.

ДНЯ 20.6. в день Героїв відбувся малий похід на цвинтар кацету, де відправлено спільну панахиду.

ДНЯ 27.6. гостив у нашому таборі драм.гурток з Ґоденау.

ДНЯ 1.7. розпочались шкільні вакації.

ДНЯ 2.7. відбулись вибори нової управи СУЖ.

ДНЯ 3. закінчився в нашому таборі матуральний іспит.

ДНЯ 4.7. відбулось в нашому таборі Свято Матері.

Цього дня виступала в нашому таборі група "джигітів" під кер. Якимишина з козацькими й "ковбойськими" вправами на коні.

ДНЯ 7.7. відбулось змагання копаного м'яча між комбінованими дружинами табору "Погром" і "Стріла". Вислід гри 3:3.

ДНЯ 27.6. відбувся шаховий турнір між командами укр. табору 25 у Галендорфі і Білоруського табору АБЦ у Ваненштедті.

Вислід розгри 6 - 4 в користь табору 25.

ДНЯ 8.7. відбулись вибори нової управи філії СУВ.

моді; коли несподівано на стіні таборової кооперативи з'явився величезний афіш з малюнком, як "бомба" ударивши в голову брамкаря збила йому шапку, опинилась в розі сітки, а брамкар замість її, зловив у повітрі шапку, думаючи що це м'яч, в горизонтальній позиції. Під малюнком був великий текст оголошення з усякими термінологічними атрибутами, з якого мешканці табору довідались, як хто вмів, що обидві дружини поповнені "лігговими грачами, що "...повинні показати нову техніку гри".

О год. 6-ій вечером за середньоевропейським часом і за малим "українським" спізненням, розпочалось змагання.

В першій половині гра йшла рівно, без будьяких виглядів на перевагу з обох сторін. Грачі наступали, підступали, боронили, падали, копали м'яч навмання, як попало, або замість м'яча, що скажений ніяк не міг попасти сам на "шпіц" футболівки пролітаючи все коло ніг, копали порожнє повітря. Як я вже сказав, сили були так зрівноважені, що сумнівно було думати про здобуття воріт будьякою стороною. Однак після 20 хвилин гри напад "Погрому" в особі Савицького М. владував перший стріл "Стрілі" в брамку, здобуваючи собі заслужені оплески публіки.

Першу половину закінчено з вислідом 1:0 в користь "Погрому".

В другій половині гра прибрала повний темп, бомби стали густіші й цільніші. "Погром" в наступі. По 15-хвилинній грі Бучко заганяє "бичка" в ворота. 5 хв. після нього Савицький знову вперся в ворота. Перемога "Погрому" блискуча! Вислід уже 3:0 в його користь. "Погром" тріюмфує в екстазі душевного піднесення, недоцінюючи свого противника, що здавалось "дав уже дуба". Стріла ревідує своє доперішнє становище й мобілізує всі свої сили до очайдушної боротьби.

І...раптом несподівано Янківський своїм проривом здобуває для "Стріли" перші ворота. Внедовзі впер він другого "гола". Цей успіх "Стріла" повинна завдячувати не тільки "лігграчеві" Я-ому, але також легковаженні брамкаря "Погрому" Зеленого, який думав, що з таким противником можна сміло "ловити "традиційні гави" бо "бомби" Стріли за його розрахунком минали все летіти так під таборову огорожу. Але сталось інакше. Після важких боїв Кухта здобуває треті ворота і цим самим вирівнює вислід доперішньої гри. З таким вислідом ізакінчено гру реванжом (3:3).

В скорому майбутньому змагання відбудеться знову для остаточного розваження сил обох дружин, про що повідомимо негайно.

ТРОХИМ ГРУШКА.

Видає КУЛЬТ-ОСВ. ВІДДІЛ Виходить на правах рукопису 2 рази в місяць Редагує КОЛЕГІЯ.